

Хоро от Гарванѝ

БРАНИМИР СЪБЕВ

Хоро от Гарванѝ

© БРАНИМИР СЪБЕВ, автор

© АДРИАН ЛАЗАРОВСКИ, редактор

© ПЕТЪР МАРИНОВ, графичен дизайн

СЪДЪРЖАНИЕ

Моторът на Смъртта	4
Въркодакът	12
Хоро от Гарванци	21
Статуята	32
Звярът в Гората	44
Обесеният Затворник	53
Воиникът и Неговата Любима	67
Палачът	77
Вещицата	90
Стария Антиквар	101
Кървавият Дървосекач	113
Фантомът с Кукама	130
Плачещата	147
Вечният Кандидат – Студент	158

МОТОРЪТ НА СМЪРТТА

Всяка петък вечер барът на Джейкъб беше пълен до пръсване. Десетки младежи се стичаха от градчето Клатърбък в “Черната Пантера“, за да се повеселят и отпуснат след тежката работна седмица. Клиентите бяха предимно жители на града, но имаше и немалко странстващи рокери. Барът привличаше не само с мрачната си атмосфера и качествените алкохолни питиета, но и със местната рокбанда “Синовете на вятъра“, която свиреше тук всеки петък и събота вечер. Четирите момчета от групата в момента изпълняваха любимата на публиката песен “Аз съм лошо момче“, включена в едноименния им първи албум.

Отвън пред бара стояха двама рокери, около двадесет и две-три годишни, и мълчаливо пиеха бира. Единият се бе подпрял на стената, пъхнал палец в джоба на черните си дънки и от време на време плюеше през зъби. Другият седеше на мотора си и тактуваше по асфалта с обкования си ботуш песента, която се носеше от вътре:

*Look at me girl, spin in a whirl,
come with me and let's we rule the world!
I'm not coy, no more playin' with toys,
I'm just one bad, baaaaaad booooooy!*

Ненадейно вратата на бара се отвори рязко и оттам излезе трети рокер, с руса щръкнала коса и облечен с черен жак. Изражението му беше такова, сякаш токущо е погълнал на екс литър лимонов сок.

– Тоя купон изтъпява! – каза с отвращение той. –

Поят пак това парче, което съм слушал поне стотина пъти.

– Да, но е много готино – отвърна му рокерът, който седеше на мотора. – Не можеш да го отречеш, нали, Рийс?

– И чукането е готино нещо, Джими, но и то омръзва, ако го практикуваш прекалено често. Аз викам да се разкараме оттука.

– Не знам. Ти какво мислиш, Крис?

Въпросът бе отправен към младежа, облегнат на стената. Той погледна замислено другарите си и каза:

– Скучно ли ви е? Може да намерим решение на проблема.

– И какво предлагаш? – попита го Джими.

Крис се усмихна:

– Мога да ви разкажа една история.

– История, а? Тоест приказчица! – недоволно изсумтя Рийс. – Приказчици не са ми разказвали откакто бях момченце. Да не искаш да се върнем в детската градина?

– Историята ще ви заинтригува. Сигурен съм.

– И за какво се разказва вътре? – скептично попита Джими.

Крис извади от джоба си нова кутия бира и я отвори. Отпи и отвърна:

– Става въпрос за един мотор.

– Давай тогава! – въодушеви се ненадейно Рийс. –

Щом има мотори.

Приятелят му се усмихна повторно и започна своя разказ.

В тази история има немалка доза мистика. Един мотоциклет, наречен Кърс. Оцветен в червено и чер-

но (също като твоя „Харли”, Рийс), чиято марка е неизвестна – никой не бил виждал подобен мотор. Той сменял притежателите си един след друг, защото всеки, който се качвал на този мотор, падал от него и не е оцелявал. Мълвата твърдяла, че в него се е заселил дух на зъл човек, който убивал хора за удоволствие и загинал на електрическия стол през 1949-а. Така този прокълнат мотор стоял в някакъв запуснат автомагазин нейде из Тексас и събирал прах. Въпреки че се продавал двойно по-евтино от останалите мотоциклети, никой не искал да го купи, защото хората оценявали високо живота си и не искали да рискуват.

Веднъж някакъв човек на име Дейл Мортимър дошъл в автомагазина с желанието да си купи мотор. Бил се преселил в Тексас от Луизиана и не бил чувал нищо за поверието. Обикалял из магазина и не можел да си хареса нищо подходящо. Изведнъж погледът му се спрял на Кърс и изумените му очи се заковали в невероятно ниската цена. Отишъл при продавача и го попитал:

– Извинете, интересувам се от онзи мотоциклет в дъното, който е оцветен в червено и черно. Сигурен ли сте, че не сте сбъркали с цената му? Едва ли струва само 300 долара!

– Напротив, не съм сбъркал – отговорил му продавачът. – Старият Кърс струва точно толкова.

– Кърс? Нима сте го кръстили? – разсмял се луизианецът.

– Изглежда не сте тукашен, млади човече – троснал се продавачът. – Да, действително има име.

– И какво е заслужил тази чест? – подигравателно попитал Дейл.

Кейн (така се казвал продавачът) се озърнал. В мага-

зина били само той и саркастичния младок. Приближил главата си до неговата и прошепнал:

– Над този мотор тегне проклятие.

– Проклятие? – вдигнал вежди Дейл. – Що за суеверна глупост?

Не се смей. Явно не си тукашен. Досега Кърс е сменил над дузина притежатели. Всеки който го е имал, е загивал от падане, докато го е карал. Затова и името му е такова.¹

– Не съм суеверен и въобще не вярвам в тези неща. Ще го взема. Но имам само 200 долара. Довечера ще дойда и ще ви донеса останалото.

Кейн огледал човека, който нямал и тридесет години. Свил рамене и въздъхнал:

– Няма нужда. Ще ти го дам за 200.

– Хей, благодаря! – зарадвал се Дейл.

– Не ми благодари. Дано проклятието те отмине, в което силно се съмнявам. Този адски мотор не подбира, нито пък прощава. Ще съжаляваш, че си го купил от мен.

– Не се тревожи, старче! – бодро казал Дейл и му натикал 200 долара в ръцете. – Знам какво правя и как да се пазя – добавил самоуверено, след което яхнал мотоциклета, запалил го от раз и изчезнал сред облак прах.

Седемдесетгодишният Кейн дълго гледал след неразумния луизианец, мачкайки несъзнателно банкнотите в старческите си ръце и промърморил:

– И в това се съмнявам.

Дейл се прибрал без произшествия в дома си и се

¹ Кърс - проклятие (англ.) – Б. а.

заел да чисти мотора. Излъскал го с парцал така, че хромираните калници блеснали като огледала. Не видял никъде марката на фирмата производител и много се учудил. Погледнал двигателя – там нямало номер, нито нещо, което да го информира. Не приличал нито на „Харли“, нито на японски мотоциклет. Изобщо не приличал на някоя позната марка. “Сигурно е европейско производство”, заключил накрая луизианецът, ала не бил много сигурен. Изключил лампата в гаража и отишъл да вечеря и да погледа телевизия, преди да си легне.

Тогава се случило нещо странно. Захвърленият на страни парцал, с който Дейл чистил мотора, изведнъж се запалил. Изгорял и се превърнал в пепел. Фарът на Кърс светнал в мрака и бил ужасяващ като окото на кръвожадно чудовище. Двигателят му заработил равномерно и неумолимо, досущ ръмжене на мечка.

На сутринта Дейл станал, закусил и решил да направи една обиколка с новия си мотор. Изкарал го от гаража, без изобщо да забележи изгореният парцал. Прекосил града под безпокойните погледи на жителите му и излязъл извън селището. Искал да се отбие до съседният град и да си потърси работа в местния завод... но не му било писано да стигне.

Както си карал спокойно, Дейл дочул странно тракане откъм ауспуха. Не му обърнал внимание и продължил. Тогава ненадейно мотоциклетът се разтресъл и преобърнал. Младият човек изхвъркнал като тапа от бутилка и се претърколил няколко пъти в храстите, които растели около шосето. Отървал се само с няколко синини и одраскания. Ругаейки, той се изправил и огледал мотора. Открил парченце ламарина в ауспуха.

“Ето защо тракаше, сетил се Мортимър. Но едва ли проклетият мотор се обърна от тази тенекийка“. Тогави си спомнил думите на стария продавач, но веднага отхвърлил идеята. Що за глупост – мотор, надарен със зъл разум? Това са пълни измислици.

Така си казал луизианецът и изправил мотора, но не могъл да го запали. Погледнал към стрелката за горивото и разбрал, че бензинът му е свършил. “Но това е невъзможно. Тази сутрин резервоарът беше пълен почти догоре?“. По пътя се задал пикап. Шофьорът намалил и спрял.

– Какво става, проблеми ли?

– Свърши ми ненадейно бензинът – отговорил Дейл. - Ще ме закараш ли обратно в града?

Шофьорът хвърлил един поглед към мотора и пребледнял като платно.

– Изключено! Ти ще се качиш, но моторът ти няма да го взема!

– Но защо? Как така да го зарежа тук? – учудено попитал Мортимър

– Повярвай ми, за твоё добро ще е да го направиш.

Тъй му отвърнал шофьорът на пикапа и дал газ към града, преди злополучният мотоциклетист да успее да се опомни. Свил рамене и зачакал за други коли по пътя. Минали няколко, но шофьорите категорично отказвали да качат мотора. Накрая собственикът се ядосал не на шега и забутал Кърс обратно към града.

Прибрал се някъде около десет вечерта и си легнал, изморен и нервиран от случките през деня. А в гаража, в непрогледния мрак, стрелката на горивото на мотоциклета бавно се върнала в първоначалното си положение.

ние.

На другата сутрин Дейл станал и запалил мотора. Въобще не му минало през ума, че снощи мотора е бил без гориво и днес не би следвало да се движи. Дейл яхнал прокълнатия звяр и се запътил към съседния град. Този път стигнал без проблеми и се запътил към големият местен завод за производство на мебели от дърво. Паркирал Кърс отвън и отишъл право в офиса на заместник-директора.

– Да, можем да ви осигурим работа – отговорил на Мортимър мастития шеф, облечен в костюм от сив туид. – Имаме нужда от чистач долу в цех номер две. Заплата 12 500 долара на година. Приемате ли?

– О, да! – оживил се луизианецът. – Кога започвам?

– Още утре. Подпишете се тук в трудовия договор и елате утре в осем.

Доволен, Дейл се подписал и излязъл. Качил се на мотора и хванал кормилото. Ненадейно почувствал болка в лявата си ръка. Изохкал. По дланта му избили няколко капки кръв. Погледнал и видял от лявата ръкохватка да стърчи кабарче, забито с остроото навън.

– Вчера го нямаше... – промълвил мъжът. Вече не бил толкова сигурен в тезата си, че моторите не са разумни. Хванал кормилото внимателно, така че кабарчето да попадне между пръстите му, и запалил двигателя.

Луизианецът потеглил към вкъщи, но душата му била изпълнена със съмнения. Пътят минавал през мост, прехвърлен над малка река. Мотоциклетът неумолимо си приближавал към моста.

Тогава изведнъж Дейл загубил контрол над мотора. Той се движел по свое собствено усмотрение. Мъжът

бил обзет от паника. Опитал се да скочи в движение, но краката му сякаш били залепени за Кърс. Тогава машината се насочила напъряко през шосето към парапета на моста. Врязала се в перилата, а Мортимър излетял право в дълбините на реката. Там се опитал отчаяно да се задържи на повърхността, но не можел да плува и се удавил.

Моторът бил открит чак след няколко часа, а спасителен екип извадил тялото от водата едва привечер. Оттогава Кърс бил захвърлен да ръждясва на местното автомобилно гробище, но хората не забравили за прокълнатия мотор и досега си припомнят загадъчната история, свързана с него и със загиналите му притежатели.

Крис отпи голяма глътка от бирата, за да освежи умореното си гърло. От бара излезе порядъчно пийнал мъж и се заклатушка към близките дървета.

– Е, хареса ли ви приказницата?

– Не е лоша – съгласи се Джими.

– Не е лоша ли? – стъписа се Рийс. – Ако беше разказвал още малко, нямаше да се кача на мотор до края на живота си! Мамка му! Успя да ме стреснеш, няма що. Хайде да се чупим оттука.

Рийс се метна на „Харли-Дейвидсън“-а си, запали го и отпраши с рев към града, последван от Джими.

Крис постоя още малко, замислен и мълчалив. Вече се зазоряваше. Той допи бирата си, смачка празната кутия и я захвърли. После се качи на мотоциклета и подкара бързо, за да догони другарите си.

ВЪРКОЛАКЪТ

Слънцето вече клонеше към залез, багрейки облаците в червено. Бледа луна бе увиснала над Саут Вилидж – малко градче, разположено в Западна Вирджиния. Мракът се надигаше от изток като зъл дух, сякаш искаше да обсеби жителите на затънтеното селище, които бяха предимно старци.

Джейк излезе на верандата и приседна тежко в люлеещия се стол. Запали цигара и зачака своя приятел Мат. Погледна съсухрената си ръка, която не спираше да трепери, и въздъхна тежко. Наесен навършваше седемдесет и четири. Животът бе отлетял като лист, подет от студения неумолим вятър на времето. Жена му Тина почина преди три години и той остана напълно сам. Двамата му сина живееха в Ню Йорк и понякога се отбиваха на гости при стария си баща. Внуците му идваха по-често – почти всеки месец. Алън, Ерик и Джоана се изтърсваха без предупреждение за по няколко часа, колкото да съобщят новите вести и да окуражат своя дядо. “Все пак не е зле, мислеше си Джейк. Някои мои връстници не виждат родствениците си с години.”

Мат се зададе по прашното шосе, накривил сламена шапка на главата си.

– Жив ли си, дъртако! – провикна се жизнерадостно той.

– Да, колкото и да не ти харесва – не му остана длъжен Джейк и влезе вкъщи, за да изнесе още един люлеещ се стол.

Гостът се отпусна в стола и въздъхна тежко.

– Остаряхме, а?

– Какви ги приказваш! – намусено отвърна Джейк.

– По-млад си от мен с цели седем години. А аз вече възприемам всеки ден като подарък. Всеки ден живот.

– Не бъди толкова черноглед де. Я се стегни и кажи новините. Как са децата, какво правят внуците... Да не би да се очертава да станеш скоро праядо?

– Засега няма такава вероятност.

– Хайде де, кажи нещо ново!

– Ново, казваш... Как бихме могли да говорим за новото, без да хвърлим поглед към старото? Как да говорим за бъдещето, без да познаваме миналото? Затова днес ще ти разкажа една стара история. История, която ми я е разказвал моят баща.

– Трябва да е било доста отдавна.

– Така е. Знаеш ли дървената къща, която се намираща на другия край на града?

– Онази гнила съборетина, дето е почерняла от пожар?

– Същата. Ти едва ли си чувал историята, която ще ти разкажа, защото не си родом оттук... Но преди около стотина години там е живял един мъж. Сам.

– Да не е... как беше... Чарлз Лимбърман?

– Същият – кимна Джейк. Дръпна от цигарата си и добави тихо:

– Чарли Върколака.

По онова време тате е бил още хлапе на около деветдесет години. Въпросният Чарли бил кореняк. Всичките му роднини били от тоя край, а най-старите се заселили тук още отпреди Войната за независимост. Та да се върнем на него. Голям ловец е бил – ловувал всякакъв дивеч: птици, бобри, зайци, елени, мечки... Но най-често ходел на лов за вълци. Любимото му време от годината

било зимата, когато хищниците слизали от планината почти до селото, за да търсят храна. Няколко ден, в който да не излезе на лов, нарамил карабина “Райфъл“ и придружен от вярното си куче – ирландски вълкодав. Къщата му била пълна с вълчи кожи – по стените, по пода, пред камината... Хората от селото много го уважавали, защото стадата им давали много жертви на вълците и Чарли се ползвал с добро име сред всички.

Веднъж, както всеки друг път, той преследвал необикновено голям вълк. Преследвал го с истинска омраза, защото старият Корн – неговото куче, –загинал при схватка с вълка. Чарли неотклонно следвал кървавата диря, оставена от огромния вълк. Да, ирландският вълкодав не се дал без бой и ухапал жестоко по крака сивия звяр, преди да напусне света на живите. Лимбър настигнал ранения вълк и вдигнал пушката си. Дръпнал спусъка и гърмежът отекнал в гората. Вълкът паднал и се претърколил в снега. Тогава мъжът се приближил с нож в ръка към мъртвия хищник.

Изведнъж вълкът отворил очи. Бързо извил врата си и ухапал Чарли за ръката. Ловецът изкрещял от гняв и болка и забил ножа си до дръжката в шията на звяра. Той потреперил и затворил очи - този път завинаги. Мъжът превързал ръката си и прибрал ножа. Не можел да одере кожата с една ръка, пък и вълчият кожух бил вече порядъчно повреден. Ето защо се запътил обратно към селото и стигнал до трупа на вярното си куче. Изкопал дупка и заровил вътре верния си другар, за да не го изядат горските обитатели. Постоял натъжено край последния дом на своя предан приятел, след което въздъхнал тежко и се запътил към къщата си.

Прибрал се Чарли в дървената си къща и разгледал

на светлината на свещта раната, подарена му за сбогом от гигантския сив звяр. “Ще зарасне, уверено си казал ловецът. И по-лоши рани съм имал”. Угасил лоената свещ и си легнал, без да знае, че раната е много по-сериозна, отколкото си мислел.

Дошъл януари – най-свирепият зимен месец. Чарлз постепенно разредил ходенето на лов, докато накрая съвсем спрял – нещо доста необичайно за него. Раната му зараснала, но се появили някои особени белези по тялото му. То се окосмилло извънредно много. Налагало му се да се бръсне по два пъти на ден, но дори това не помагало и лицето му се покрило с твърди черни косми. Забелязал, че ноктите му се удължили и загрубели, а кучешките зъби станали двойно по-дълги от останалите. Страхът пуснал студени пипала в сърцето му. Най-накрая ловецът осъзнал какъв подарък му е завещал сивият вълк – Чарли бил заразен с ликантропия и постепенно се превръщал във върколак.

През деня обикновено спял, а нощем се преобразявал в огромен вълк и тръгвал да търси плячка. Често виел към луната, а хората в селото треперели от страх, щом чували зова на планинския хищник. Силата му зависела от фазите на луната. Когато имало пълнолуние, бившият ловец на вълци чувствал как кръвта кипи в жилите му и се чувствал изпълнен с безгранична мощ. Обратно – когато имало новолуние, Лимбърман обикновено си стоял вкъщи, защото се чувствал слаб и болен.

Хората се чудели какво става с техния събрат – страшилището за вълците, ала не могли да дадат разумно обяснение какво прави той. Често минавали покрай къщата му и спирали с надеждата да го зърнат, но оставали разочаровани. Никой не знаел за превъплъщението

му в слуга на злото.

Отначало Чарлз ловувал различен горски дивеч. Нерядко повеждал някоя вълча глутница в преследването на отделил се от стадото елен. Чифтосвал се с вълчиците и виел към луната. Сега се побратимил с тези, които преди преследвал така кръвожадно. Те станали неговите единствени приятели, неговото семейство.

Постепенно той се опиянявал от мощта си и нападенията му станали все по-дръзки. Вече нападал стадата говеда на своите съселяни. Хората били отчаяни. Не знаели какво става с техния трапер, защо вече не ходи на лов... Накрая се допитали до Тъмния Дим – осемдесетгодишен индианец от племето на кайовите, който живеел в селото. Той дошъл на мястото на последния набег на вече огромната вълча глутница, която надхвърляла сто хищника. Стариият индианец огледал внимателно следите и изведнъж се спрял. Повикал с пръст присъстващите скотовъдци, за да им покаже откритието си.

Те се приближили и навели глави към следата, която им сочел Тъмния Дим. Тя принадлежала на огромен вълк. Индианецът коленичил и поставил дланта си спокойно в дирята.

– Този проклет звяр трябва да е огромен като мечка! – изумено възкликнал кметът Джон Торбин.

– Този звяр – заявил кайовът, – не е от този свят. Това е зъл дух, приел вълчи облик. Веднъж, когато бях млад, преследвах сърна. Тогава мустангът ми спря изведнъж, започна да пръхти уплашено и да рие земята с крак. Погледнах нагоре и замръзнах. На билото на планината зърнах вълк, който ме гледаше с горящите си очи. Обърна се и слезе от другата страна. Беше горе-

долу колкото коня ми.

– И таз добра! – уплашил се Корни Голдсмит. – Само това ни липсва – вълк, голям колкото кон! Не стига, че тази глутница е толкова многобройна и не се бои да напада оборите ни, а сега и това...

– Мисля, че ако убием водача, другите вълци ще спрат набезите си – замислено рекъл друг от насъбралите се първенци.

– Помнете – това е зъл дух, а не обикновен вълк. Не може да бъде убит с обикновено оръжие.

Така им казал старият индианец и се запътил към къщата си. Селяните постояли още малко, като мърморели омърлушено. Как да се справят с нещо, което не е от този свят? Един предлагат да сформират хайка и да започнат да преследват вълците. Друг твърдял, че Тъмния Дим приказвал бабини деветини – това е просто един вълк, а не някакъв си зъл дух. Така хората се разотишли по домовете си, без да стигнат до единно решение.

Случило се веднъж Джон Корбин, кметът на селото, да изпрати дъщеря си Карина до съседното село, което се намирало на двадесетина мили източно от Саут Вилидж. Там живеела нейната леля, сестрата на Джон, която била много стара. Зарадвала се Лин, че племенницата ѝ дошла на гости. Двете жени си поговорили за живота, който водели, и за проблемите, пред които били изправени. Карина пренощувала у леля си и на сутринта се запътила обратно към родното си място.

Минавайки през гората, младото момиче чуло ръмжене зад себе си. Обърнала се с разтуптяно сърце и разширените ѝ от ужас очи съзрели Чарлз, който бил приел нечовешкия си образ посред бял ден. Огромният звяр

погледнал красивата жена и тласкан от стремежа си към унищожение, скочил върху нея. Жертвата изпищяла и паднала, съборена от мощното туловище на върколака. Миг преди да загине обаче тя успяла да впие нокти в лицето на звяра.

Джон започнал да се тревожи за дъщеря си. Няма-ло я вече цели два дни. Тогава от планината в селото слязъл дърварят Сам и съобщил за тялото на Карина, което бил открил. Покрусеният баща бил заведен на лобното място на единственото си дете и се разридал от мъка. Погледът му се плъзнал по полуизяденото тяло и се спрял на ръцете на дъщеря му. По ноктите ѝ имало кожа и козина.

– Успяла е поне да го издере, милата – изхлипал разстроеният Джон.

– Ако питаш мене, кмете, трябва да отидем при Чарли – рекъл дърварят Сам. – Този човек от месеци не е излизал от къщи и ми е доста подозрителен.

Джон Торбин се изправил, изтрил сълзите си и кимнал. Да, едно посещение на добра воля при Чарлз Лимбърман немало да е излишно.

Погребали момичето в селското гробище още същия ден. Кметът Торбин, дърварят Сам, Корни Голдсмит и още неколцина селски първенци отишли до дома на Чарли и потропали на вратата.

– Излез, Чарлз! – викнал Корбин. – Излез навън! Искам да вида очите ти...

Отвътре обаче се чуло само ръмжене. Постепенно започнала да се събира тълпа около къщата. Хората носели брадви, вили, сопи, дори запалени факли – съмнението било пуснало корени в немалко души. Кметът хлопал и увещавал ловеца да излезе, но Чарли не из-

лизал. Нетърпеливите селяни започнали да ругаят и да хвърлят камъни по прозореца. Стъклата се счупили и тогава вратата си отворила. Изведнъж тълпата се смълчала. Портата се отворила със скърцане и на прага се показал злият побратим на вълците. Чарли излязъл и погледнал към човешките същества, към които вече не принадлежал. Жълтите му очи горели с огъня на омразата сред косматото му лице. Стиснал юмруци и изрмжал:

– Какво искате, мътните да ви вземат?

– Вижте! – писнала Тиара Корбин, майката на момичето. – Вижте лицето му!

По лицето на Чарлз личали следи от нокти – там, където Карина била впила пръстите си, преди да загине.

– Ти си убил невинното момиче, изверг такъв! – извикал Корни.

– Знаем в какво си се превърнал! – добавил Сам.

– Да убием мръсника! – изревал Ханк Карвър.

Запалените факли полетели към човека-вълк. Уплашен, той се помъчил да угаси пламъците и надал вълчи вой, който вледенил кръвта във вените на събралото се множество. Изведнъж се чуло свистене и една стрела се забила в гърдите на върколака. Всички обърнали глави и видели Тъмния Дим, който още стискал лъка си.

– Умри, зъл дух – промълвил индианецът.

Среброто, с което кайовът закалил стрелата си предишната вечер, проникнало до сърцето на звяра. Той надал предсмъртен вик и си строполил на земята. Тялото му започнало да се превръща във вълчи труп и да дими. Пред очите на тълпата то се разпаднало и накрая останал само обгорен скелет – наполовина на човек, на-

половина на вълк.

Джейк допуши цигарата си и захвърли фаса на шосето.

– После заровили останките от Чарли Върколака в долината, която се намира на около пет мили южно оттук. Изгорили къщата му и се опитали да го забравят. Но много нощи след това вълците се събирали и виели към пълната луна, оплаквайки смъртта на своя водач. Оттогава набезите по стадата престанали и хората си отдъхнали.

– Брей... Не знаех, че тук са се случвали такива неща... – замислено рече Мат.

– Стария ми разправи тази история малко преди да си отиде от този свят. Всички от селото се били заклели да мълчат за случката, но той ми я каза, защото не искаше да отнесе тайната в гроба.

– Прав е бил човекът. Джейк, я ми дай една от твоите “Марлборо”.

ХОРО ОТ ГАРВАНИ

Чък тъкмо триеше ръцете си с един омаслен парцал, когато гаражната врата се отвори с трясък. Влезе млад мъж, около двадесет и пет-шест годишен с раница на гърба и бейзболна шапка на “Янките” на главата.

– Точен си както винаги, Върнън – отбеляза Чък и хвърли поглед към ръчния си часовник, който показваше 22:30.

– Това ми е характерна черта – отговори младият мъж. – Обичам точността. Къде е Хърб?

– Тръгна си по-рано, болеше го главата. Как е майка ти? – попита Чък и захвърли парцала настрани.

– Все така – въздъхна Върнън.

Майката на Върн беше в болницата за психично болни “Сейнт Джоузеф”. С други думи, в лудницата. Преди около месец, тъкмо на празника за Деня на Майката, Сали Джеймисън започна да проповядва Божието слово. Сновеше с библия под ръка из къщата и цитираше на висок глас пасажи от книгата. Отначало не взеха насериозно тази нейна мания, но след седмица положението се влоши. Сали започна да чува гласове на ангели, които ѝ казвали да разнесе Божието слово по света, защото човешките души били покварени и се нуждаели от просветление. Бедната жена излизаше посреднощ от къщата боса, облечена само с лека нощница, и звънеше по вратите на съседите да им чете Библията. Това вече минаваше всякакви граници. А веднъж Сали изскочи гола от къщата си посред бял ден, крещейки на хората да се покаят, защото краят им е близо. Полицията я прибра, а същия ден на вратата на семейство Джеймисън позвъни непознат човек. Дребен, с очила и оредяваща

коса, той се представи като мистър Смит и обясни на Върнън и баща му Дан, че Сали ще бъде настанена в “Сейнт Джоузеф”, където ще бъде подложена на лечение. Това беше тежък удар за двамата мъже, но съдбата понякога е жестока. Откараха потърпевшата в лудницата, където посещенията бяха разрешени само в четвъртък от 18:00 до 18:30. Толкова по въпроса за психично болните и техните близки.

– Не се коси, момче – тупна го по рамото Чък. – Майка ти ще се оправи.

– Дано да си прав – въздъхна повторно Върн.

– Стегни се. Тази вечер едва ли ще имаме много работа, но все пак... Добре, че си ти, иначе този автосервиз ще западне. Вече не съм на тридесет и не се оправям така бързо с колите. Минаха двайсет и осем години оттогава. А колкото до чичо ти Хърб... и него вече не го бива както едно време.

– Знам. От пет години работя при тебе, Чък, ала имам чувството, че до края на живота си ще бачкам само това. Ако зависеше от мен, нямаше да стъпя в автосервиза ти. Но бележките ми в училище не бяха от най-добрите, така че нямам никакви шансове да вляза в колеж. И ето ме тук, потънал в смазочно масло и бензин до ушите. Нали не ми се сърдиш заради това?

– Не, не ти се сърдя. Поне си откровен, синко. А това никак не е малко. Но трябва да се научиш понякога да сдържаш мислите в главата си и да не им позволяваш да излизат през устата.

– Прав си.

– Като дирек съм прав, мамка му. Слушай, искаш ли да ти разкажа една история, Върнън? Чичо ти ми я разказа вчера на нощната смяна. Тъкмо времето ще

мине по-бързо.

– Карай, Чък. Малко разнообразие няма да навреди. Така и така говорим само за пиене и жени, когато сме двамата на смяна...

Някъде в тихия щат Тенеси имало град, който ще наречем Х. Хората там си живеели мирно и тихо, заети с ежедневиите си грижи – като всички останали. Докато не се случило нещо, което изпълнило с ужас жителите на градчето.

В шест сутринта старият негър Илайджа излязъл да се разходи в покрайнините, както правел всеки ден. Вървял бавно и си пушел лулата, докато нещо странно не привлякло вниманието му. Съзрял ято гарвани да се вият на хоро над стария орех, който бил на повече от сто години. Виждал ли си как гарваните се вият на хоро, момче? Събират се в идеален кръг, птиците проклети, и бавно обикалят една след друга. А граченето им може да те накара да изтръпнеш – така да изтръпнеш, сякаш песъчинки стържат по костите ти. Рядко го правят, но щом се извият на хоро, винаги е на лошо – я градушка ще удари, я ще стане земетресение... я кой знае какво.

Негърът Илайджа прекрасно знаел това. Затова извадил лулата от устата си, прекръстил се и се запътил натам, за да види какво става. Стигнал до ореха и онова, което видял, го потресло до мозъка на костите.

На най-долния клон на ореха бил обесен труп с главата надолу. Старецът извърнал очи от зловещата гледка. Не че не бил виждал ужасни неща през живота си, но това надхвърляло всичките му представи за извратеност и жестокост. Защото тялото нямало кожа. Било одрано като обелена ябълка. Забързал Илайджа обратно

към градчето и завикал колкото му глас държи. А черните птици се реели над тялото и грачели злокобно.

Скоро се събрала тълпа от зяпачи. Пристигнаха полицаи – местни момчета, млади и снажни, да разследват случая. Повечето повърнали при ужасната гледка, а един даже припаднал. Дошли репортери, сетне довтасала щатската полиция, говорело се, че имало и един-двама федерални агенти. Накрая откарали трупа в моргата, а силите на закона опасали мястото с жълти ленти и забранили на местните жители да припарват до мястото. Простите хора не престъпили полицейската забрана – те и бездруго били достатъчно наплашени, – но започнали да се питат кой е извършил това. Не след дълго идентифицирали тялото по зъбите и разбрали, че не е тукашен, а е някакъв университетски преподавател в Принстън. Щатската полиция започнала да шава по границите на Тенеси с близките щати, местните ченгета станали по-бдителни, а агентът на ФБР се движел из града тихо и леко като призрак. Ала не след дълго станало второ убийство.

Внучката на стария Илайджа – красивата Фелисия – тъкмо се връщала от пазар в градчето, когато дочула грак на гарвани. Сложила ръка на челото си, за да се предпази от слънцето, и погледнала на изток. Видяла черните птици да се вият на хоро над един голям кестен в другия край на града. Поколебала се малко, после тръгнала натам със свито сърце. Дядо ѝ разправил всичко с най-големи подробности още същата вечер, след като открил тялото, и тя знаела, че това, което ще съзре, ще бъде ужасно. Ала въпреки че се съпротивлявала вътрешно, краката ѝ сякаш сами я водели към дървото. Накрая стигнала там и устата ѝ пресъхнала от ужас.

Подобно на първия труп, и този бил обесен с главата надолу. Кожата му била на мястото си, но от тялото стърчали дръжките на близо две дузини ножове. Изпуснала негърката чантата си и побягнала към града, за да съобщи за видяното. Не след дълго историята се повторила – събрал се сума ти народ около дървото: местни жители, ченгета и така нататък. Пак не се стигнало до решение – полицията разпръснала журналистите и зяпачите, а трупът бил откаран в моргата. Там се разбрало, че жертвата се казва Айвъри Аткинс, доцент в Принстънския университет.

А гарваните не спирали да се реят над дървото и да гратчат грозно, сякаш се надсмивали над опитите на хората да разберат кой извършва убийствата и защо го прави.

Местният полицейски инспектор отвел Илайджа и внучката му на разпит в личния се кабинет, когато всичко поутихнало. Искал лично да разпита двамата свидетели, без друг да знае за това. Подозирал, че са свързани някак с убийствата, но не постигнал нищо. Разбрал, че по чиста случайност двама кръвни роднини откриват жертвите независимо един от друг, и ги пуснал да си ходят.

Федералният агент Пол Мъри бил в заведението “Красивата Джил” на главната улица и се мъчил да състави хипотеза за убийствата. Отхвърлил вероятността Фелисия и дядо ѝ да са замесени. Изведнъж се сетил, че жертвите били намирани все на стари дървета в покрайнините на града. Обърнал се към седящия до него младеж и попитал:

- Извинявай, но ти тукашен ли си?
- Да, господине – отвърнал младежът. – Цялото

ми семейство живее тук. Студент съм, между другото – добавил гордо той.

– Случайно да знаеш тук наоколо да има стари дървета? И то такива, които растат в покрайнините на града?

– Стари дървета? – сбърчил нос юношата и се замислил. Ами кестена, на който намериха втората жертва... ореха, където Илайджа откри първия труп... Има няколко ели и смърчове, които са доста стари. Както и една секвоя, но тя е на около миля оттук. А, за малко да забравя: един кипарис расте на близо триста ярда от оня кестен. Има поне триста години. Както и бряста на гробището, но той е сравнително младо дърво – дядо ми го е садил, когато е бил горе-долу на моята възраст.

– Благодаря все пак – казал Мъри.

Федералният агент станал и оставил една десетачка на младежа за информацията. Преди последният да успее да каже нещо, Пол напуснал “Красивата Джил” и тръгнал да проверява с колата си споменатите дървета. Следващото убийство обаче го хвърлило в смут и недоумение, защото разрушило и тази му хипотеза.

Вече се смрачавало, когато малкият Били Густавсон карал колелото си в градския парк. Тогава деветгодишното хлапе се натъкнало на гледка, която после дълго щяла да го спохожда в кошмарите му. Случайни минувачи дочули писъците му и се стекли към парка да видят какво става. А там, на една бреза, била третата жертва - също гола и също от мъжки пол като останалите две. Била прикована с главата надолу за дървото с дълъг кол арматурно желязо. Откарали хлапето в клиниката с тежък психичен шок. Полицаите се мотаели наоколо и се мъчели да разкарат журналистите, които постоянно

снимали и пречели на разследването. Отново не открили отпечатъци, нито пък някакъв символ или бележка, която да подсказва нещо. Така и не се разбрало кой е жертвата, а гарваните не спирани да се вият над дървото в своя злокобен танц... танца на смъртта... танца на обречеността.

Напразно Пол Мъри си блъскал главата в хотел “Нощен бриз” в града, напразно палел цигара от цигара и пиел кафе след кафе. Този път жертвата не била намерена в покрайнините на града, а в самия му център. Дървото, на която я открили, не било никак старо. Напразно се ровел в Интернет с преносимия си лаптоп – нищо не откривал. Накрая си легнал да спи обезсърчен така, както никога досега. Сънят му бил неспокоен и изпълнен с кошмари. Сутринта станал рано, закусил в “Красивата Джил” и тръгнал да се поразходи извън града, за да проясни мислите си. Тогава самият той се натъкнал на следващата жертва.

Вървейки в мъгливата утрин, той решил да направи една обиколка на местното езеро. Ала щом наближил езерото, хоро от гарвани привлякло погледа му.

– О, не – промълвил Мъри и се затичал натам.

Стигнал до дървото. Било кипарисът, за който юношата му казал в кафенето. Този път всичко съвпадало. Жертвата била обесена с краката нагоре, както първите две. Главата ѝ била отрязана и се търкаляла под трупа. Шокираният федерален агент приседнал на един камък и постоял така известно време, за да събере мислите си. Тогава извадил мобилния си телефон и се обадил на ченгетата. Те пристигнали и “обработили” престъплението. А той самият се прибрал в стаята си в “Нощен бриз” и си налял солидна глътка уиски. Имал нужда от

това. Сетне отново се привел над лаптопа си и се заровил във файловете на убийствата. Четири убийства. Четирима мъже. Всичките семейни, на възраст между тридесет и четиридесет и четири години. Какво още?

Изведнъж прозрението връхлетяло Пол като бурен вятър.

– Я чакай малко – гласно си казал той. И четирите жертви са преподаватели в колежи и университети. Как не съм се сетил...

Тогава друга мисъл пронизала мозъка му като нажежен ръжен. Спомнил си вечерта, когато разпитвал младежа в “Красивата Джил”. “Студент съм, между другото” – му казал тогава той.

– Възможно ли е... – промълвил Мъри. “Дядо ми го е садил, когато е бил горе-долу на моята възраст” – просветнала му друга реплика. Изведнъж агентът скочил. Сложил кобура с пистолета си, облякъл набързо палтото и взел шапката си. Изхвъркнал от хотела и хукнал към края на града - там, където се намирали гробищата.

А там, където се намирал брястът, отново се реели гарвани. На дървото висяла мъртва петата жертва – незнаен асистент, също преподаващ в Принстън. Тялото горяло с буйни пламъци, а до него студентът, който разговарял с Пол в кафенето, размахвал факла и се мъчел да прогони гарваните.

– Къш! Махайте се, проклети птици! – крещял той и хвърлял камъни по тях. Те не му обръщали внимание и продължавали да кръжат и да надават своя влудяващ грак.

Федералният агент пристигнал тичешком и извадил пистолета си.

– Не мърдай! Арестуван си!

– О, мистър ФБР! Здравсти, как си? – попитал младежът и се усмихнал, а зад усмивката му сякаш се спотайвал самият Сатана. – Най-накрая се сети кой стои зад всичко, а?

– Според закона...

– Майната му на закона! – изфучал юношата. – Къде беше законът, когато тези мръсни курвари отказваха да ме пуснат на изпитите, а в замяна ме чукаха, за да ми пишат тройка? Шибани педерастии! Но аз им го върнах...

– Сложи ръцете си на тила...

– Не ме учи какво да правя! – изкрещял студентът, ритнал към него полупразна туба с бензин и го заплашил с факлата. – Как пък се бяха събрали все такива в университета! Щом минеха покрай мен и нямаше никой наблизко, ме хващаха за задника и ми дрънкаха мръсотии. Кучи синове! Оня, дето го одрах и изкуфелия Илайджа го откри, веднъж ме вкара в един асансьор и го спря между етажите. Накара ме да му духам, и то три пъти подред! А онзи, дето ти го откри, му харесваше да го чукат и ме караше да го шибам. После ме налагаше с камшик. Срам ме беше да се появя на обществено място, не излизах с дни от квартирата... Щом погледнех в очите на състудентите си, виждах само презрение. Те знаеха. В университетите трудно се скриват тайни. Как да събера смелост да покая момиче на среща, как да изляза да се забавлявам с колегите си, как? Но всичко свърши. Ето го и последния, който мърсуваше с мен. Веднъж събра на купон у тях останалите педеруги, замъкна ме насила там и всичките ми се изредиха по няколко пъти. Сутринта не знаех на кой свят съм.

– Ще разкажеш това в съда – промълвил потресеният от излиянията Пол.

– Нищо няма да разкажа! – изхълцал младежът и захвърлил факлата настрани. – Няма да отида никъде. Оставете ме на мира. А ти се разкарай!

– Не.

– Тогава умри! – изревал с променен глас юношата и извадил нож от задния си джоб.

Мъри натиснал спусъка, но оръжието засякло. Пребледнял и погледнал към разярения младеж, който му налитал като същински демон на отмъщението.

Тогава гарваните променили траекторията на полета си и едновременно изграчили гръмовно. Студентът се обърнал и изгървал ножа си. Надал писък и закрил лице с ръцете си. Черните птици го връхлетели и го накълвали до смърт. Шокираният федерален агент гледал как го превръщат в пихтиеста маса буквално за секунди, след което изграчили за последно и отлетели на север. Пол Мъри седнал направо на земята, обронил глава, и дълго време стоял така, преди да се обади по мобилния телефон на ченгетата и да приключи случая.

Чък спря да разказва и си отвори кутия бира.

– Брей... Страшничко – промълви Върнън.

– И още как. Когато чичо ти Хърбърт ми я разправи, направо настръхнах.

Гаражната врата се отвори и през нея влезе едно лъскаво черно БМВ, от чийто капак се издигаха гъсти кълба бял дим. Колата спря и от нея излезе висок и слаб мъж с вид на бизнесмен, облечен в сив костюм. Той ритна ядно гумата и изгледа кисело двамата автомонтьори.

– Дай да видим какъв му е проблема на тоя юнак – каза Чък и се запъти към БМВ-то, без да спира да пие от бирата.

СТАТУЯТА

– Раздавай картите, Сам.

Четиримата мъже играеха покер в задимената стая вече цели три часа и не мислеха да спират скоро. Малки суми пари непрекъснато сменяха притежателите си. Компанията пушеше “Марлборо” без изключение, а цигареният дим се носеше на талози над главите им. От време на време надигаха чашите с евтино уиски и изтриваха с ръце устните си.

– Тая шибана игра не върви! – ядоса се Тони. – Четвърти пореден път ме обират!

– Трябва да умееш да губиш – поучително рече Кърт, които току-що взе ръка. – В живота ще се сблъскаш с неща, които няма да съумееш да превъзмогнеш.

– Не ме учи какво да правя, Кърт! Звучиш като учителката ми от първи клас мис Тинър – все ни поучаваше. Или като майка ми.

– Понякога майките знаят по-добре – разсеяно се намеси Арни.

– Не ме ядосвай и ти, Арни. Хайде да играем.

Играха още няколко раздавания. Сам се протегна отегчено на стола си и запали цигара.

– Писна ми от тоя скапан покер! Всеки петък вечерта се събираме у нас, стоим по цели часове и само дивотии правим – пушим, прием, псуваме и играем покер. Омръзна ми. Едно и също, едно и също – от три години насам.

– Стига се оплаква, Сам – махна с ръка Кърт. – А какво искаш да правим? Да хукнем по жени, да изневеряваме на съпругите си ли? Или по дискотеки, да подскачаме заедно с младото поколение? Стига си говорил

така, ами раздавай пак картите.

– Няма да раздавам.

– Хайде де, стига. И нашата звезда ще изгрее някой ден – опита се да го утеши Чък.

– Кога? Като станем на шейсет и се подпрем на бастуна? Тогава може би ще тръгнем да обикаляме света – иронично се усмихна Сам.

– Какъв свят ще обикаляш с твоята заплата на боклукчия, старо куче – присмя му се Тони. – Най-много да прескочиш от Ел Ей до Ню Йорк и обратно.

Сам изгледа остро двадесет и осем годишния младеж, който беше най-младия тук.

– Може да съм боклукчия, но поне имам работа. Не стоя у дома по цял ден като теб да сменям каналите с дистанционното и да търкам със задник фотьойла. Работя, а не живея като теб на гърба на жена си. Машина за лайна – това си ти.

Оскърбеният Тони скочи с пламнало от гняв и срам лице, но Кърт и Арни го хванаха и го натиснаха обратно на мястото му. Той седна, като дишаше тежко, а очите му хвърляха искри.

– Спокойно, младежо – рече Кърт. – Не прави глупости.

– Изпроси си го, какво се периш – добави Арни.

Мъжете продължиха играта мълчаливо. Хвърлиха още няколко пъти картите, докато им омръзна съвсем и решиха да правят нещо друго. Сам отвори прозореца, за да проветри задушливото място. Тони изхвърли пълния пепелник и го върна на масата с отегчена физиономия. Тогава Кърт предложи:

– Да погледаме малко телевизия, а?

– Не! – извикаха едновременно тримата му прия-

тели.

– Добре де – смотолеви той.

– Имам идея – рече Арни. – Искате ли да ви разкажа една история?

– Зависи. Интересна ли е? – недоверчиво попита Тони.

– По действителен случай ли е? – добави Сам.

– Сами ще решите – загадъчно се усмихна Арни.

– Ами давай – махна с ръка Кърт. – Какво друго да правим?

И Арни започна.

В Локастър Сити – нейде в Западна Вирджиния – имало много красив парк. Много туристи идвали там да се полюбуват на красивите водоскоци, на вековните дървета и на езерцето в средата на парка. Там плували красиви лебеди, а пейките около езерото били пълни с влюбени двойки и старци. Едните се наслаждавали на живота и любовта, без да се притесняват за утрешния ден. Другите си спомняли отминалите дни и съзнавали, че тяхното време е отлетяло и че светът принадлежи на младите.

Паркът бил прочут и с многобройните си статуи. Имало много репродукции на известни произведения на изкуството – Венера Милоска, Мислителя на Роден, гръцки и египетски богове, животни и много други. Туристите се снимали до статуите и напускали щастливи града, който се препитавал основно от туризъм. Всички били доволни – и жителите, и туристите, – докато един ден необяснимо убийство помрачило утопията. В езерото на парка бил открит труп на осемнадесетгодишен младеж. Свидетел на убийството била неговата

приятелка – седемнадесетгодишната Беки. През сълзи тя разказала на полицията случилото се:

– Дойдохме с Тери през нощта в парка – подсмърчала тя. – Седнахме на една пейка пред езерото и се целувахме. Беше към един през нощта. Тогава изведнъж ми се наложи да отида до тоалетната. Оставих го сам и се усамотих в едни храсти наблизко. Неочаквано чух странни звуци – сякаш някой силен мъж налага боксова круша, – и после цопване. Излязох от храстите и отидох да видя какво става. Тери лежеше мъртъв в езерото...

Майката на Беки прибрала покрусената си дъщеря вкъщи, а полицаите започнали да съставят версии на убийството. Раните по тялото на момчето били нанесени с тежък тъп предмет – тухла, чук или нещо подобно. Много от костите му били натрошени. Полицията издирвала предполагаемия убиец, а приятелката на момчето страдала от мъка по своя изгубен без време любим.

Единствената улика, която би могла да насочи полицаите към разрешаване на загадката кой е убиецът, била доста странна. Точно до езерото, близо до мястото, където бил намерен мъртвият Тери, имало статуя – репродукция на Давид на Микеланджело. Ръцете на статуята били изцапани с кръв – целите длани. Пръв открил уликата полицаят Бенджамин Уинтърс. Показал уликата на своите колеги и незабавно изпратили проби в лабораторията. Подозренията на полицаите се потвърдили – това действително била кръвта на Тери. Заключили, че убиецът нарочно е изцапал ръцете на статуята – вероятно за да се избърше от кръвта. Но защо точно в дланите, а не някъде другаде по тялото? И защо не били открити никакви отпечатъци? Разследването заключило,

че престъпникът е носел ръкавици. Но дълбоко в себе си Бенджамин не бил съгласен с тази теория. А още на следващата вечер било извършено ново убийство.

Жълтите полицейски ленти били разкъсани, а точно на пейката, където за последно се целували Тери и Беки, лежал трупът на възрастен мъж. Идентифицирали го като “лице от мъжки пол, афро-американец, около шейсетгодишен, скитник”. Раните по тялото му били сходни с тези на първия труп. Бен Уинтърс се убедил, че нещо не е наред – “Има нещо гнило в кралство Дания, мислел си той.” А ръцете на статуята отново били в кръв. И то до лактите. Разследването заключило, че двете убийства са извършени от един и същи човек. Отново нямало следи – нито отпечатаци, нито знаци – нищо. Кръвта по ръцете на статуята била на мъртвия скитник.

– Значи си имаме работа с престъпник, който убива хора в един красив парк пред декоративно езеро – заключил сержант Харисън – огромно мъжище, високо метър и деветдесет и тежашо сто и двадесет килограма. – Освен това носи ръкавици и вместо да ги изхвърли след убийството, ги изтрива в ръцете на някаква статуя, която стърчи на пет ярда от езерото. А ръцете му вероятно са от стомана, защото нормалните човешки ръце не притежават такава разрушителна сила. В полицията съм едва от три години, а ето какви откачени убийци срещам – поклатил глава той и се упътил към патрулната кола.

Бен чул монолога на своя колега и се замислил. Да, фактите действително били такива. Що за същество трябва да е този убиец? “Но стига съм се занимавал с кръв и смърт, рекъл си младият детектив. Днес е петък.

Ще се отпусна някъде с приятели, стига толкова работа за тази седмица. Човек трябва и да си почива, не само да работи. А и да се забавлява...” Така си казал Бен и действително вечерта отишъл с трима свои другари в бара “При Стария Джо”. Послушал джаз, изпил няколко бири и към един сутринта тръгнал да се прибира вкъщи.

Както си вървял, решил да мине направо през една тъмна уличка, където рядко се появявал. Тъкмо минавал под една улична лампа, когато мъждив неонов надпис привлякъл вниманието му. “Мадам Саризи предсказва бъдещето, гледа на ръка и таро, разваля черна магия”, гласели червените букви. Детективът се замислил малко, после свил рамене и се запътил към схлупената къщурка, на която стоял надписът.

– Никога не съм ходил на подобни места – мърморел си под нос той. – Дори ме беше страх като дете. Но какво пък, така и така днес се забавлявам, защо не? Току-виж съм разкрил нещо и по случая...

Последната фраза извикала усмивка на лицето му. Той застанал пред вратата и натиснал звънеца. В къщата се разнесъл звън, подобен на погребална камбана, след малко се чули стъпки и вратата се отворила. Леко развеселеният от алкохола Бен се смаял, щом видял обитателката. Висока синеока жена с леко мургав тен го гледала намръщено от прага. Дългите ѝ гарваново-черни коси се спускали до кръста, а пълните ѝ червени устни били сочни като череша. Била на около двадесет и две-три години. Красавица и половина, помислило си ченгето.

– Не е ли малко късно за посещения? – запитала навъсено тя.

– Аз... аз търся мадам Саризи – заекнал мъжът, смаян от красотата ѝ.

– Аз съм. Ще влезеш ли, или предпочиташ да ти гадая тук на улицата?

Уинтърс последвал с увиснала челюст домакинята вътре в къщата. Не откъсвал поглед от полюшващите се бедра и стегнатия задник на жената, която го завела в малка стаичка. Седнали на ниска масичка – единствената мебел, като изключим двата стола. По стените били окачени всякакви предмети, които човек очаква да види на такова място – амулети, животински кости и дори един мумифициран прилеп. Мадам Саризи усмихнато попитала:

– Да не би обстановката да те притеснява?

– Ни най-малко – отвърнал Бен.

– Вероятно си очаквал гадателката да е някоя дърта грозна баба с нос като клюн и брадавици по лицето?

– Нещо такова...

– Е, явно съм объркала представите ти, но не съжалявам. А сега ми кажи конкретно какво искаш. Гледане на ръка, на карти? Обичаш лудо някоя жена, а тя не те поглежда? Ще ѝ направим магия за любов, няма проблем. Или искаш да извикаме някой дух – твой починал роднина, – и да си поговорите?

– Всъщност аз съм полицейски служител и работя по един заплетен случай.

Младата жена се отдръпнала уплашено и направила с ръце знака против урочасване.

– Полицай? Мразя полицаи! С тях винаги имам проблеми – искат да ми закрият малкия частен бизнес, с който се препитавам!

– Спокойно, спокойно – вдигнал ръце мъжът. – Аз

съм детектив, не обикновен полицаи. И ще платя за сведенията, които ще получа от тебе, евентуално...

Жената все още го гледала с недоверие. Бен извадил от джоба си банкнота от двадесет долара и я оставил на масата.

– Мисля, че ще е достатъчно.

Ясновидката се поколебала малко, но прибрала банкнотата.

– Добре – въздъхнала тя. – Да видим какво можем да направим. Дай си ръката!

Бен плахо протегнал десницата си. Адора Саризи алчно я грабнала и я заразглеждала.

– Тъй, тъй – мърморела тя. – Живееш добре, нямаш жена или приятелка, ама тоя случай направо ти е взел акъла. Обичаш бира, но не понасяш твърд алкохол. От цигарен дим ти прилошава, а за пръв път си правил секс на двайсет и една. Права ли съм?

Детективът изтръпнал при тези думи. Всичко било вярно до последната дума.

– Права съм, разбира се – измърморила пак гадателката и отегчено пуснала ръката му. – Май така няма да стигнем до никъде...

– Нямах ли кристално кълбо или нещо подобно – предпазливо попитал мъжът. – Все пак, може би ще ти е по-лесно...

– Не ме учи как да си върша работата! – сопнала се ясновидката. – Кристалните кълбета и тем подобни, дете си ги зяпал по филмите, ги използват шарлатаните. Да хвърлим картите!

При тези думи мадам Саризи извадила вехт комплект таро и започнала да реди картите със завидна бързина. Посочила ги и казала:

– Избери си карта!

Бен се протегнал напосоки и обърнал една. Бил Клоунът.

– Хм, клоунът! – изсумтяла жената. – Някой те разиграва, и то доста добре. Разрешението на проблема е под носа ти, но не можеш да го забележиш. Вземи друга.

Детективът въздъхнал и обърнал друга карта. Оказал се Обесеният.

– Да му се не види! – възкликнала уплашено Адора. – Имаш доста големи неприятности. Някой убива хора, нали?

– Да, има вече два смъртни случая. Не четеш ли вестници?

– Вестници? Пфу! – махнала презрително с ръка мадам Саризи. – От мен да го знаеш: медиите не информират обществото, напротив – държат го неинформирано.

Уинтърс решил да се въздържи от коментар относно тази житейска логика. Какво да спориш с откачена гадателка? Решил да си замълчи. Тогава изведнъж красивата ясновидка зяпнала и пипнала с пръст десния ръкав на детектива.

– Откъде е този прах?

Едва сега Бен забелязал, че върху десния му ръкав има бяло петно - навярно гипс или мазилка. Тогава се сетил, че при последното разследване неволно се облегал на масивната статуя с кървави ръце. “Как ли не съм се изцапал с кръв”, упрекнал се за немарливостта си той. Но младата вещица не му обърнала внимание, а извадила някъде изпод масата шише с прозрачна течност и внимателно капнала една капка на пръста си. Белият

прах веднага почернял.

– Знаех си! – възбудено каза тя. – Ето го твоя убиец!

– Какво? – не повярвал на ушите си Бенджамин. – Искаш да ми кажеш, че една неподвижна статуя избива хора?

– Казвам ти това, което ми е известно – троснала се тя. – Дали ми вярваш или не, това си е твоя работа. Но еликсирът ми не лъже – онова, на което си се облягал по невнимание, е убиецът.

– Глупости! – ядосал се Уинтърс, вече напълно изтрезнял. – Няма да ти слушам измислиците. Яд ме е, че ти дадох цяла двайсетачка, за да ми надрънкаш куп лъжи.

Преди Адора да успее да каже каквото и да било, гневният служител на закона излязъл от къщичката и затръшнал вратата след себе си.

Докато вървял по улиците, младият детектив се ядосвал на себе си и се зарекъл до края на живота си да не ходи при подобни шарлатани. Крачел толкова нервно, че сам не забелязал как се озовал на две преки от парка. Тогава до ушите му достигнал писък на ужас. Мъжът се сепнал и се затичал към парка, откъдето се чували виковете. Прекосил на бегом главната алея и се озовал пред езерото, където пред очите му се разкрила страшна гледка.

Пред пейката, точно където били станали предните две убийства, лежало мъртвото тяло на руса жена на средна възраст. Лицето ѝ било застинало в предсмъртна гримаса на ужас и болка, а тялото ѝ било покрито с рани. А над нея, досущ демон на отмъщението, се възправяла статуята, чието място било зад пейката. Тя

бавно извърнала главата си, а каменните ѝ устни били застинали в сатанинска усмивка. Косите на Бен се изправили от страх. “Значи всичко е било вярно, ясновидката не ме е излъгала!” – мислел си той, обзет от сковаващ страх. С треперещи ръце извадил от вътрешния си джоб служебния “Смит & Уесън”. Каменният убиец невъзмутимо тръгнал към него, а ръцете му били в кръв до раменете.

– Стой на място! – извикал с променен от ужаса глас Бен.

Ала статуята не спирала. Тогава детективът се прицелил и изстрелял и шестте патрона в мишената. Всеки куршум оставял следа в тялото на статуята, ала тя не спирала. Накрая ударникът изщракал на празно и устата на Уинтърс пресъхнала. Убиецът бил на три ярда от него, а краката на Бен сякаш били вкопани в земята.

Тогава зад рамото на детектива изтрещял чудовищен изстрел и главата на статуята се пръснала на парчета. Последвали още два изстрела в гърдите на чудовището. Те се пропукали и статуята се сринала насред алеята в облаче прах. Бен се обърнал и съзрял зад себе си сержант Харисън с огромна пушка “Мозберг” в ръцете. Челюстта на гиганта била увиснала до земята.

- Добра стрелба, сержант – мрачно казал Бен.
- Благодаря, сър – изломотил Харисън.

Двамата приседнали на земята, гледайки останките от каменния убиец, а зад тях се носел воят на полицейските сирени.

Арни привърши разказа си и си наля уиски.

- Да направим още няколко раздавания, а?
- Мен не ме бройте – промълви Тони. – Ще си

ходя.

– Късно ли стана, сукалче? Да не би мама да ти се скара? – подкачил го Кърт.

– Да. Стана късно, а мама ще ми се кара. Отивам си вкъщи да произвеждам фекалии – нали съм машина за лайна.

Тони взе палтото и си тръгна, съпроводен от дружния смях на партньорите си.

ЗВЯРЪТ В ГОРАТА

Нощта се спускаше бавно над гората. Лунният сърп осветяваше с бледото си сияние пустите полета, намиращи се на около три мили от близкия град, а Голямата мечка грееше покровителствено на небосвода. Над отдавна пресъхналата река се извисяваше като арка стар каменен мост, а под него гореше оскъден огън. Около него се бяха сгушили двама дрипави скитници, които ядяха лакомо зрял фасул направо от консервата, тракайки с ръждясалите си лъжици. Единият привърши и запрати тенекиената кутия в мрака, след което изтри лъжицата в дрехите си и я прибра. Дрънченето отекна като гонг в тишината. Другият скитник го изгледа и поклати неодобрително глава.

– Правиш боклук, Джибсън. Не ти ли пука за това?

– Ни най-малко – невъзмутимо отговори този, когото нарекоха Джибсън. – Обществото хич не го е грижа за нас, Тод, защо мен да ме е грижа за него? Те ме изхвърлиха така, както аз изхвърлих тази консерва.

– И все пак замърсяваш природата...

– Майната ѝ на природата. Ти пък к'во толкова си се загрижил?

Тод не отговори, а дояде мълчаливо боба си. После грижливо прибра тенекиената кутия в един от джобовете на палтото си. Протегна се и се зави в парцаливото одеяло. Джибсън го изгледа намръщено, след което сви рамене и легна от другата страна на огъня. Двамата скитници се мъчеха да заспят, но сънят бягаше от очите им. Мислеха за проблемите си – как и откъде ще намерят храна утре, дали ще има къде да се подслонят...

Мислеха и за миналото си, за това как бяха паднали до най-ниското стъпало в стълбата на живота. Накрая Джибсън не издържа, отви одеялото от себе си и приседна до огъня.

– По дяволите, не мога да заспя. Не мога и това си е.

Другият скитник се подпря на лакът и въздъхна.

– И аз не мога. Хей, Джибс, познавам те толкова отдавна, а не съм те питал – как стана скитник?

– Няма много за разправяне – отговори мрачно запитаният. – Преди десетина години жена ми отиде до супермаркета да напазарува. Тогава беше бременна в петия месец. Аз тогава бях на работа – работех като таксиметров шофьор. Някакъв пиян карал камиона си и не спрял на червено, а продължил и ударил жена ми. Починала на място, както и бъдещият ни син. Дадох на онзи дванадесет години в Атика, а аз започнах да пия. Пропих се, взех да играя на комар. Загубих всичко – колата си, къщата си, всичките си спестявания. И ето ме сега тук пред тебе. Ами ти, Тод... Ти как стигна дотук?

– А, моята история е още по-кратка. Нямам никакви роднини, освен една племенница, която е демон в човешки образ. Скалпи разни обвинения срещу мен – че съм бил измамник, пияница, че съм се опитвал да я изнася и още един куп лъжи. Тогава бях в бизнеса с недвижими имоти. Делото се разви в нейна полза – присъдиха ѝ цялото ми имущество – два апартамента и една къща, парите в банковата ми сметка и отгоре на всичко трябваше да заплатя и разноските по делото. Остана ми само колата – един “Кадилак”, който продадох, за да се опитам да започна нов живот. Но нещата не потръгнаха и виждаш резултата...

– Да му се не види... Съдбата ни е изиграла кофти номер, не мислиш ли?

– Съдба ли е, провидение ли е – не знам. Но има много други като нас – не забравяй.

– Изобщо не ме грее това. Пък и си мисля, че няма да мога скоро да заспя. Разкажи нещо, знам, че си доста сладкодумен.

Тод придърпа одеялото до брадата си.

– Искаш история, значи. Добре, ще ти разкажа. Но е страшничка.

– Давай де, да не съм малко дете, че да ме плашиш?

Случката, която ще ти разкажа, е свързана с гората. Доста на място ще е да я разкажа, понеже гората е на две крачки от нас. Ала става дума не само за гората, а и за нейния пазител – Макбър. Той живеел в самото сърцето на леса – там, където не прехвърква птица и не е стъпвал човешки крак освен неговия. Обитавал хралупата на огромен, стар дъб, повален от бурите. Обикновено излизал на лов нощем, и то за кратко време – колкото да улови някое животно и да се нахрани. Понякога се задоволявал с горски ягоди и кедрови плодове. Живеел тихо, далеч от всичко и всички. Но ето че спокойствието му било нарушено.

В един град, разположен на десетина мили от гората, започнал работа завод за преработване на дървесина. Отворили се над двеста работни места и жителите се зарадвали. Мнозина от тях се стекли към мястото, изгарящи да започнат работа. Най-много свободни места имало за дървосекачи. Мъжете идвали и започвали веднага – давали им по един работен комбинезон и един

верижен трион, сключвали договор и тръгвали да режат дърветата.

Отначало “обработили” околните горички и отделни самотни дървета, но близо двеста дървосекачи бързо се справят с подобна лека работа и ръководството на завода насрочило за следващ обект голямата гора, намираща се на пет мили източно от града. Гората, в която живеел Макбър.

Пристигнали мъжете на посоченото място и се хванали на работа. Горските великани рухвали от жестоките зъби на трионите, работниците се трудели усърдно, а президентът на фирмата “Лимбър Инкорпорейтид” потривал доволно ръце. Печалбите щели да надхвърлят първоначалните прогнози, предвиждало се и да увеличат заплатите на работниците. Всичко се развивало според плана. Тогава започнали да се случват нещастията.

Необяснимо зачестили инцидентите, когато падащо дърво затискало дървосекач. Работниците започнали масово да се разболяват, верижните им триони се повреждали от само себе си, а веднъж палатката на отговорника, който разпределял дърветата за отсичане, се запалила и той едвам се отървал жив. Мъжете взели да напускат един по един, докато накрая останали малко повече от стотина. Артър Томпсън, президентът, провел разследване, твърдо убеден, че се касае за саботаж.

– Това е работа на ония скапани “зелени”! – нервирал се той. – Няма кой друг да ми прави такива мръсни номера – наблизко няма конкуренти, а заплатите, които давам на работниците, са повече от достатъчни. Така че те се изключват. Искам да разберете кой точно стои зад всичко това. И то до една седмица.

Двамата агенти, които извикал, обещаали да разкри-

ят виновниците и се впуснали в разследване. Само че в радиус от петдесет мили от гората нямало лагер на никакви “зелени”. Тогава започнали да слухтят из града в търсене на саботьорите. Но трите дни от срока вече минали, а резултатът бил нулев. Докато една страшна случка разклатила представите на агентите за обикновен протест от страна на горските защитници.

Отговорникът, който едвам оцелял след пожара в палатката, този път не извадил късмет. Намерили го мъртъв заедно с двамата му помощници – по-точно това, което било останало от тях. Трите тела изглеждали така, сякаш били нападнати от див звяр – гризли или нещо по-ужасно. Полицията разследвала случая и заключила, че ставало въпрос за много голяма и доста свирепа мечка. Общото между жертвите било, че им липсвали едни и същи органи. И на тримата били изядени сърцата, мозъците и черните дробове. Нови слухове плъзнали сред работниците и останалите жители на града. Едните твърдели, че ставало въпрос за ритуални убийства, други си шепнели, че всичко било работа на Саскуоч – американският побратим на Йети. Трети се присмивали на останалите и казвали, че просто се е появила гигантска гризли, която обича да си хапва човешко месце. Ала всички били единодушни в едно – гората била изключително опасно място и колкото по-далеч от нея бил човек, толкова по-добре. Доказателство за това били останалите на работа секачи, които вече наброявали едва осемдесет души.

Артър Томпсън си скубел косите от яд. Вместо очакваните космически печалби били налице учудващо големи загуби. Налагало се да понижи заплатите на работниците, което предизвикало гняв и негодувание сред

тях и почти половината напуснали. Сега дървосекачите били само една четвърт от първоначалната бройка – отчаяни и обезверени хора, алкохолици и неудачници. Президентът на “Лимбър Инкорпорейтид” напразно търсил нови попълнения – никой не искал да работи в смъртоносната гора, където или дърво ще те смаже, или звяр ще те изяде, или най-малкото ще се поболееш. Агентите не успели да постигнат нищо през седмицата, която им била отпусната, и били отстранени от случая. А междувременно станало ново произшествие.

Петима дървосекачи изпаднали в необясним пристъп на умопомрачение и се избили един друг с резачките си. Трупове изглеждали още по-грозно от тези, които станали жертва на “гризлото”. Това вече не можело да се търпи. Повечето останали мъже просто захвърлили верижните си триони на земята и се упътили към домовете си – без да уведомят работодателя си, че напускат. Останали само дузина дървосекачи. На местопроизшествието се появили и двама агенти на ФБР – облечени в скъпи костюми и с тъмни очила, те се движели като сенки из града и гората. Полицията обявила версията, че мъжете, които се изпонарязали един друг, били с психични отклонения, и потулила случая. Но никой не вярвал на баналните полицейски заключения. Особено пък Джери Маккуин.

Маккуин живеел накрай града с жена си и трите си деца. Бил шотландец до мозъка на костите си – дедите му се били преселили в Америка преди стотина години, но американската кръв никога не се вляла в рода им. Жена му била безработна и всички въкъщи живеели от неговата заплата. Той твърдо бил решил да остане да работи, каквото ще да става. Но една мисъл не спира-

ла да го човърка: какви са тези странни произшествия, случващи се напоследък? Защо полицията дава мъгляви обяснения на обществото? Той не спирал да си блъска главата над това, докато не решил сам да се поинтересува от странните факти. Започнал да разпитва из града и да се заседява в кръчмите, слушайки разговорите. Но не научил нищо ново – нищо, което вече да не знае или да му е от полза.

Веднъж Джери отишъл в градската библиотека – за пръв път в живота си. Започнал да се рови в старите вестници и изведнъж попаднал на един стар брой от преди петдесетина години.

В него имало описан случай за група от девет дървосекачи, които били намерени мъртви с разкъсани гърла и изядени вътрешни органи. Трупите им били открити в същата гора, в която сега работел Маккуин. В същата, в която ставали нещастията. “Има нещо странно тук, помислил си Джери. Това не е случайно – сякаш проклетие застига всеки, който дръзва да наруши покоя на гората.” Напуснал библиотеката, без да съзнава колко е прав, и умислен се упътил към дома си.

На следващата сутрин той отишъл на работа както всеки друг ден през последните три месеца. Вече навлизали в самото сърце на гората – той и неговите колеги. Осемте дървосекачи, останали от първоначално четиристотинте, работели вяло и апатично. Сякаш знаели, че ако не напуснат (което нямало да направят), са обречени. Отрязаните дървета падали почти безшумно на земята. Мрачното небе предвещавало дъжд, а слънцето се криело зад облаците, като че ли се страхувало от нещо.

Вече се свечерявало и работният ден бил към края

си. Проливен дъжд завалял над гората. Джери отишъл в храстите да пусне една вода. Тъкмо се облекчавал, когато отвратителният шум, предизвикван от резачките, изведнъж секнал. Вместо него горската тишина била нарушена от писъците на останалите дървари, които крещели от ужас. Косата на шотландеца се изправила и той изтичал да види какво става, защо неговите колеги надават такива писъци. Гледката, която се разкрила пред очите му, го накарала да се вцепени от страх.

Дървесекачите били разхвърляни като парцалени кукли из просеката, а кръвта оцветявала всичко наоколо в червено. Над тази касапница, изправен на два крака, стоял виновникът за тази бъркотия – един ужасен звяр. Изглеждал като кръстоска между лъв и мечка, а главата му била увенчана с два бичи рога. Кръв се стичала от муцуната и ноктите му. Ужасеният Джери се подхлъзнал на калната земя и паднал почти в краката на чудовището. Горският пазител обърнал грамадната си глава към дървесекача, а очите му пламтели в огъня на омразата и отмъщението.

– Макбър – отронил Джери. Спомнил си легендата, която баба му разказвала, когато бил малък – легендата за пазителя на гората. Вече знаел кой стои зад отвратителните убийства и “нещастните случаи”. Звярът погледнал още веднъж към човека в краката си, чието лице било преbledняло от страх, после се обърнал и потънал в горските дебри – там, където бил неговият дом. Там, където не стъпвал човешки крак и птица не прехвърквала...

Тод извади от джобовете си угарка и я запали с тлееща тресчица от огъня.

– И после какво? – попита Джибс.

Тод пое в дробовете си цигарения дим и го изпусна през ноздрите си.

– После Джери Маккуин се прибрал при семейството си и повече не се осмелил да сече дървета. Намерил си работа като мияч на чинии и такъв останал до края на живота си. Излъгал полицаите, че бил зашеметен и не видял какво се е случило.

– А с “Лимбър Инкорпорейтид” ?

– Фалирала, разбира се. Никой не се наел вече да работи като дървосекач и заводът престанал да работи. Но хайде да поспим, че стана много късно.

Двамата скитници се завиха с дрипавите си одеяла и не след дълго заспаха.

ОБЕСЕНИЯТ ЗАТВОРНИК

Бледият сърп на луната се показва за миг сред облаците и веднага се скри зад тях, сякаш бе надникнал в дълбините на човешките мозъци и се бе изплашил от мислите, които се таяха в главите на хората. Вече беше почти полунощ и в Атика всички затворници спяха. Е, почти всички.

В килия 218 на Източния блок един затворник се въртеше в леглото си и бълнуваше несвързани фрази. Накрая се изправи в седнало положение и се хвана за главата, целият плувнал в пот.

– Не можеш да спиш, а, Рони? – нехайно отбеляза съкилийникът му, който се бе излегал по гръб и съзерцаваше тавана. Беше чернокож и в мрака светеха само очите и зъбите му.

Рон обърна поглед към съседното легло и кимна разтреперан.

– Отново сънувах онзи сън... за убийството...

– Аха, заради който те окошариха ли?

– Същият. Никога няма да забравя това, вярвай ми, Джером. Сякаш се бе случило вчера... Отново натискам спирачката, но камионът поднася и онази жена...

– Знам, знам, разказвал си го вече толкова пъти – с нотка на досада го прекъсна Джером. – Но сам си си виновен. Не се сяда зад волана, когато си на половинка “Къти Сарк”. А дори и да седнеш, трябва да внимаваш – все още в света не е общоприето да се блъскат бременните жени, които спокойно си пресичат улицата.

– Не ми го напомняй, по дяволите! – сопна се Рон. – Пък и ти също си в затвора.

– Да, но за кражба на телевизор. И излизам след

три месеца, а ти – след седем години. Дано след като изляза, да не се паднеш в килия с някой наш “колега”, който е кръстоска между носорог и хипопотам. Който отгоре на всичко е страшно разгонен, ха-ха-ха!

Смехът на Джером огласи килията.

– По-тихо, глупако! – изръмжа Рон. – Искаш надзирателите да довтасат и да ни бият ли?

– Спокойно, Рони, няма страшно. Щом светлините загаснат в десет и половина, всеки уважаващ себе си надзирател слиза долу в столовата, където шапките се събират да хапнат, да пият бира, да играят карти, да гледат телевизия и тем подобни невинни занимания.

– Искаш да кажеш, че е възможно човек да избяга отгук? – недоверчиво попита шофьорът на камион.

– Да, ако притежаваш диамантени зъби да прегризеш решетките и крила, за да полетиш, защото до земята са трийсет фута. Пък дори и с крилца може да не успееш – караулите навън не заспиват никога и освен това стрелят много точно.

Някъде отвън се чу пронизителен писък, пропит от първичен ужас. Писъкът се повтори и потрети, след което бе заглушен от цветисти псувни, придружени от тъпи удари.

– Ама как само пици тоя – подсмихна се Джером. – Сякаш е видял стария Сам Макенроу.

– Стария кой? – недочул, попита Рон.

– Макенроу, Сам Макенроу. Не си ли чувал легендата за стария Сам Макенроу? Тя е доста популярна из затворите. Това е история за един побъркан изнасилвач. Искаш ли да ти я разкажа?

– Не горя от желание, ама май няма да заспя скоро.

– Добре тогава. Слушай сега.

Та тоя Самюел Макенроу бил около петдесетгодишен, когато го вкарали в панделата. Преди това бил собственик на някакво павилионче за цигари. Живеел съвсем сам, нямал роднини. Една вечер излязъл с приятели на бар. Третата водка обаче не му понесла много добре и той излязъл от заведението, клатейки се като стар паток. Приятелите му помислили, че отива да се облекчи, и не обърнали внимание на излизането му. Да, ама той се запътил право към своя дом, който се намирал на около миля и половина от бара.

По пътя минал през един малък парк. Точно срещу него забързано вървяла някаква девойка на около деветнайсет години. Била готино парче – висока, с дълги крака, големи цици и къса черна коса. Тогава на стария Сам му щукнало нещо в замъгления от водката ум, докато ѝ зяпал миниатюрната пола. Мадамата се опитала да го подмине, но той я хванал за лакътя и я задържал.

– Закъде си се разбързала, малката? – изломотил той.

– Пуснете ме! – сопнала се брюнетката и се опитала да се освободи. Сам обаче я стиснал още по-здраво.

– Спокойно, нищо лошо няма да ти направя – изхилил се той. – Такова готино маце като тебе не бива да се разхожда самичко нощно време...

– Причинявате ми болка! – изстенала тя.

– Хайде да си поиграем...

– Пусни ме, дърто копеле! – креснала мацката и сритала Сам по кокалчето.

Жестоката обида и болката в глезена сякаш съборили бент в съзнанието на Сам. Той замахнал гневно и

свалил момичето на земята с едно дясно кроше. Замайна от удара, жената се опитала да избяга, но пияният Самюъл паднал върху нея и я затиснал с всичките си деветдесет кила.

– Дърт, а? – ухилил се той. – Може да съм прехвърлил петдесетата, ама ще ти покажа, че още ме бива.

Момичето се мъчело да отблъсне пияния насилник от себе си, но един силен шамар я оставил съвсем без сили. Старият Сами дръпнал ципа на дънките си и си го извадил. После разтворил краката на момичето и с един замах свалил белите ѝ бикини. Тя изстенала, когато пияният продавач на цигари ѝ вкарал полунадървения си кур.

– Не... недейте, моля ви – шепнела жената, докато несъзнателно късала копчетата от ризата на своя изнасилвач. От сцепената ѝ вежда течала кръв и капела по земята.

– О-о-о, молиш се значи? Възбуждаш ме! – ръмжал Сам. Разкъсал тънката ѝ блузка и грубо стиснал едната цица. – Колко си ти меки, да... Харесва ти, нали, признай си! Кеф ти е да те чука дърт копелдак в храстите на парка.

Брюнетката извикала, когато Сам ѝ го натикал в дупето. Между краката ѝ се процедила алена струйка, а тя не спирала да вика.

– Май преди не са ти го вкарвали в задника, а, маце? – изхилил се Сам и грубо затиснал устата ѝ с ръка. – Стига си пищяла, че ми проглуши ушите. О-о-о-ох!

Самюел свършил в дупето на жената, чиито сълзи течали от очите ѝ като дъжд. Тогава все още неизтрезнелият изнасилвач стиснал с големите си ръце шията

на момичето. То се замятало отчаяно и започнало да дере лицето на своя осквернител, който сега се превръщал и в неин убиец. След малко и последната искрица живот напуснала обезчестеното тяло на младата жена. Сам дръпнал ръцете си от врата ѝ и изтрил потното си чело.

Изведнъж силен удар в гърба проснал Сами до тялото на неговата жертва. Той изохкал и се обърнал. Над него се бил надвесил ухилен полицаи на не повече от двайсет и пет-шест години. Бил огромен и здрав, поне стотина кила, с къса руса коса, а многобройните следи от акне по лицето му правели усмивката му още по-противна. В ръцете си небрежно премятал служебната палка, с която бил ударил изнасилвача.

– Я да видим какво имаме тук – не спирал да се хили младокът. – Май тази вечер някой си е позволил известни волности... Така да се каже, бил е много палав, нали тъй?

Сам се опитал да се изправи, но повторен удар, този път в слепоочието, го пратил в безсъзнание. Ченгето случайно патрулирало с колата си из квартала, когато чуло виковете на жертвата и дошло веднага да провери какво става. Пазителят на реда сложил белезници на китките на Сам, след което се обадил в участъка по радиостанцията в колата и не след дълго куките се изсипали в малкия парк.

Оттам нататък историята е проста и логична. Осъдили палавия Сами на единадесет години без право на обжалване. Облекли го в черен панталон и синя риза, обозначили го с петцифрен номер и го настанили в една килия на последния етаж. Килия номер 555 (готино

число, а?). И тогава започнал един безкраен ад за бившия продавач на цигари. Още първата нощ бил набит и изнасилен от съкафезника си – сто и петдесет килограмов негър с бръсната глава и мустачки. Всички се подигравали на новодошлия, никой не изпитвал и капка съчувствие към застаряващия изнасилвач и убиец. Даже измислили “режим” за Сам Макенроу – “един ден любов, един ден спортуване”. Кое то на затворнически жаргон означавало един ден изнасилване, един ден пребиване. Дебелият негър Кейн – съкилийникът на Сам – с удоволствие изпълнявал “режима”.

– Ей, Кейн, как е, справяш ли се? – хилел се от насрещната килия кльощавият Боско, дребен джебчия, останал с десетина прогнили зъба и стискащ цигара в кривите си пръсти.

– Ти как мислиш? – задъхано отвръщал тлъстият негър, докато работел полуприпадналия Сам.

– Гледай другия път да му туриш един пешкир в устата – избоботил от килия 554 някакъв тип с белези по лицето и татуирани ръце. – Че току-виж си прехапал езика от кеф този твой застаряващ любовник.

– Ще го запомня – ръмжал Кейн, докато се изпразвал. Точно както Сам се изпразвал в задника на младата брюнетка, докато я изнасилвал.

И така било всеки ден. Цели три месеца. Често се случвало останалите затворници да си присвояват това-онова от храната на Макенроу, докато последният се хранел в столовата. Старият продавач на цигари не смел да направи или каже нещо. Цял живот бил кротък, смирен човек, но за един кратък миг на умопомрачение извършил нещо, което провалило остатъка от неговото съществуване. В един миг имал всичко, а сега нямал

нищо. Най-вече му липсвала свободата. Но съдбата е жестока и неумолима – когато реши да промени живота на някого, тя го прави бързо, болезнено и необратимо, независимо дали го искаш или не... дали си го заслужил или не.

Ала нервите на Сам Макенроу не изтраяли дълго. Някъде през четвъртия месец от пребиваването си в затвора той решил да сложи край на живота си. Много малко хора на този свят притежават истинска воля, а Сами далеч не бил от тях. Затова една нощ, когато дебелият Кейн сумтял и хъркал, Сам станал тихо от леглото. Дъното на пижамата му било цялото в кървави петна – спомени от лудориите на съкилийника му. Старият продавач на цигари се взрял в малката дупка над главата си – правилен квадрат, разделен на девет по-малки квадратчета с помощта на четири железни пръчки, пресичащи се две по две под прав ъгъл. Било полунощ, а навън имало пълнолуние – прокобен час. Затворникът измъкнал от калъфката на възглавницата си въжето от чаршафени ивици, което бил направил скришом порано през деня. Направил бързо примка и навил ритуално въжето тринадесет пъти около примката, та да се получи истинско бесило. Взел един стол от килията, покачил се на него и завързал въжето за една от стоманените пръчки на тавана. После сложил клупа на шията си и го затегнал. Макенроу погледнал за последен път звездите, въздъхнал и скочил напред, увисвайки в центъра на килията.

Въжето издържало. Вратът на Сам също. Той ритал малко, след което се успокоил и душата напуснала тялото му. Останал само оцъкленият труп, облечен в окъсан потник и долнище на пижама.

Случилото се било разкрито чак на сутринта, когато надзирателите дошли да будят затворниците за закуска. Огледът установил, че Кейн не е убил съкилийника си. Изнесли тялото и го погребали в градските гробища. Ала съвестта започнала да гризе огромния негър, както и някои от затворниците. Те били гузни, защото докарали Сам до положението да се самоубие. Кейн не се стреснал, като съзрял съкилийника си да виси на сред средата на стаята – и друг път бил виждал мъртъвци. Но фактът, че е виновен за смъртта му, не му давал покой. И тогава се случило нещо, което накарало всички затворници да заговорят в столовата за него. Три дни след самоубийството на Сам Макенроу шестима надзиратели нахлули през нощта в килия номер 555, където Кейн се търкалял полугол на пода и не спирал да пици. Пищял с все сила като ужасена жена, а по тлъстото му лице течали сълзи. Надзирателите го изкарали с мъка от килията, като го налагали с палки и го ритали с подкованите си кубинки. Негърът се успокоил чак когато го закарали в лечебницата и го напръскали с вода. Тогава започнал да бърбори през сълзи как се събудил и съзрял Макенроу да виси на чаршафеното въже, а очите му светели в мрака с тъмночервена светлина.

– Истина ви казвам, не съм луд – подсмърчал Кейн. – Видях го да виси и да се поклаща на въжето си, а очите му светеха. Даже ми се усмихна, а от устата му капеха лиги!

– Ти си се побъркал! – скарал му се заместник-директорът на затвора. – Виждаш нереални неща: как ще виси от тавана, като преди три дни го смъкнахме оттам и го погребяхме! Сигурно си сънувал.

– Знам, че няма да ми повярвате – бършел си очите негърът. – Обаче знам кога сънувам и кога съм буден. Той беше там!

– Да не си пил? – изгледал го изпод вежди заместникът. – Знам, че по някакъв начин успявате да вкарвате алкохол тук...

– Не съм пиян, не съм! Аз не пия! Моля ви, не ме връщайте повече там!

– За първото все още не мога да ти повярвам, но за второто ще взема мерки. Точно под покрива си, а от оная дупка на тавана духа вятър. Може пък да е появил повечко ветрец в празната ти кратуна. От днес ще бъдеш в килия 234.

– О, благодаря ви, благодаря! – изхленчил големият мъж.

Преместили Кейн в килия 234 и той се успокоил, но затворниците започнали да си шушукат. Какво би накарало този огромен мъж, който не се страхувал от нищо, да пици посреднощ като малко дете? Кошмар може би, или просто вече губел здравия си разум? Никой не повярвал, че му се е привидял стария Сами – всички го подкачали за това, но с намеци, защото огромният негър си оставал опасен човек. Ала от този ден нататък той се променил. Стоял си мирно и тихо, с никого не се заяждал, не се биел и вече не насилвал по-кротките пандизчии. Излежал си присъдата, напуснал затвора и се хванал на работа в някаква автомивка. Повече никой не чул нищо за него.

Не след дълго в празната килия номер 555 настанили Боско, дребния крадец от килия 556. И още същата нощ всичко се повторило. Няколко минути след

полунощ трима надзиратели и заместник-директорът на затвора влезли в злополучната килия. В ъгъла се бил сврял Боско и крещял с плачевен глас, а насълзените му очи били отправени към зарешетената дупка в тавана. Крещял някакви неразбираеми фрази на родния си френски език и не спирал да вика, дори когато го изнасяли от килията.

– Не си измислям! – сопнал се Жан-Батист Клодел, известен повече като Боско. – Дебелия Кейн не беше луд. Видях го така ясно, както виждам вас.

– Какво ви става бе? – изсъскал заместникът Майкъл. – Всички сте започнали да откачате. Знаете ли какво ми докарвате до главата с вашите измислици?

– Беше точно такъв, какъвто го описа тлъстото негро – продължавал да дърдори Боско. – Виси си на чаршафените ивици с рошава глава, а очите му светят с една такава червена светлина. Езикът му беше виолетов и провиснал от устата, а от него се точеха лиги.

– Не знам какво да ви правя. Ще те преместя някъде на първия етаж, където се надявам да не ти се привиждат умрели, а засега тази килия ще остане празна.

Така и станало. Преместили Боско на първия етаж и оставили килия 555 без никакви обитатели. Обитателите на затвора подновили старите клюки с нова сила, сега участвали даже и надзирателите. Хубаво, привидяло му се нещо на един затворник, ама сега същото го видял и друг. И то по едно и също време – в полунощ. Шансът и двамата да са се побъркали по един и същи начин бил нищожен. Но след дълги спорове всички стигнали до единодушното решение – че килия 555 е прокълната, защото в нея витаела душата на самоубил се човек, която не можела да намери покой, и затова по-добре да не

ти се налага да ходиш там.

Минало известно време и в затвора пристигнал нов “турист”. Казвал се Били. Никой не знаел другите му две имена, нито дали има прякор и какъв е той. Всички го наричали просто Били. Този Били бил спец в краденето на автомобили – хлапак на двайсетина години, който гордо си крачел из панделата, сякаш е на баща му. Заместникът Майкъл решил да си направи шега и настанил хлапето в килия номер 555.

– Ще те сложим там – хилел се заместникът. – Как ти се струва?

– Не ми пука къде ще ме сложите. Най-добре да ме настаниш в леглото при жена си – там ще ми е най-гот.

Усмивката изчезнала от лицето на Майкъл така бързо, както се била появила.

– Мери си приказките, момко. Тук не е за устатковци като теб. На твоето място не бих се надувал, ако са ме хванали да карам крадено камаро с половин кило хашиш в багажника.

– Гепихте ме, щото бях напушен. Иначе едва ли щяхте да ме хванете така лесно. Колкото до това да си меря приказките – намери ми подходящи возни за тая работа.

– Джордж, закарай мистър Били в новия му дом – строго казал заместникът. – Надявам се да му хареса.

Якият надзирател хванал кльошавия крадец на коли и го помъкнал нагоре. На излизане обаче Били успял да се ухили и да подхвърли нагло:

– Пак ти казвам, при жена ти щеше да ми е най-добре...

Вратата се затворила след устатото хлапе, а Майкъл само изсумтял и се заровил в книгата на бюрото си.

Надзирателят набутал младока в килията и щракнал ключа.

– Ако случайно се разкрешиш през нощта, момко, ще бъда наблизо, да знаеш – казал надзирателят на тръгване и му смигнал.

– Що за глупост – да крещя? – недоумявал на глас Били.

От отсрещната килия 556 се появило съсухрено старче с оредяла бяла коса, стърчаща във всички посоки.

– Да, синко. Който пренощува в тази килия, неизменно вижда духа на Сам Макенроу в полунощ и се разкрещява от ужас.

– Ама че глупости. Духове не съществуват, дядка.

– Ще видим, ще видим. Когато бях млад, и аз бях така самоуверен като теб. А и тогава...

– Добре, добре, остави ме на мира да си поспя – махнал досадно с ръка Били. – Вие старците винаги разправяте наляво-надясно какво е било, като сте били млади. А аз съм уморен и не искам да те слушам.

– Както кажеш, синко – усмихнал се с беззъбата си уста старецът и кривите му пръсти се впили в решетката. – Хей, момче, голям ли го вадиш? Ако ти е достатъчно дълъг, промуши го през решетките и ми го подай, да видиш какви неща умея. Направо ще ти изкарам акъла.

– Разкарай се!

Старецът се отдръпнал и въздъхнал разочаровано. След малко селекторът отчел десет часа и светлините угаснали. Били бил сам в килията и се почесвал по обръснатата глава. От нямане какво да прави бръкнал в гащите си и си го извадил. Макар да не можел да го промуши през решетките и целия коридор, все пак бил оборудван доста добре и започнал разсеяно да си играе

с оная си работа. След малко се унесъл и заспал с изваден инструмент.

Било полунощ, когато странно скърцане разбудило Били. Той разтъркал очи и се втренчил пред себе си. Какво, по дяволите...

Дъхът на младока секнал. От решетките на таванския отдушник висял бял мъж, прехвърлил петдесетте. Бил облечен в потник и долнище на пижама. Скърцането, събудило Били, идвало от ивиците чаршаф, с които мъжът се бил обесил. Обесеният бавно се въртял около себе си, а луната го огрявала през малкия отдушник. Дъното на пижамата му било нашарено с кървави петна. Човекът бавно се обърнал към хлапака и го погледнал. Лицето му било небръснато, а от очите струяла мътна червена светлина. Обесеният се ухилил, а виолетовият му език провиснал от устата и от него закапали лиги.

Письците на младия автоджамбаз огласили целия етаж. Десетина надзиратели се втурнали към килията и не след дълго я отключили и нахлули. Били бил прежълтял от страх и пищял колкото му глас държи. Естествено, никой освен него не съзрял призрака. Хлапакът още на следващия ден се побъркал и се наложило да го преместят в лудница.

– И оттогава злокобната килия номер 555 в неизвестния затвор е необитавана. А легендата за призрака на Сам Макенроу се предава от уста на уста между стените на затворите – завърши разказа си Джером и се изсмя злокобно. Рон изтръпна. – Така че не се изненадвай, ако случайно чуеш писъци или съзреш застаряващ мъж да виси обесен от тавана.

– Да бе, да – пренебрежително махна с ръка Рон,

въпреки че страхът се бе загнездил дълбоко в него и на-
помняше за себе си с гъдела между лопатките и студене-
ната пот, която го обливаше. – Кое време стана вече?

– Четири и половина – отговори Джером, след
като погледна ръчния си часовник. Сетне се усмихна: –
Имаме време за час и половина сън.

След тези думи негърът се обърна и почти ведна-
га заспа. Рон поклати глава и се изтегна по гръб. Едва
ли щеше да спи през този час и половина. Загледа се в
тавана, където пукнатините се пресичаха и образуваха
странни мрежести фигури в бетона.

ВОЙНИКЪТ И НЕГОВАТА ЛЮБИМА

По мотиви от истинска градска легенда

Над поделението в Клатърбък, южен Охайо, мракът беше паднал като плътен черен покров. Селекторът отчете десет часа и светлините угаснаха. Войниците бързо заспаха, изморени като кучета от тежкия ден, изпълнен с учения и работа. Офицерите се събраха в столовата да отпразнуват купона в петък вечер с контрабандно вкарани в казармата бутилки алкохол. Командирът на поделението, полковник Рукс, беше в платен отпуск и неговото отсъствие спомагаше за веселото настроение на офицерите, които правеха, каквото си поискат. От това страдаха най-много, естествено, войниците.

Извън сградите нямаше никого, с изключение на караулните. Двама от тях стояха на пост до Южния склад, където се помещаваха оръжията и мунициите. Бяха се излегнали нехайно на тревата, а пушките им М-4 лежаха захвърлени до тях. Единият се протегна и се прозя.

– Ама че скука, а? – измърмори той.

– Прав си – съгласи се другият. – Ама пак извадихме късмет, Джими. Сега офицерите ще се натръскаат като порове и няма защо да се притесняваме, че някой ще тръгне да обикаля постовите.

– Да, така е – съгласи се Джими. – Но вместо четири часа може да се наложи да стоим тук цели осем! Едва ли някой ще се сети да дойде да ни смени, Антонио.

– Не се тревожи, ще се сети – успокои го Антонио. – Не вярвам всичките да са пияници – все ще се намери някой, който да си изпълнява задълженията и да бди за смяната на караулите.

– Дано да си прав. Ама сега ще висим тук поне

четири часа, ако извадим късмет.

– Скуката е най-малката неприятност в казармата, Джими.

– Мда-а-а. Знаеш ли оня Джонсън, от втора рота?

– Оня, дето се уволнява другия месец ли? С белега на челото?

– Да, същия. Пуснали го три дни отпуск миналата седмица и познай къде отишъл първо.

– Вкъщи, къде другаде.

– Да, ама не позна. Право при гаджето си се изсипал.

– Така е ами, то сигурно страшно му се е доебало...

– Значи отива той при нея и познай – оная се търкала в леглото с някакъв друг. Джонсън направил зъркелите на чинии, а ченето му ударило пода.

– Ха-ха-ха!

– Да бе, няма майтап. И знаеш ли оня какво направил? Теглил един кур на гаджето, а после опънал и любовника ѝ. Голям майтап!

Джими се разхили на грубата шега, сякаш беше най-забавното нещо, което беше чувал през живота си. Антонио обаче не се присъедини към смеха му, а остана замислен. Приятелят му забеляза това и го тупна по рамото.

– Какво си се оклюмал, бе? Не е ли смешно...

– Никак не е смешно, право да ти кажа. Знаем един случай, който е завършил много тъжно дори. За един войник и неговата приятелка.

– Истина ли е?

– Трябва да е истина. Баща ми я е разправял. Случило се, когато той служил в казармата – нейде през

седемдесетте. Един войник от неговата рота тъкмо се уволнявал. Малко страшничка история.

– Разправяй, и без това трябва да висим тук още толкова време...

Редник Никълъс Галахър се уволнил през март, когато пролетта тъкмо започва и всичко цъфти и се раззеленява. Вървял си уволненият по пътя и се наслаждавал на птичите песни и свободата. Живеел в Оукс Вил – нейде в Мисури, градче с пет-шест хиляди жители. Пътят му минавал през Ривърстоун – град, подобен на неговия. Осем мили след Ривърстоун бил Оукс Вил. Та значи вървял си Ник и стигнал до съседния град. Решил да пресече хълма – така щял да спести три мили от пътя. Новият му маршрут минавал през градските гробища. Галахър не се страхувал от мъртвите, още повече, че било пладне и слънцето прежурило необичайно силно.

– Както казва лейтенант Пъркинс – подхвърли Джими, – “Мъртвите не хапят”.

– Да, да. Слушай сега.

Пресичал гробищата Ник и се натъкнал на скоросен гроб, богато украсен с венци и букети. Бил гробът на младо, шестнайсетгодишно момиче. “В памет на Джейн Ричардс, 1961-1977”, така пишело на кръста. До букетите с цветя Ник забелязал черно-бяла снимка на покойната и я разгледал. Джейн била много красива. Уволненият войник помислил малко и изведнъж внезапен импулс го накарал да прибере снимката в джоба на ризата си. После побързал да напусне гробището и се запътил към къщи, а вътрешно се борел с чувството да

върне снимката обратно на мястото ѝ.

Стигнал до Оукс Вил без произшествия. Вървял по главната улица и поздравявал хората, които го познавали. Най-сетне стигнал до своята къща. Баща му дял-кал някаква пръчка с ножа си. Щом го видял, захвърлил ножа и скочил да прегърне сина си.

- Най-после се върна, а, синко?
- Да, татко – усмихнал се щастливият Ник.
- Тежко ли беше в казармата?
- Да му мисли този, който тепърва ще влиза.

Засмели си двамата и влезли в къщата. Дванадесет-годишната сестра на Ник, Кейси, доприпкала като сър-ничка и увиснала на врата на брат си.

– Най-после си дойде!- изчуруликала тя. – Мислех си, че никога няма да се върнеш.

– Що за измислици? – ухилил се бившият войник и внимателно я върнал обратно на земята. – Естествено, че ще се върна. А ти, като гледам, много си пораснала... Скоро ще въртиш момчетата на малкия си пръст.

Изчервила се малката и извърнала глава. Влязла майката на Ник – Сандра, бършейки ръце в престилката си. Разцелувала завърналия се син по двете бузи и го попитала дали е гладен.

– Да, много – признал той и я последвал в кухнята, а тя мърморела, че е много отслабнал и че в казармата много претоварват момчетата, а ги хранят слабо.

- Че права си е жената! – пак се обади Джими.
- Не ме прекъсвай – изгледа го сериозно Антонио и продължи:

Нахранил се до насита младият Галахър с пиле с

ориз, изкъпал се и звъннал по един телефон на приятелите си. Бенджамин, Сам и Ей Джей веднага се изсипали при него. Чернокожият Сам носел баскетболна топка.

– Значи свърши вече, а? – засмял се Ей Джей.

– Да. Най-после – потвърдил Ник. – Ще ви видя вас, като дойде време вие да служите.

– Всеки мъж отива в казарма – подметнал Бен. – Разкажи как е там.

– Довечера, като отидем в дискотеката. А и искам да ви покажа нещо.

При тези думи Галахър извадил от джоба на ризата си снимката на мъртвата Джейн и я показал на тайфата.

– Това е тя – казал им той.

– Коя? – опулил се Сам.

– Гаджето му, глупчо – прекъснал го нетърпеливо Ей Джей. – Как се запознахте?

– Всичко ще ви разкажа довечера. А сега хайде да отидем в старото училище да вкараме няколко коша.

Всички тръгнали след Ник. Сам се влачел отзад на опашката и си мърморел: “Че кога успя да намери време за момичета, пък и да свали една?” В крайна сметка обаче свил рамене и продължил след приятелите си.

Вечерта цялата компания се събрала в клуб “Дива Роза”. Четирите момчета пиели бира и правели планове за живота си отсега нататък. От време на време Ник разказвал по някоя история от казармата и всички дружно се смеели.

– Скоро и вие ще отидете в казармата и ще видите колко е приятно само – хилел им се бившият войник, вече развеселен от бирата.

– Стига си ни плашил де – обадил се Ей Джей, който също вече бил на градус. – Едва ли е толкова лошо.

Изведнъж някой нежно поставил ръка на рамото на Галахър.

– Искаш ли да танцуваме? – прозвучал женски глас.

– Ей, пак ти излезе късметът – промърморил Бенджамин.

Ник станал и се обърнал. И кръвта му се смразила, а поетият алкохол се изпарил от главата му, сякаш никога не е бил там.

– Я! Това не е ли приятелката ти? – възкликнал Ей Джей.

– Отиди да танцуваш с нея, де – изломотил Сам. – Стига си стърчал като побит кол.

Но краката на Ник отказвали да помръднат. Защото пред него стояло момичето от снимката, мъртвата Джейн. Тя го хванала за ръка и леко го придърпала към дансинга. Диджеят услужливо пуснал блус.

– Толкова ми липсваше, Хари – нежно измъркала тя. – Бях толкова самотна без теб.

– Аз... аз не съм Хари – заекнал от ужас Никълъс. – Не съм...

– Там беше тъмно, Хари – продължила Джейн, все едно не го е чула. – И толкова студено...

– Ти си мъртва! Как е възможно да си тук?

– Мъртва? Не ставай смешен, мили. Просто отидох на една... дълга разходка. И ето ме тук, отново при теб.

Момичето затворило очи и облегнало глава на гърдите на изплашения до смърт млад мъж. Той плахо се опитал да я прегърне през раменете. И просто почувств-

вал как ръцете му минават през безплътното ѝ тяло като през гъста мъгла. Косата му се изправила.

– Трябва да изляза за малко – припряно казал Ник и се освободил от прегръдката ѝ. – Ще се върна ей сега.

С бързи крачки се запътил към изхода.

– О, не ме изоставяй – примолила му се Джейн и тръгнала след него.

Без да ѝ обръща внимание, бившият войник излязъл от клуба, спокоен от изненаданите погледи на другарите си. Но не било толкова лесно да се отърве от безплътното момиче. Тя го следвала, без да стъпва по земята, и го молела да не я изоставя. Дори когато стигнал до дома си, Ник не успял да се отърве веднага от нея. Измънкарал, че ще ѝ се обади утре и влязъл въщи. Веднага си легнал и се завил презглава, треперейки от страх. Дълго не можал да заспи, а когато накрая се унесъл, сънят му не бил спокоен. Защото Джейн присъствала и в сънищата му.

И оттогава Никълъс Галахър нямал нито един спокоен миг. Мъртвото момиче го следвало навсякъде и било видимо само за неговия взор. Ник се затворил в дома си и не излизал оттам. Напразно приятелите му се опитвали да го изкарат навън. Но и в собствения си дом нямал покой. Когато ставал сутрин, Ник виждал първо Джейн, застанала до прозореца, да гледа замечтано навън. Когато закусвал, тя седяла на някой стол и го гледала с любов. Любов, която дори смъртта не може да надвие. Даже когато бил в тоалетната, тя чукала на вратата и го питала кога ще излезе. Галахър усещал, че бавно, но неумолимо губи разсъдъка си.

Една сутрин закусвал със сестра си, а на стола вдясно от него стояла Джейн и го галела по косата.

– Много си пребледнял, брат ми – подхвърлила Кейси. – Да не би пак да виждаш твоето въображаемо мъртво момиче?

Ник не отговорил. Вече бил твърдо убеден, че красавицата от снимката, която взел от гробището в Ривърстоун, с изключение на вечерта в бар „Дива Роза”, е видима само за неговия взор.

– Знаеш ли знахарката, дето живее на хълма?

– Какво за нея? – апатично попитал бившият войник.

– Тя може да разваля магии. Веднъж една моя приятелка – Синди – страдаше от главоболие цели шест дни. Майка ѝ я заведе при знахарката. Онази каза, че някой мисли злото на Синди, и ѝ даде да пие някаква отвара. И главоболието веднага ѝ минало.

– Е, и?

– Ами може да отидеш при нея – безгрижно казала Кейси и лапнала лъжица бъркани яйца. – Току-виж над теб тегне някакво проклетие...

Ник се замислил. Какво друго му оставало? След закуска облякъл якето си и отишъл при знахарката, упътен от сестра си.

Влязъл тихо в къщата, която по нищо не се различавала от обикновените къщи в селото, и разказал всичко на жената – от игла до конец.

– Не е трябвало да пипаш снимката – с укор казала тя.

– Това и аз го разбрах – въздъхнал Ник.

– Ще ти кажа какво трябва да направиш. Имаш ли пари?

– Имам десет долара.

– Добре. Дай ги насам. Така. Само смъртта е без-

платна в този живот, не е ли така? Ето ти тези четири гвоздеа. Ще отидеш на гроба на момичето и ще закоवेश снимката на момичето с тях за кръста. И ще ги закоवेश накръст, разбра ли? Ако изпълниш както трябва всичко, духът на момичето ще те остави. Отивай и Бог да те пази.

Младият Галахър излязъл от къщата и видял Джейн пред нея. В очите на момичето имало сълзи. Тя се обърнала и изчезнала.

Ник отишъл на гробището в Ривърстоун и намерил гроба на момичето. Извадил вече поомачканата снимка от джоба си и въздъхнал. Намерил един камък наблизо и се заел да кове с гвоздеите. Забил първия и почувствал силен полъх на вятъра. Не обърнал внимание и забил втория пирон. Чул стъпки зад гърба си. Пот избила по челото на Ник, но той забил и третия гвоздей. Изведнъж една ръка го хванала за рамото. Бившият войник събрал силите си и с един удар забил и последния пирон, след което припаднал.

Свестил се на гробището, а слънцето клоняло към залез. Бил в безсъзнание поне осем часа. Станал и погледнал към черния дървен кръст. Снимката на Джейн стояла там, закована накръст с пироните. Младият мъж почувствал някак вътре в себе си, че всичко вече е наред и покойната почива в мир. Изтупал прашните си панталони и се запътил към града.

Тъкмо вървял по главната улица, когато срещнал Сам.

– Защо си посипал косата си с брашно? – изненадал се приятелят му.

– Какво брашно бе, какво те прихваща? – учудил се Ник.

– Погледни се само – посочил с пръст към близкия магазин за дрехи негърът.

Галахър влетял като хала в магазина. Тикнал се в мъжката пробна, без да обръща внимание на сацисаната продавачка, и се погледнал в огледалото.

Цялата му коса била побеляла, а челото му било прорязано от дълбоки бръчки. Бил остарял с двайсет години за един-единствен ден.

– Бррр, страшничко – потръпна Джими.

Антонио се подсмихна и хвърли фаса си настрани. От казармата излязоха двама войници и се запътиха към тях.

– Нали ти казах, че някой все пак ще ни смени...

– Прав излезе, Антонио.

ПАЛАЧЪТ

– Татко, татко, хванах една!

Звънливият глас на Честър огласи тихата долина и уплаши ято врабци, притаили се в клоните на близката върба. Те литнаха от дървото и се спуснаха по поречието на Рок Ривър, търсейки друго убежище от ситния дъжд. Бащата дотича при детето от близките храсти, заkopчавайки в движение панталоните си. Зовът го беше сварил точно когато бе решил да пусне една вода.

– Дръж здраво, Чес! Идвам.

Мъжът хвана подскачащата въдица от ръцете на сина си и с усилие я измъкна от водата. На куката се поклащаше едра дъгова пъстърва. Той я откачи и я пусна в голямата поцинкована кофа, където имаше още три пъстърви.

– Достатъчно за днес, сине. Много е студено и ако се разболееш, майка ти ще ни откъсне главите. Да се прибираме в караваната.

– Добре, тате.

Двамата риболовци се упътиха към фургона, а гугмените им ботуши потъваха във влажната земя с жвакащи звуци. Тери Ричардсън носеше кофата с пъстървите, а синът му Честър мъкнеше въдиците. Прибраха се на топло в караваната и оставиха кофата до печката, а хлапето се залови да разглобява въдиците. Баща му излезе навън да посети отново храстите и да си довърши работата.

Тери се прибра и съблече дъждобрана. Извади джобното си ножче и се залови да чисти рибата. Показа на сина си как се корми и му остави другата пъстърва да се научи сам. Хлапето се справи задоволително. Ба-

щата прибора останалите две пъстърви в багажа – “Да научим и майка ти как се чисти риба“, подметна той и двамата със сина му се заляха от смях. После мъжът загря тигана на печката, оваля рибите в брашно и се зае да ги пържи.

– Дай и аз да опитам, тате – предложи Честър. – Нека и аз да опържа една пъстърва.

– Друг път, сине. Стигат ти толкова рибарски уроци за днес.

Хлапето се намуси и започна да си драска разни рисунки в джобното тefтерче. Тери забеляза, че синът му е доста мрачен, и рече:

– Не се надувай де. Следващият уикенд ще дойдем пак и тогава ще ти разясня тайните в пърженето на речната пъстърва.

– Чак другия уикенд?

– Да. Времето минава бързо, Чес. Не се коси за дреболии. Ела да хапнем и после ще ти разкажа една история.

– Каква история? – заинтересува се момчето.

– Страшна история, плашеща. От тези, които се разказват край лагерния огън в голяма компания и от които ти настръхват косите.

– Супер! – въодушеви се Чес. – Хайде, разказвай!

– Първо да хапнем – каза строго бащата. – На пълен стомах се мисли по-добре. Нали не искаш да забравя някоя подробност?

Двамата седнаха на масата и опитаха пъстървата – беше превъзходна. Лакомо започнаха да ядат и не след дълго на масата останаха само рибени кости и трохички хляб. Тери стана и донесе ягодите, които синът му беше набрал сутринта.

- Тези пък съвсем ги забравих – възкликна Чес.
- Нали трябва да има и десерт – усмихна се бащата.

Хапнаха малко ягоди и излязоха да си измият ръцете в потока. Когато се върнаха, седнаха до печката и хлапето впери очаквателен поглед в татко си, който започна да разказва обещаната история.

В Европа през Средновековието, малко преди епохата на Ренесанса, хората живеели с много заблуди в сравнение със сега. Една от тях бил страхът от вещиците, заради който много невинни хора загинали, обвинени, че служат на дявола. Смъртта застигала нищо неподозиращи личности, станали жертва на безпочвени обвинения и фалшиви доказателства. В старанието си да служат на Бога хората често несъзнателно действали в пълен разрез с каноните на християнството. Заради обвинения, че са вещици, момичета изгаряли на кладата; заради дребни кражби деца били обезглавявани; заради сбиване в кръчмата мъже отивали на бесилото. И някъде в Западна Европа, скитайки от страна в страна, живеел един полулегендарен човек, чието име всявало страх дори в сърцата на най-смелите. Един човек, който убивал с еднаква безчувственост и просяци, и крале. Това бил Карг, страшният палач, наричан от простолюдието Екзекутора. Невежите биха казали, че той е бил просто оръдие в ръцете на властта - един обикновен палач. И биха сгрешили. Може би нямало нищо свръхестествено на пръв поглед във високия шест стъпки мъж, тежащ деветдесет килограма и сякаш изтъкан само от мускули. Но не било така. Защото никой не бил виждал неговото лице. Навсякъде, където отидел,

носел маска, независимо дали се изкачва на ешафода да ексукутира поредния осъден или сяда в кръчмата на чаша бира. Имало нещо демонично в този човек – в неговата походка, изпълнена с котешка грация, съчетана с първичната му сила и голямата прецизност, с която изпълнявал присъдите. Един безпристрастен наблюдател би казал, че този палач си разбира от занаята. И би се оказал прав.

За този страшен палач се носели всевъзможни слухове сред простолудието – от наивната вяра, че е слуга на дявола, до твърдението, че не е човек, а демон в човешки образ. Но как ще е слуга на дявола, щом ексукутира хора, обвинени, че самите те са дяволски роби? – ще се запиташ ти. Няма значение. Хората вярват в това, в което им се иска да вярват, и продължавали да се страхуват от демоничния палач. Той кръстосвал из континента навсякъде, където имало нужда от ексукуции – да се изгарят на клада и бесят хора, да се режат глави с меч или брадва, да се измъчват хора с ужасни инструменти по волята на Светата Испанска Инквизиция или да се обезглавяват с гилотина по заповед на френските крале. Карг бил един своеобразен приносител на Смъртта, неин бранник, неин любим. И навсякъде носел маска, с която криел лицето си – черна качулка с прорези за очите, рицарски шлем със забрало или проста гугла. Но любимата му маска бил един човешки череп, принадлежал някога на човек с извънредно голяма глава. Карг винаги си слагал тази маска, когато неговият “клиент” бил по-специален – аристократ или водач на въстание, сериен убиец или някоя изключително красива жена. Но сигурно си задаваш въпроса защо е бил толкова ужасен, защо е станал такъв звяр?

Когато бил едва на три години, майка му била отвлечена от отчаяни поклонници на дявола и по-точно – вещици. Осемте жени набили майката на Карг на кол и запалили огън под нея. След това се хванали за ръце и затанцували в кръг около огъня, пеейки богохулни песни, за да докажат своята преданост към Сатаната. Някои от тях били изловени още тогава и съвсем заслужено пратени на кладата. А когато бил осемгодишен, баща му се записал като доброволец във въстание, организирано някъде в Унгария – родната страна на бъдещия палач. Въстанието било потушено, а баща му - пратен на бесилката заедно с водача. Оттогава Карг намразил до мозъка на костите си вещиците, отговорни за смъртта на майка му, както и предводителите на въстания, заради един от които Екзекутора останал кръгъл сирак още от малък. Пет години след това живял в пълна мизерия, без покрив над главата и с парцали на гърба си, петимен за къшей хляб. След това се присъединил към група поклонници, тръгнали към Божи гроб на поклонение. Направил го не толкова от силна вяра, колкото от желание коремът му да бъде пълен и да заспива на топло край лагерния огън. Когато се върнал след година, придружил своите приятели, поклонниците, до родната им Испания и постъпил на работа в Светата Испанска Инквизиция. За няколко години изучил занаята, тялото му заякнало и Карг започнал да прави това, което умеел най-добре – да бъде палач. Обикалял из целия континент и изпълнявал смъртните присъди. Всички държавни глави и кметове искали да се възползват от уменията му, и то не само защото си разбирал от занаята. Страшният палач вземал много малка цена в замяна на услугите си – само колкото да си купи хра-

на и дрехи от време на време. Това бил още един факт, който смразявал сърцата на обикновените хора – Карг не вършел работата си за пари. За какво тогава? Убийството на беззащитни хора, нерядко невинни при това, той вършел методично и с вещина, без да излага на показ някаква вътрешна емоция. Яките му ръце вдигали и спускали със смъртоносна сила меча или брадвата, при което душата напускала завинаги тялото на жертвата; дърпали с лекота лоста, който освобождавал въжето или ножа на гилотината; поднасяли факлата към кладата, където хората изгаряли, надавайки страшни писъци... а по тялото му не избивала и капчица пот. Неговата безчувственост, допълнително закалена от ужасната му работа, спомогнала за запазването на разсъдъка му. Той бил един опасен хищник, надарен с разум – смъртоносна комбинация. Щом мъжете заговорели за него в кръчмата, всичко утихвало на мига..., майките плашели вечер децата си с него... старците тайно го проклинали. Неслучайно смятан за демон в човешки образ, Карг си стоял на висота, без да обръща внимание на хорските приказки, тъй както лъвът не обръща внимание на чакалите, които боязливо го чакат да се нахрани и да си отиде, оставяйки жалки остатъци от убитото животно. Според един слух Карг постоянно носел маска, защото лицето му било страшно грозно и той се срамувал от образа си. Ала слуховете за Екзекутора не били един или два; те били многобройни и със съмнителна достоверност и въпреки че много хора вярвали в тях, не били малко и тези, които се отнасяли с недоверие, а понякога и с подигравка към човешката доверчивост и суеверие.

Веднъж в един град, нейде в централна Англия, течал процес срещу четири вещици, обвинени в магьос-

ничество. Присъдата, както в повечето случаи, била “виновни”. Смъртта дишала във врата на жените, точейки косата си, очаквайки ги нетърпеливо, предвкушвайки удоволствието от убийството. Нейният наместник – Карг – стоял небрежно облегнат на ешафода. По мускулестото му тяло нямало нито един косъм, а на главата си носел своята любима маска – черепът на незнайния воин. Били издигнати бесилки за три от подсъдимите, а за четвъртата била приготвена кладата. След малко от съда излезли стражите, бутайки грубо пред себе си четирите вещици. Тълпата освирквала дрипавите жени и ги замеряла с гнили плодове и развалени яйца. След малко жените се изкачили по дървените стъпала и застанали пред палача. Той ги огледал щателно, сякаш искал нещо от тях – от четирите нещастни подсъдими, които скоро щели да получат целувка от Смъртта. Три от тях си приличали много – окъсани сиви рокли, сплъстени черни коси, помътнели погледи... Екзекуторът ги подредил в редица и нахлузил клуповете на шиите им. Сетне хванал лоста и изгледал насъбралата се човешка гмеж, която викала и го подканяла да побърза. Карг дръпнал ръчката и дървените капаци под краката на трите жени се отворили. Вратовете на подсъдимите се прекършили и жените увиснали на въжетата, полюлявайки се зловещо, а тълпата викала одобрително. Тогава палачът се обърнал и изгледал косо последната вещица, за която специално била приготвена кладата.

Тази жена изобщо не приличала на останалите, обвинени в магьосничество. Била млада, около двадесетгодишна, с буйни руси коси, които се спускали като водопад надолу по гърба ѝ. Гордият ѝ поглед обходил насъбралото се множество, което спряло да я замеря и

притихнало. Зелената ѝ рокля била пристегната с въже на кръста, а красотата ѝ карала простолюдието да мълчи и безмълвно да ѝ се възхищава, въпреки тежкото обвинение, заради което сега стояла с вързани ръце пред палача. Карг стоял със скръстени ръце пред нея, а в очите му, надничащи иззад черепа като змии от дупките си, не личала и капка възхита пред красотата на младата жена. Той пристъпил напред и хванал грубо момичето за лакътя.

– Хайде, вещице, време е да се срещнеш със своя господар – изрекъл той.

Русокосата девойка рязко се освободила от ръката на палача и извикала на гълпата:

– Нима ще позволите на този демон в човешки образ да убие една млада жена? Не аз, а той е слуга на дявола! Той му изпраща душите на невинни хора чрез тези богохулни екзекуции, а в замяна получава неговата черна благословия!

Хората се разшумели и немалко закимали одобрително при думите на девойката. Въпросният палач стоял до момичето със зелената рокля и погледнал към главния съдия, който наблюдавал екзекуциите от своята лежа. Съдията мълчаливо му кимнал. Карг се обърнал към множеството и изревал:

– Тишина!

Мигновено хората млъкнали и свели глави. Страхът, който изпитвали към ужасния Екзекутор, бил далеч по-голям от симпатията към красивата девойка. Палачът хванал с яките си ръце младата жена за предмишниците и грубо я повлякъл към големия дървен стълб за мъчения. Тя се опитала да се съпротивлява, но безуспешно – пръстите на Карг стискали по-здраво и от клещи. Той

я довякъл до стълба и завързал ръцете и краката ѝ за него.

– Първо ще изгърпиш двадесет удара с бич, вещице, преди пламъците на кладата да те изпратят във вечните огньовете на Ада! – изръмжал той и с едно движение разкъсал роклята на гърба ѝ.

Сега вече тълпата се разбушувала като бурно море. Хората крещели, наричайки палача страхливец и дяволски слуга. Някои от тях започнали да хвърлят камъни по него, без да обръщат внимание на бронираните стражници, които ги заплашвали с острите си пики. Човешкото множество се поуспокоило чак когато съдията заплашил, че ще изгони всеки присъстващ, ако не запазят тишина. А Карг, жестокият Екзекутор, извадил от една торба навит на колело волски бич. Всички ахнали от ужас, знаейки колко силно удря палачът. Последният развил бича и с едно движение на китката белязал гърба на русото момиче с кървава бразда. Жената изпищяла от болка, а Карг продължил да удря – отмерено, силно и точно, без да обръща внимание нито на стоновете ѝ, нито на сърдитото бръмчене на публиката. Някои жени плачели и триели очите си с краищата на роклите си, а децата се притискали до родителите си и хълцали, съжалявайки нещастницата. Палачът отброил двадесет удара и захвърлил настрана непотребния вече волски бич, пропит с кръвта на момичето. Гърбът на девойката бил грозно белязан с жестока червена плетеница от рани. Тогава русокосото създание се извърнало с лице към Екзекутора и със задавен от сълзи глас извикало:

– Проклет бъди, палачо! Проклети да са и съдиите, които пратиха една невинна млада жена на мъчения и смърт, и то пред очите на хората!

– Млъквай, вещице – равнодушно казал палачът и затърсил в себе си кремъка и огнивото, с които палел кладата.

– Не, няма да млъкна. Защото аз знам нещо за теб, Екзекуторе. Знам твоята тайна, Карг!

При споменаването на името му демоничният палач спрял да тършува из джобовете си и се взрял в момичето.

– Нищо не знаеш – отвърнал той.

– Напротив! Знаеш ли коя съм аз, убиецо? Лина – кръстена съм на моята баба, която е била сред жените, отвлекли твоята майка!

Карг изведнъж замръзнал. После направил няколко сковани крачки към завързаната.

– К-к-к... какво каза? – с треперещ глас запитал той.

– Същото, което чу. Аз съм единственият жив потомък на баба ми. Всички други жени, участвали в похищението на майка ти, са мъртви – някои от старост като баба ми, но повечето - от твоята ръка.

– Ти... проклетнице! – изкрещял палачът и я ударил през лицето.

Лина се извърнала и от сцепената ѝ устна потекла кръв.

– Бий ме колкото си искаш, сега ти е паднало. Поздравления, убиецо! Довърши ме и ще изпълниш своята мисия – няма друга потомка на вещиците, принесли майка ти в жертва на дявола.

Притихналото досега човешко множество отново зароптало. Сега на всички им станала ясно, че момичето, на което симпатизирали досега, е виновно.

– Убий я, Карг!

- Довърши я!
- Подпали проклетата вещица! – такива били призивите на тълпата.

Без да обръща внимание на крясъците на публиката, палачът развързал младата жена и я повлякъл към кладата, където я завързал за почернелия стълб, издигащ се сред купчините дърва. През цялото време Лина не оказала никаква съпротива. Тя обърнала окървавеното си лице към палача и гордо изрекла:

- Да свършваме с това, Карг. Давай, готова съм.
- Искат ли да свършим бързо, а, вещице? – изсъскал Екзекутора. – Да, ама не. Ти само си мислиш, че знаеш всичко. А това знаеш ли?

При тези думи Карг хванал с две ръце големия череп, свалил го от главата си и го запокитил настрана. После обърнал лице към тълпата и устните му се разкривили в сатанинска усмивка. Всички ахнали от ужас, щом зърнали лицето на палача, и разбрали защо досега винаги е носил маска. Ликът му бил прорязан от жестоки белези, сякаш някой е кълцал лицето му с нож. Екзекутора се обърнал към Лина и тя изпищяла на свой ред.

– Харесвам ли ти, вещице? Погледни колко съм красив благодарение на баба ти. Малко преди да загине, баща ми разкри кой е отговорен за гадните белези по лицето ми, заради които и досега ме е срам да се покажа пред хората. Когато отвлекли майка ми, твоята баба в своята безсмислена злоба е издрала лицето ми със своите нокти. Бил съм още невръстно бебе, лежащо кротко в своята люлка, когато съм получил своя подарък от живота – невероятната ми красота.

След това словоизлияние Карг извадил огнивото си

и запалил кладата. Тълпата ревяла в подкрепа на думите на палача, а в рева ѝ се долавял зовът на обречените, песента на Ада, който очаквал младата жена. Кладата се разгаряла все по-силно, а палачът отново взел страшния си бич и пристъпил към вещицата.

– Време е да изкупиш греховете на предците си – с гробовен глас изрекъл той и замахнал с бича.

Младото момиче вече не пищяло, а свело глава и по бузите ѝ се затъркаляли сълзи. То не обръщало внимание нито на подигравките на хората, нито на бича на Карг, който плющял по лицето и гърдите ѝ. А огънят вече пращял в сухите дърва и облизвал краищата на роклята на вещицата. Екзекутора захвърлил бича в огъня и направил две крачки към масата зад бесилките. Бръкнал под зеблото, което я покривало и измъкнал отдолу огромна брадва. Тълпата екзалтирано закрещяла. Карг се приближил към Лина с брадвата в ръце. Пламъците вече обхващали роклята ѝ. Младата жена вдигнала глава и вперила мътен поглед в човека, стоящ с брадва пред нея като Ангел на Смъртта.

– Умри, вещице – тихо казал Карг и замахнал.

Брадвата се врязала в гърлото на Лина и главата и хвъркнала във въздуха заедно с парче от стълба, на който била завързана. Главата паднала нейде сред жестоката публика, която надала радостен възглас, а кръвта на момичето зашуртяла като река. Карг захвърлил настрани непотребната секира и слязъл от ешафода, след което се изгубил в тълпата.

Напразно се опитвали да открият опитния палач. Той сякаш потънал вдън земя, след като завършил мисията си и отмъстил за смъртта на своята майка.

Тери спря да разказва и лапна една ягода.

– Хареса ли ти историята, Чес?

– Ами горе-долу – отвърна унило хлапето. - Не очаквах да е точно такава – мислех, че ще ми разкажеш нещо за призраци, вещици, фантоми или нещо от тоя род. Но и тази не е лоша.

– Мхм... – отвърна разсеяно бащата. – Искаш ли още ягоди?

– Да, дай няколко насам.

ВЕЩИЦАТА

– И тогава Джон си свали панталоните и ми каза: “Ти си ми първата”, представяте ли си?

Кискането на трите тийнейджърки огласи кафенето, където освен тях на една маса до вратата седеше възрастна дама. Тя изгледа неодобрително момичетата и се зачете отново във вестника си.

– А после какво стана, Трейси?

– Ами нищо особено. Свърши за по-малко от минута. Е, после му направих малко вятър – че се е получило супер, че съм много доволна и така нататък. И той, естествено, се хвана.

– Тези същества мъжете са природно ощетени откъм мозъчно съдържание, не мислите ли? – засмя се изрусеното момиче, което се казваше Елинор.

– Кажй го направо, Елинор: глупави са като овце – изхили се Никол, чиято гарвановочерна коса стигаше чак до кръста ѝ.

– Трябва да си потърсим по-големи, не мислите ли? – запита Трейси. – В нашия девети клас момчетата се делят на три групи – загубеняци, животни и зубрачи. Виж, знам един в дванайсети клас, който е направо...

– Извинявай че те прекъсвам, Трейси, но не само в нашия клас, ами в ЦЯЛОТО училище момчетата се делят на тези три категории, които ти току-що спомена – обади се Никол. – Според мен трябва да се завъртим около колежа, където студентите са просто... ммммм-мм...

– Защо пък трябва да се задоволяваме само с ученици или студенти? Защо не пробваме да свалим някой женен мъж? – разгорещено се намеси Елинор.

– Е-е-е, ти пък вече съвсем прекали!

Трите петнадесетгодишни девойки отново се заляха от смях, но този път старата дама не откъсна очи от вестника си. Барманката миеше чашите, сервитьорката смяташе нещо на парче хартия, а навън мракът вече се беше спуснал. Големият стенен часовник показваше 21:07 – време, когато малкото кафене, носещо двусмисленото име “Котенцето”, се опразваше и оставаше почти без клиенти. Обикновено всяка вечер около 20:30 Трейси, Елинор и Никол се събираха тук да пият кафе, да хапнат малко пай и да обсъдят клюките в училище. Обичаха да идват тук, когато нямаше много клиенти, за да обсъждат на спокойствие различни теми, които ги вълнуваха – любовни трепети, най-добрите видове дамски превръзки, секс, някое килце отгоре, което ги хвърляше в ужас, и други подобни.

– Забелязали ли сте онази дърта кокошка, дето стои там? – тихо запита Никол приятелките си.

– И още как – отвърна Трейси също така тихо. – И тя като нас идва всяка вечер тук. Прави едно и също – идва в девет и си отива в единайсет, когато заведението затваря. Поръчва си едно кафе и чете вестник. Не ѝ ли омръзва?

– Ти пък откъде знаеш кога точно си отива – попита недоверчиво Елинор. – Ние си тръгваме винаги в десет, а тя остава след нас.

– Карла, сервитьорката, ми каза веднъж. Бях се отбила тук след училище с Джон. Тогава той ме черпи торга.

– Като я гледам, се сещам за една история – подхвърли Никол.

– Каква история? – повдигна вежди Трейси и приг-

лади назад късата си кестенява коса.

– Страшна история. За една вещица, която живеела в самото сърце на гората, където не припарвали хора. Майка ми я разправяше, когато бях малка и не исках да заспя. Тогава мама идваше в моята стая и ме изплашваше до смърт с тази приказка. Като си отидеше, аз треперех под завивките и не след дълго заспивах. Понякога дори сънувах вещицата и се будех посреднощ, обляна в пот.

– Ще ни разкажеш ли тази история? – в гласа на Елинор се прокрадна нотка на молба.

– Щом искате.. – усмихна се Никол и започна:

Това се случило преди няколко века, малко преди процесите срещу Салемските вещици. Една жена, нито много млада, нито много стара, живеела в малък град на около стотина мили от самия Салем. Наричали я Бетси, въпреки че никой не бил сигурен какво било истинското ѝ име. Най-старата жена от градчето, деветдесет и седем годишната Сара, се кълняла, че помнела тази жена още откакто била малко момиченце. Още тогава Бетси изглеждала така, както сега – около четиридесетгодишна. И никой не помнел кога точно се е заселила в града, но тя винаги била на тази възраст, без никаква промяна в годините си. Сякаш била неподвластна на може би най-голямата сила във Вселената – времето. Рибарят Хък, който бил прехвърлил осемдесетте и все още ходел да хвърля въдицата, твърдял, че Бетси служи на Сатаната. Той разправял още, че тя била на около четиридесет, когато продала душата си на дявола, а в замяна той я дарил с вечен живот, лишен от старост. Ала никой не смеел да каже всичко това в лицето на вещи-

цата, понеже никой не можел да лекува така, както тя. Предполагаемата робиня на дявола изцерявала с отварите си всякакви рани и болести, считани за нелечими. Лекувала и хора, и животни с еднаква лекота, при това без да иска някаква непосилна за селянина цена – я чувалче царевица, я пушен бут, все такива неща. Въпреки че били благодарни за стореното, селяните малко или много се страхували от Бетси заради нейните способности. Животът в градчето си течал тихо и безметежно... ала ето че един ден пристигнали пратеници на губернатора и спокойствието било нарушено.

Денят бил понеделник – седмицата тъкмо започвала и донесла промени в малкия град. Пристигнала карета, от която слезли четирима мъже, облечени в черно, с широкополи шапки на главите. Отишли при кмета и се представили като чиновници на служба при Негова светлост губернатора.

– Чухме някакви слухове за хора, която не вървят в правия път на Христовата вяра – рекъл единият.

– Дори може да се каже, че вървят по пътя на Сатаната – подметнал друг.

– Какви хора? – недоумявал кметът.

– Ами например вещици – отвърнал трети.

– Вещици? Тук няма никакви вещици – заявил кметът.

– Не бъдете толкова сигурен, господин кмете – обадил се четвъртият, който досега мълчал. – Може да има, без вие самите да знаете. Кажете, не сте ли чували за някакви странни действия от страна на женското население в града ви? На определена дата да се събират на определено място и да не допускат мъже до сбирката си? Младите момичета от градчето да отиват тайно в

гората нощем по пълнолуние и да танцуват голи около запален огън? Да сте забелязали случайно в града някой да заковава мъртви животни по вратите на къщите?

– Това са глупости! – тропнал с юмрук по масата ядосаният кмет. – Всички жители на града са честни и почтени люде, които дори и не помислят да си губят времето с детинските глупости, които вие току-що изброихте...

– Не се гневете, господин кмете – прекъснал го вторият. – Ако разберем, че укривате някого, жестоко ще си изпатите.

– Не укривам никого! – ревнол кметът.

– Спокойно, кмете, спокойно – мирно вдигнал ръце първият. – Няма нужда да си крещим един на друг. Ние ще си вършим работата тихо и кротко из града, без да създаваме напрежение у жителите или да действаме в противовес с каноните на християнството.

– Няма да позволя да тормозите жителите на този град – заявил поуспокоилият се вече кмет.

– Ще правим това, което смятаме за нужно – казал четвъртият. – И вие няма да се опитвате да ни спрете, защото ще се върнем отново със заповед от губернатора и ще обърнем града ви с главата надолу. А вие можете предсрочно да бъдете уволнен заради отказа ви да съдействате.

По челото на кмета избили капки пот.

– И какво искате от мен?

– На първо време искаме списък с всички знахари от града – обадил се третият.

– Знахари? Че защо са ви знахарите?

– Те са най-вероятните дяволски слуги в града ви, ако изобщо има такива. В своите отвари те слагат Бог

знае какво и може да омагьосват по някакъв начин хората тук. Искаме подробен списък с имената им и къде живеят.

– Това няма да е сложно. Имаме общо четирима такива знахари. Ей сега ще съставя списъка.

Кметът Хенри съставил бързо списъка с четиримата знахари – седемдесет и две годишната Мери Филипс, шестдесет и три годишната Джоана Селърс, осемдесет и една годишният Хък Морис. И накрая – **четиридесет**-годишната Бетси О’Харисън. Четиримата представителите на властта взели готовия списък, докоснали перифериите на шапките си в знак на сбогуване и тръгнали да издирват посочените хора. Започнали да ги търсят според последователността, посочена в списъка. Намерили Мери Филипс да стои пред къщата на съседката си на сладки приказки. Десетминутен разпит уверил правителствените лица, че Мери не е вещица, след което се отбили в дома на Джоана Селърс. Добродушната дама ги поканила на чай и те след кратко колебание решили да останат. Накарали старицата да отпие първа от чая, след което прекръстили чашите си с билковата отвара и чак тогава отпили. Отначало Джоана присвила устни, а после гневно се намръщила. Агентите прекарали половин час при вече не така гостоприемната знахарка и си тръгнали, убедени, че и тя не е вещица. Тя ги изпратила до вратата и ги анатемосала, но на ум, защото ако я чуели, неминуемо биха си променили мнението.

Пратениците на губернатора стигнали края на градчето, където реката тихо бълбукала, а точно на брега като птица била кацнала дървената къщурка на стария Хък, рибарят. Той тъкмо слагал нова стръв на въдицата си, а във ведрото до краката му подскачали близо дузи-

на рибки. Старецът забелязал новопристигналите и ги поздравил с докосване на периферията на шапката си.

– Добър ден, господа. С какво мога да ви услужа?

Гостите изложили накратко причината за идването си и започнали своя безмилостен разпит, а един от тях се вмъкнал в къщурката да я огледа. Но още пет минути след началото на разговора станало ясно, че Хък не е магьосник, нито пък кади тамян на дявола или други подобни. Четвъртият от групата излязъл от къщурката и поклатил глава – вътре нямало нищо, което да обвини стареца в служба на Сатаната.

– Да знаете някой от градчето, който се занимава с магии? Някой, който ви изглежда съмнителен? Отговорайте, много е важно – строго се изказал първият.

– Ами да знам, не знам. Но има една жена, която много умее да лекува и понякога го прави много странно. Знаем я още откакто бях малко хлапе и оттогава тя не е остаряла нито с ден. Казва се Бетси и живее на другия край на градчето, досами гората.

Правителствените агенти се спогледали многозначително. Бетси О'Харисън била последната в списъка. Веднага се упътили към източния край на градчето, без да се сбогуват със стареца или да му благодарят. Хък гледал след тях, докато гърбовете им се скрили от взора му. Свил рамене и хвърлил отново въдицата в реката.

Четиримата мъже крачели по главната улица в здрача, а мрачните им лица отблъсквали минувачите. Не след дълго те излезли от града и навлезли в близката гора, където между два огромни дъба се гушела скромна къща. Къщата на Бетси О'Харисън.

Единият от хората на губернатора се приближил и похлопал на вратата, след което отстъпил и зачакал. Не

след дълго се чули стъпки в къщата и вратата се отворила. На прага застанала въпросната жена и навъсено изгледала посетителите си.

– Кои сте вие и какво искате? – попитала тя.

– Ние сме пратеници на губернатора – отговорил първият. – Дойдохме във вашия град, защото подозираме, че в него има вещици.

Нито мускулче не трепнало по лицето на Бетси.

– От години никой не ме е посещавал, а сега се изтърсват отнякъде цели четирима, и то все мъже. Какво искате от мен? Да ви кажа имената на тези, които са вещици ли?

– Ние проверихме всички заподозрени – отвърнал вторият, а в гласа му се прокраднала заплашителна нотка. – Останахте вие, госпожо О' Харисън.

– Първо не съм госпожа, а госпожица. И второ, откъде накъде си помислихте, че съм вещица? – разсмяла се Бетси.

– Самият кмет ви посочи. Освен това разговаряхме с един стар рибар, който живее на другия край на града, и той също ни упъти към вас – казал третият.

Сега вече жената се смеела с цяло гърло.

– Оня изкуфял дъртак Хък ли? Значи е казал, че съм вещица. Ха-ха-ха! Колкото до кмета...

– Бихме искали да ви зададем няколко въпроса... - започнал четвъртият.

– На никакви въпроси няма да отговарям – прекъснала го Бетси. Смехът ѝ бил затихнал, а очите ѝ не предвещавали нищо добро. – По-добре се обърнете и си идете, откъдето сте дошли. Иначе... може и да пострадате.

Четиримата мъже се спогледали един друг, а от не-

бето започнал да пръска лек дъждец. Първият от тях направил крачка към жената и заявил решително:

- Ще се наложи да дойдете с нас до града.
- Никъде няма да ходя.
- Предупреждавам ви, че...
- Заплашваш ли ме? – изсъскала Бетси. Останали-

те трима мъже започнали да се прокрадват към жената. Първият пристъпил към вещицата и протегнал ръка.

- Елате с нас, защото в противен случай...

С ръмжене вещицата плеснала ръката настрана и забила нокти в очите на човека. После рязко дръпнала надолу, оставяйки кървави бразди по скулите му. Той изревал и се хванал за лицето, докато другите трима наобикаляли вещицата като гладни вълци. Бетси се хвърлила към единия и го ухапала за гърлото. Струя кръв бликнала от раната, а мъжът с хъхрене се сринал на земята. Вещицата рязко се обърнала и пронизала с погледа си останалите двама, които се дръпнали назад и започнали да бъркат под палтата си, трескаво търсейки ножовете си. Бетси се ухилила, а от брадичката ѝ се стичала кръв и капела на земята. Внезапно тя се хвърлила към единия и му прерязала гърлото с острите си като бръснач нокти. Последният успял да извади ножа си и замахнал, но Бетси хванала китката му и я стиснала като с клещи. Мъжът изцъклил поглед, когато собственият му нож преминал между ребрата му и достигнал до сърцето. Същата участ сполетяла и другаря му с издраното лице.

Робинята на дявола стояла изправена до четирите трупа с ръце на кръста, а лицето и дланите ѝ били плувнали в кръв.

- Значи така, а – процедила през зъби тя. – Хората

пращат правителствени копои да ме хванат и екзекутират. Значи вече нямат нужда от услугите ми. Ще отвърна на злото със зло и ще им отмъстя!

Бетси отметнала глава назад и започнала да се смее кресливо, като птица. Дъждът вече валял силно и отмивал кръвта от лицето на вещицата.

Оттогава започнали мъките на хората от градчето. Първо намерили кмета мъртъв в собственото му легло. Открила го жена му, която запищяла от ужас, когато на сутринта се събудила и като се обърнала на другата страна, видяла съпруга си със затъкнат в гърлото нож. Бил целият подгизнал от кръв. После започнали да измират стадата на местните жители и по вратите на къщите им да се появяват странни символи, надраскани с тебешир. Проверили къщата на вещицата, но тя била празна. Не след дълго намерили стария Хък, обесен на едно дърво с главата надолу. Отмъщението на Бетси нямало край. После започнали да изчезват деца от градчето и хората кипнали. Сформирали хайка от двадесет души и започнали да претърсват гората, но не открили нищо. Единственият резултат бил, че почти половината от групата изчезнали необяснимо. Вещицата Бетси продължила със своите удари към градчето чак до избухването на Войната за независимост – измирали хора и животни, изчезвали деца, пламвали пожари и къщи изгаряли до основи. След края на войната изведнъж Бетси спряла и оттогава никой не чул за нея, нито знаел жива ли е изобщо. Плъзнала мълвата, че отишла в Европа, където загинала от ръката на ужасяващ палач, известен просто като Екзекутора.

Никол спря да разказва и с треперещи ръце отпи от

кафето си. По лицата на приятелките ѝ вече нямаше и следа от предишната нахаканост, а само страх. Те изглеждаха такива, каквито бяха в действителност – три малки момичета, уплашени от страшна приказка.

– Сега разбирам колко те е било страх като малка – промълви Трейси.

– И аз – тихо каза Елинон. – Колко е часът всъщност?

– Десет и пет – отвърна Никол. – Хайде да си ходим.

– Хайде – съгласи се Трейси. – Карла, може ли сметката.

СТАРИЯ АНТИКВАР

Библиотеката в Масачузетския университет беше почти празна – както всеки друг петък следобед. Повечето студенти си стягаха багажа още предния ден и след приключването на лекциите в петък хващаха автобуса или влака, а нерядко се мятаха зад волана на личния си автомобил и отпрашваха към родните си места. Някои си тръгваха още в четвъртък, а други – дори в сряда вечерта. Бързаха да се махнат от шумния, негостопримен град и да се приберат вкъщи, където майките им бяха приготвили вкусно ядене и им вземаха от ръцете саковете с мръсното пране, за да го изперат. Тогава студентите прекарваха един вълшебен уикенд – петък вечер купонясваха, цяла събота гледаха телевизия и мързелуваха, а вечерта се натискаха с гаджето. След това идваше омразната неделя – когато си приготвяха багажа и трябваше да се връщат в негостопримения град, където учеха.

Неприязната от завръщането беше силна и неподправена. В този град трябваше да се пести всеки цент, в този град можеше да ти се случи всичко, в тясната мизерна квартира нямаше дори един портативен телевизор... и най-вече я нямаше грижовната майка, която да ти сготви, да те изпере или просто да ти почисти дрехите и обувките. Грижовната майка, която сега ти тика в ръцете пари и строго ти нарежда да не ги харчиш за глупости – нареждане, което си сигурен, че ще пренебрегнеш, преди още да си преполовил пътя към големия град. Сетне мама те целува по бузата, моли те да се paziш (бъди винаги готов, очаквай най-лошото – всичко се случва), после ти маха за сбогом заедно с по-малкия

ти брат или сестра. Баща ти не те изпраща – той или е богат бизнесмен, разведен с майка ти и навестяващ ви веднъж в месеца, колкото да остави пари за учебници, или спи дълбоко в стаята на първия етаж, изморен до смърт от работа. Да, защото работи на две места едновременно, за да издържа следването ти и тайничко се гордее като цар пред всичките си колеги и съседи със своето дете, което е студент и “ще стане голяма работа това хлапе, мамка му, слушайте какво ви казвам”. А ти пътуваш през най-различни малки градчета и зяпаш дърветата през прозореца, докато накрая пристигнеш и пак отиваш да караш лекции и семинари в университета. Университета с неговите просторни аудитории и недобросъвестни колеги, пушещи тайно в тоалетните. Университета с беловласите професори, които честичко забравят цели пасажи от лекцията, но никога не забравят да разкажат някой простицък виц и да разсмеят цялата аудитория, което им доставя повече удоволствие, отколкото самата лекция. Университета с асистентите, които винаги са готови да отговорят на всеки твой въпрос, а тайничко ти правят мръсно и се стремят всячески да те прецакат на изпита – че как иначе, нали ако изкараш прекалено много отлични оценки, току-виж си ги изместил от мястото им...

И така я караш няколко години, докато накрая се съберете всички в просторния двор, облечени в идиотските черни роби и с още по-идиотските квадратни шапки с пискюлчета на главите. Седите на столовете, праметнали пурпурни шалове през рамо, смеете се и се бъзикате с всичко и всички, а студентите от по-долните курсове са се насъбрали да ви зяпат и си повтарят, че скоро, много скоро ще бъдат като вас. Слушате привет-

ственото слово на декана, което завършва с пожелание за здраве и щастие и довечера да не прекалявате много с алкохола, който ще се лее къде ли не. После се изтъпанва ръководителят на катедрата и с дрезгавия си старчески глас ви вика по име. Ти отиваш, нахилен до уши, здрависваш се с него и получаваш заветната диплома, в името на която си вложил толкова време, труд, усилия и средства. Ръководителят се опитва да се пошегува, ала забравя какво има да каже и ти го потупваш снизходително по рамото, след което се обръщаш към насъбралото се множество и му наговорваш куп глупости, от които всички се превиват от смях, а доцентите и професорите се подсмивват под мустак и също се мъчат да не се разсмеят с цяло гърло. Завършваш с някои неприлични подмятания към красивите колежки, от което те се изчервяват до уши, а поредният студент вече те изблъсква и на свой ред започва да дрънка глупости на микрофона. След това слизаш гордо, надут като паун, връщаш се на мястото си и изчакваш и последния студент, който винаги се оказва отговорникът на групата и ви казва, че вие – випуск 'XX – сте най-добрите и след възторжени крясъци, много откраднати целувки и хвърчащи шапки във въздуха се нареждате един до друг и специално повикан фотограф ви снима всичките – усмихнати млади хора, развяващи дипломите си към него. Тук е и цялото ти семейство, пременено празнично, и то те очаква. Следват много прегръдки и целувки, после се качвате в колата и баща ти дава газ, като не спира да разправя по целия път какви лудории е правил, докато е бил млад – което често кара майка ти да свива предупредително устни. Вече пристигате в родното ти градче, а там те очаква старата двуетажна къща, която те при-

ветства с добре дошъл. Тук е старата ти компания, тук е скъпата ти приятелка, с която ходите още от десети клас и за която знаеш със сигурност, че ще стане твоя съпруга и спътница в живота ти. Следва една купонджийска вечер, в която обикаляте заведенията из града с кадилака на някой от приятелите ти, вдигате шум до бога, а ченгетата си затварят очите за лудориите ви – нали и те ви познават. После се събуждаш на другия ден към обед с мътни или направо несъществуващи спомени от преживяното снощи и ужасен махмурлук. След като изтрезнееш достатъчно, незабавно въртиш един телефон на отговорника на групата, който също е станал токущо, и след като напсувате дружно фотографа, понеже се бави със снимката на курса при завършването, отговорникът ти доверява, че фотографът ще направи цял албум – албум, уникален за всеки випускник. И за това ще иска двайсет и девет долара и деветдесет и пет цента. Мърмориш под нос, че това си е пладнешки обир – цели трийсет кинта за няколко страници снимки, но накрая въздъхваш и се примиряваш, след което още същия следобед изпращаш пощенски запис до фотографа, чийто адрес сте си записали още през последния учебен ден. И след една седмица пощальонът оставя колет, в който се мъдри въпросният албум. Утешаваш се, че все пак човекът си е заслужил трийсетте долара – албумът е безупречен, изпипан докрай и както трябва. Цял ден разглеждате албума със семейството, после с приятелите и гаджето, което се муси всеки път, когато посочиш някоя хубава колежка и обясняваш коя е, каква е и откъде е. Докато накрая вечерта, преди да си легнеш, изваждаш дипломата и я разглеждаш задълбочено, мислейки си – ей, най-накрая, сега всичко вече ще се нареди, тук

този мръсник можеше да ми пише повече... след което я заключваш в чекмеджето и се просваш на леглото с мисълта, че вече си голяма клечка и съвсем скоро ще се втурнеш напред в живота със скоростта и силата на парен локомотив. А снимките в албума от университета ти ще пожълтеят с времето и след много години ще ги показваш на внуците си с мисълта, че нищо не е вечно на този свят и животът отлита подобно на есенен лист, подет от вятъра.

Второкурсникът Майкъл огледа празната читалня. Освен него в петъчния следобед тук беше едно пълничко момиче с очила и някакъв висок асистент в безличен сив костюм. Майкъл беше от еврейски произход и може би това бе една от причините, поради която всичките му колеги го отбягваха. Другата причина бе, че той никога не се събираше с тях, дори на едно глупаво кафе, дето има една приказка. Предпочиташе да прекарва свободното си време в читалнята или в квартирата, където вършеше едно и също: четеше учебници, при това не само тези по дисциплините, по които щеше да държи изпити този семестър, а и такива, характерни за другите специалности. Майкъл затвори учебника по управление на фирмата и отиде да го остави обратно на мястото му. Намести машинално очилата си, докато търсеше кой друг учебник да прегледа. Да, очилата. Преди две месеца се наложи да си сложи очила, защото очите започнаха да му изневеряват. Родителите му смятаха, че е съвсем в реда на нещата синът им да учи, докато е въкъщи, но не знаеха, че докато е в големия град, също не прави нищо друго. Мислите на Майк прескочиха за момент към Ребека, докато ръката му разсеяно търсеше

поредната книга. Миналата година родителите му го запознаха с нея – тя беше дъщерята на едно приятелско семейство, също евреи, които им бяха дошли на гости. Всъщност двете семейства едва ли не ги сватосаха насила, но след известно време младият студент откри, че с Ребека действително се харесват, за голямо удовлетворение и гордост и на неговите, и на нейните родители. За нещастие родният град на Майкъл се намираше доста далеч оттук и той си ходеше вкъщи най-често веднъж в месеца. Как искаше да я види, просто да се срещнат и да прочете за кой ли път в свенливите ѝ кафяви очи, че тя го обича... Трябваше да я навие някак да го направят вече – знаеше, че семействата им щяха да надигнат вой до небесата, ако правеха секс преди сватбата, ала, от друга страна, не се стои девствен цял живот...

Най-накрая второкурсникът по маркетинг реши да вземе опърпания учебник по финансово счетоводство и седна с него отново на мястото си. Да, въпреки всичко не му се искаше да се задоволява само с целувки, когато се усамотяваха за малко с Беки – искаше му се да я види гола на леглото му и да го подканя да дойде при нея. Но кога ли щеше да стане това...

Изведнъж от учебника изпаднаха няколко стари, пожълтели листове хартия. Личеше си, че не са от този учебник, а след като Майкъл ги огледа внимателно, разбра, че въобще не са от учебник. Бяха написани на пишешца машина и закрепени с кламер. Сигурно някой е вземал учебника за вкъщи и си е отбелязвал с тях докъде е стигнал, а после ги е забравил вътре. Любопитството накара младия евреин да остави за малко учебника настрана и да се зачете в старите листове. Бяха без заглавие, но още първите думи привлякоха погледа на

Майкъл.

Това се случи преди четиридесет и три години, ала си го спомням така ясно, сякаш беше вчера. Събитието се запечата в паметта ми и досега свети като черно слънце в моята душа. След това много разпитвах и прекарвах часове из библиотеките, търсейки информация за този загадъчен случай. Накрая успях да подредя отделните късчета информация, подобно на парченца от пъзел, и ще се опитам да ги представя тук, в тези листове хартия. Искам да си го спомням винаги и дано някой го намери след смъртта ми, за да се знае какъв мрак може да царя в човешкото съзнание. Защото само записаното остава. Но нека да започна.

Някъде през 30-те в един затънтен град в южен Охайо живял странен мъж на средна възраст, притежаващ антикварна книжарница. Ще го нарека Джордж. Този Джордж живеел съвсем сам, на края на града – нямам нито жена, нито роднини. Книжарничката се намирала в гаража до къщата му. Всеки, който идвал да си купи нещо, можел да го види излегнат в едно люлеещо се кресло наред самия гараж, зачетен в книга. Тогава антикварят затварял книгата, спирал да се люлее и хвърлял ласкав поглед на клиента си над големите очила с рогови рамки, след което любезно го питал какво ще обича. Рядко се случвало някой да си тръгне, без да си купи поне една книга – Джордж бил толкова услужлив и сладкогласен, че едва ли не те задължавал да си избереш някоя от книгите му. Клиентите най-често си тръгвали доволни с томче под мишница (или няколко тома), изпроводени от благословията на продавача.

На външен вид той бил съвсем обикновен – нисък,

набит, с къса черна коса, виеща се на къдри по главата му. Но вътрешно не бил като нормалните хора. При тежавал скрита сила, някакъв несреещан досега демоничен талант. Когато някой човек му станел редовен клиент, антикварят му подарявал малка книжка, подвързана с черна кожа. Това била собствената автобиография на Джордж. В нея той бил описал целия си живот, всички свои мечти, чувства, желания и стремежи. Според мен този антиквар ясно е съзнавал своята сатанинска дарба и съвсем преднамерено я е прилагал. Защото който прочетял тази книга, неминуемо изгубвал своя разум и започвал да върши страшни дела. Ще изброя някои от страхотиите, случили се в града по онова време.

Джейсън Карпентър купил голяма готварска книга за жена си и няколко опърпани детски книжки за тригодишната си дъщеря. Получил като безплатен подарък автобиографията на Джордж и същата нощ, когато жена му и детето му си легнали да спят, Джордж слязъл долу в кухнята и на един дъх я прочел. След това затворил книгата и взел от едно чекмедже голям нож за месо. Качил се по стълбите и се загледал в двете му най-скъпи същества на този свят, които спели дълбоко. После изведнъж ги наръгал по няколко пъти през завивките, хванал ги за косите и ги повлякъл надолу по стълбите. Кървавият нож останал да лежи злокобно на пода – изцапан с кръв и огряван от луната, чиято светлина се процеждаше през прозореца. Джейсън излязъл на двора, взел чук и пирони от навеса до къщата и заковал труповете на външната порта, разпънати на кръст. Случайно (а може би не?) пред къщата минала патрулката на градския шериф. Коса-

та на последния се изправила, като видял какво прави Джейсън. Якият шериф бил принуден да удари по главата буйстващия убиец с дръжката на револвера си, след което го прибрал в участъка. Но това далеч не бил единственият трагичен случай.

Моника Роуз купила цяла чанта с екзотични романи от любезния антиквар и не забелязала как той ловко пъхнал и една малка, подвързана с кожа книжка между романите. Вечерта Моника решила да се приспи сладко с някоя от купените днес книги. Привлякло я малкото, особено томче, и за някакви си два часа и половина старата мома го прочела. След това Моника слязла боса в кухнята, където спяло кученцето ѝ – мъничка бяла болонка. Жената взела едно шило за лед и започнала да го забива бавно и отмерено в тялото на невинното същество. После Моника взела мъртвия си любимец и нарисувала с кръвта му вуду-символи навсякъде по стените – а през живота си дори не била чувала за вуду. Сетне строшила с един стол всички прозорци в къщата и започнала да крещи някакви неразбираеми фрази. Шумът събудил съседите – двойка стари хора, - които се обадили в полицията и не след дълго пищящата Моника била отведена в участъка.

Ще посоча само още един случай от общо тринадесетте, случили се за два месеца в родното ми градче. Приятелката на един мой връстник се отбила при антикваря Джордж и купила три книги за рождения ден на приятеля си от Джек Лондон – любимия му автор. Тя не могла да откаже на настоятелните увещания на антикваря и приела и безплатен подарък към вече закупените книги – същото проклето черно книжле. Отишла при гаджетото си и му подарила книгите, но авто-

биографията на Джордж запазила за себе си. Антъни, гаджето ѝ, много се зарадвал и се разбрали на другия ден той да ѝ се обади. На другата сутрин влюбеният Антъни позвънил в девет и половина на вратата на своята Рита. Тя излязла усмихната с ловната пушка на баща си в ръце и започнала да стреля по гаджето си, без да спира да се усмихва. Последния куриум запазила за себе си. Впоследствие многострадалният шериф открил в къщата и телата на родителите на Рита. По главите на труповете имало следи от многобройни удари с тежък и тъп предмет. Шерифът не се чудил много време с какво са били убити – в кухненската мивка лежал кървав чук.

По онова време още носех очила – големи лупи с телени рамки. До десети клас всички ми се подиграваха заради стеснителността ми и отличните оценки, които получавах. Не ми беше трудно да се досетя кой стои зад всичко. Обикновени хора изведнъж се побъркваха и започваха да убиват – значи тук имаше нещо ненормално. Навсякъде бяха откривани малки, подвързани с кожа книги, за които знаех почти със сигурност, че преди не са били част от личната библиотека на семействата, станали жертви. Бях виждал такива книги в гаража на Джордж, откъдето веднъж откраднах “Принцът и просякът” на Марк Твен. Стана ми ясно каква е работата – този антиквар по цял ден киснеше в гаража при книгите, нищо не работеше, а пък всичко си му вървеше. Едва ли търговията със стари книги може да донесе добри доходи – силно се съмнявам. Затова се реших на един рискован ход – да отмъстя за всички жертви и най-вече за моя приятел Антъни. Една нощ откраднах от гаража на баща ми

петлитрова туба с бензин и една щанга и се промъкнах до къщата на Джордж. Успях да повдигна с лоста падащата врата на гаража и да се промъкна вътре. Наплисках навсякъде с бензин и започнах да събарям рафтовете с книги. Предвидливо бях блокирал механизма на вратата на гаража, след като се вмъкнах вътре. Шумът от падащите рафтове събуди Джордж и той с мърморене слезе на долния етаж и отключи вратата на гаража откъм къщата. Изчаках скрит зад същата врата. Той влезе, носейки голям електрически фенер и бейзболна бухалка. Блъснах го силно в гърба и антикварят се сгромоляса насред хаоса в гаража. Извадих бързо зипото си, щракнах и хвърлил запалката сред книгите, след което затворих вратата зад себе си и я заключих с ключа, който стърчеше от другата страна. Не можех да повярвам на късмета си – бях успял! Отвътре се чуваха крясъците на антикваря и блъскането по вратата. След малко той започна да пищи – явно огънят вече се бе прехвърлил и върху него. Чувах как отчаяно дърпа ръчката на гаражната врата и вие от безсилие и болка. Изскочих от къщата и излязох пред гаража. През процепите между вратата и бетона светеше и излизаше дим, а Джордж не спираше да вика. Минах по разни обиколни пътеки и се прибрах тихо вкъщи, като скрих под леглото вмирисаните на бензин дрехи. Впоследствие реших да ги изгоря в задния двор. Така и направих. Върнах тайно щангата обратно в гаража на баща ми, а за тубата с бензин се направих на луд. После разбрах, че Джордж е изгорял в гаража заедно със сатанинските си книги. След това цял живот издирвах тринадесетте оцелели книги и ги изгарях. Две от тях обаче останаха в полицейския

участък и не можах да се добера до тях. Бях решил да подпаля участъка, но не го направих – не защото ме беше страх, а защото не бях сигурен, че книгите ще изгорят. След време обаче преместиха книгите някъде в западните щати и аз им изгубих дирите. Нямам сили да търся повече – артритът и ревматизмът ми си казват думата, а и паметта ми започва да отслабва. Нека този, който намери това след смъртта ми, се погрижи делото да бъде завършено, защото злото не знае почивка и винаги се проявява, когато най-малко очакваш. То изчаква търпеливо своя час и аз съм сигурен, че отново ще излезе на бял свят и всичко ще се повтори отново. Спирам да пиша.

Дата: 18.12.1976 г.

Майкъл остави потресен листовете. Ако това действително беше истина... Младият евреин затвори непочетения учебник и се огледа крадешком. Никой не гледаше към него, когато той тихомълком сгъна пожълтелите страници и ги прибра във вътрешния джоб на самото си. Той стана и върна учебника обратно на мястото му, след което напусна библиотеката, махвайки с ръка на чаровните библиотекарки, които вече го познаваха по име. Младежът излезе на улицата, където вятърът вееше силно и сякаш се опитваше да му каже нещо. Майкъл вдигна яката на самото си и се затича с всички сили към неизвестността.

Трябваше да унищожи останалите две книги.

КЪРВАВИЯТ ДЪРВОСЕКАЧ

Стърженето на верижните триони отекваше в боровата гора като рева на разгневена мечка. Четиримата яки мъже стискаха здраво резачките, а мускулите изпъкваха по голите им до кръста тела. Всеки от тях носеше жълти очила, с които пазеше очите си от стружките. Беше късен юлски следобед и слънцето прежуриаше безмилостно, сякаш искаше да изгори земята и всичко живо по нея. Над целия щат Охайо тегнеше горещина и всичко живо се бе скрило на сянка. Не се обаждаше птица, нито се чуваше скрибуцането на цикадите. Само ревът на бензиновите триони и падането на отрязаните дървета нарушаваше покоя на гората.

Единият от мъжете – Елиът, здравеняк на около двадесет и пет-шест години – спря резачката и махна предпазните очила. Пот се лееше от челото му и от обръснатата глава – беше просто подгизнал.

– Стига толкова работа за днес, а, момчета? Хайде да се прибираме вече. И утре е ден, пак ще дойдем.

Останалите кимнаха и също изключиха трионите. Без да кажат и дума, мъжете събраха багажа си и го натовариха в паркирания недалеч пикап. После се качиха и единият – чорлав блондин – запали автомобила и потеглиха към града. Никой не говореше – умората от повалянето на горските великани не предразполагаше към приказки. Елиът, техният шеф, се почесваше зад ухото и мислеше към кой парцел да се насочат на следващия ден. Постепенно мислите му се зареяха и се отнесоха към дома, семейството, петгодишния му син Ерик и красивата му съпруга Айви, бременна в петия месец с второто им дете. Мечтаеше час по-скоро да се прибе-

ре вкъщи, да си вземе душ и да се нахрани като лъв. Вече си представяше как разрошва на шега главата на сина си, когато едната гума на пикапа налетя на дупка и бръснатата глава на Елиът се трясна в покрива.

– Гледай къде караш, Бари! – изръмжа ядосано шефът на дървосекачите.

Блондинът смотолеви някакво извинение и продължиха по пътя. Елиът отвори прозореца и се облегна, подавайки си лакътя отвън. Мечтите за дома бяха изчезнали безследно. На тяхно място като неканени гости се настаниха терзания за сегашната му работа – за непосилния труд, който полагаха, за бензина, който трябваше да вземе утре за резачките, за извозвачите, които след няколко часа щяха да дойдат с трактори и огромни ремаркета... Щяха да нарежат повалените дървета на трупи и да ги натоварят. На сутринта нямаше да има нито едно паднало дърво – само стружки. Тогава Елиът и подчинените му – Бил, Бари и Харисън - пак щяха да започнат да режат дърветата. Така я караха вече цели седем месеца. Ангажиментите на всички изтичаха в края на годината. Елиът с тревога си мислеше какво ли щеше да стане, ако дебелият директор господин Честърфийлд не подновеше договорите им... Щеше да остане без работа и с жена и две деца, които искат да ядат. Тръсна глава и се помъчи да прогони черните мисли. Човек във всички случаи трябва да бъде оптимист и да вярва в себе си. Иначе по-добре да си изкопае една дупка в задния двор и направо да ляга в нея.

Вече приближаваха градчето Клатърбък, когато след завоя се появи прословутият бар “Черната Пантера”. Елиът попита шофьора:

– Какво ще кажете да изпием по бира при стария

Джейкъб? Гърлото ми съвсем е пресъхнало.

– И моето, шефе – отвърна Бари и паркира точно пред бара.

Другите двама – Бил и Харисън - закимаха в съгласие.

Четиримата дървосекачи влязоха и по навик се настаниха на бара. Заведението беше почти празно – на маса до прозореца седеше влюбена двойка, а в единия ъгъл дремеше стар пияница. Джейкъб – барман и собственик на “Черната Пантера” – се ухили и подаде ръка на Елиът.

– Как си, шефе? – пошегува се барманът.

– Добре съм, Джей. Дай четири бири.

– Веднага.

След малко четири халби стояха пред дървосекачите, а Джейкъб се захвана да мие чаши. Елиът му плати шест долара, отпи от бирата с колегите си и въздъхна с наслада.

– Ето това е истината – блажено се ухили Харисън.

– Хей, знам какво ще ви повдигне настроението – обади се Бил, който досега не бе обелил и дума.

– Какво? – попита Харисън.

– Една история. Ще ви разкажа нещо. Може да ви се стори като фантастична приказка.

– От дете обичам да ми разказват приказки – каза Бари и отново показа отвратителните си зъби.

– Ти още си дете, Бари – смъмри го Елиът. – Хайде Бил, разказвай.

Джейкъб започна да подсушава чашите и също се заслуша в историята.

Тази история със сигурност ще ви заинтригува – не само защото е страшна и тайнствена, а и защото се разказва за дървосекачи. Някъде в началото на века, нейде из необятните канадски гори живял един дървар със своята съпруга. Той изкарвал прехраната си, като сечал дървета и ги прекарвал по реката до града, където ги продавал. Къщата, в която живеел този дървар, била направена собственоръчно от него. Представлявала проста едноетажна постройка от дървесни трупи с две врати и два прозореца. Вътре била разделена на две части с дървена стена – едната част представлявала кухнята, а другата – спалнята. Така живеели дърварят и неговата съпруга – просто и спартански в малката си дървена къщичка на сред гората. Те били самотни, но самотата не ги измъчвала – не обичали града с неговите шумове, караници и заможни господа, които важно крачели по улиците. Били щастливи, понеже се обичали и не искали нищо друго от света.

Дърварят, който се казвал Матю, често ходил за дърва в гората заедно със своите приятели – Боб, Къстър и Джошуа. Не били редки моментите, когато четиримата мъже нарамвали брадвите си и се отправяли заедно навътре в гората, за да изкарат прехраната си с честен труд. Тримата приятели на Матю живеели в града. Всичките били женени и имали поне по две-три деца. Само Матю и съпругата му нямали деца – това бил единственият мрачен облак на небосклона на тяхното щастие. Въпреки че били минали шест години, откакто Матю за пръв път пренесъл на ръце своята Беки през вратата на дървената къщичка, Господ още не ги бил зарадвал с рожба. Ала простодушният дървар не се отчайвал – той вярвал, че не след дълго ще се сдобие със син, който ще

го наследи, или с дъщеря, която да помага на майка си, докато той отсъства от къщи.

Веднъж четиримата другари навлезли много дълбоко в гората – никога досега не били стигали толкова навътре, в самото сърце на леса. Времето било мрачно и мъгливо. Сиви облаци покривали небето, а дъхът на мъжете излизал на облачета пара. Говорели малко и тихо – сякаш се страхували да не събудят някое зло същество в гората. Изведнъж тясната пътека свършила и дърварите се озовали пред зловонно блато. На брега на блатото растял огромен дъб, който се извисявал на десетки ярдове над земята, а стъблото му било толкова дебело, че всичките едвам биха го обгърнали. Очите на Матю светнали и той облизал устни.

– Не мислите ли, че това дърво е някак си не на място тук, а, момчета? – язвително попитал той.

– То и блатото не е на място, ако питате мен – отговорил Боб, който не спирал да се оглежда около себе си, сякаш очаквал някаква опасност.

– А аз мисля, че нашето място не е тук – убедено отвърнал Джошуа. – Тръпки ме побиват. Хайде да се връщаме. Мисля, че ей оная пътечка там ще ни изведе право на реката...

– Я не се излагайте! – смехът на Матю отекнал злокобно в гората. – Този дъб стои на брега на това блато поне от няколко века. Според мен прекалено дълго време е тук. Ще му видя сметката.

– Стига глупости, Матю – обадил се Къстър. – Има да го сечеш поне една седмица. А е и много далеч от реката – има да го кълцаш и пренасяш парче по парче...

Но Матю сякаш бил оглушал. Плюл си на ръцете, свалил брадвата от рамото си и тръгнал към дъба.

– Приказвайте си – презрително отвърнал той, замахнал и стоманеното острие се впило с жвакащ звук в стъблото на вековното дърво.

– Стига, човече, зарежи го този дъб – казал Джошуа. – Хайде да вървим, пътеката не е далече...

– Оставете ме на мира! – изфучал Матю. – Сам ще си отсека дървото и сам ще си го пренеса. За нищо не ви бива – уплашихте се от едно нищо и никакво дърво!

Тримата млъкнали. Честта им на дървари била загегната. Отдръпнали се по-настрани и загледали как техният инатлив другар се мъчи. Бравата на Матю била здрава и добре наточена – в острието ѝ човек можел да се оглежда. Ударите на дърваря отеквали в гората, а от дънера хвърчали парчета кора и дървесина. Но работата не споряла. Вековният дъб не се давал така лесно. Постепенно секачът започнал да се уморява. Ръцете му отмалели, пот избила на челото му, а той задишал запъхтян като кон, препускал петдесет мили. Накрая Матю се ядосал, събрал цялата си сила и замахнал с рева.

Тогава се случило страшното. Бравата отскочила от дървото, извъртяла се и се забила в лицето на дърваря. Той изкрещял от болка и ужас, размахал ръце и хванал дръжката на секирата. Успял да изтръгне острието от лицето си и кръвта шурнала като планински поток. Сащисаните му другари гледали и не можели да повярват на очите си. Изведнъж Матю се подхлъзнал и паднал в блатото. Секачите се спуснали да го извадят, но макар че ги делели секунди от мястото на трагедията, тялото на техния другар потънало дълбоко в застоялата вода. Сякаш блатото било някакъв ужасен звяр, погълнал неразумния дървар. Напразно Боб се шурал покрай брега и си скубел косите, напразно Джошуа бъркал с дръж-

ката на брадвата си във водата в желанието си да спаси Матю, напразно Къстър крещял с пълно гърло за помощ – гората отвърщала на зова му с гробно мълчание. Накрая тримата дървари седнали до блатото с увесени носове и насълзени очи. Решили да приберат брадвата на Матю и да кажат на жена му Беки за случилото се. Джошуа нарамил кървавата секира на рамо и всичките се запътили към дома на Матю – мълчаливо и безславно. Някъде във вековната гора се чул тъжният вик на козодой – сякаш птицата съчувствала на човешката мъка.

Оклюмани, дърварите с нежелание крачели към дървената барака да съобщят лошата вест на Беки. Когато наближили дома на Матю, тя чакала отвън мъжа си да се прибере. В очите ѝ се четяла тревога, щом видяла омърлушените другари на съпруга си – но без него.

– Какво става, защо сте тъжни? Къде е Матю? – попитала тя.

Вместо отговор Джошуа свалил брадвата от рамото си и я хвърлил в краката на младата жена. Тя видяла кръвта по острието и възкликнала, закривайки устата си с ръка. С няколко думи Боб описал случилото се на брега на блатото до стария дъб. Противно на очакванията, Беки не се разпищяла и не се затръшкала по земята от мъка. Само мълчаливо търкалящите се сълзи по бузите ѝ свидетелствали за мъката ѝ по безвъзвратно изгубения любим.

– Ами ние... ще си ходим – смотолевил Джошуа.

– Ще идвате ли пак? – запитала Беки. Сълзите вече не течали, а в очите ѝ имало не толкова мъка, колкото... Решителност? Силна воля? Очакване?

Тримата закимали усърдно.

– Тогава доскоро – казала Беки и се прибрала въ-

щи, отнасяйки бравата на Матю. Лицето ѝ било изсъхнало от сълзите. Само здраво стиснатите челюсти говорили за нейната скръб.

Дърварите се спогледали един друг и се запътили мълчаливо към града, където ги чакали техните жени и деца. По пътя тримата тихо си приказвали, сякаш заговорничели. Разделили се в града, а навън здрачът започнал да се спуска.

Ребека почистила кръвта от секирата и я подпряла в ъгъла. Седнала на трикракото столче пред едно парче огледало и започнала да си сресва косата. Вече била превъзможнала мъката, а в главата ѝ се въртели греховни мисли. Мисли, насочени към тримата другари на мъртвия ѝ съпруг – Боб, Къстър и Джошуа. Да... греховни мисли. Нещастният Матю така и не узнал какво се случва в къщата му, когато излизал с изгрева на слънцето и отивал самичък за дърва в гората, където често прекарвал целия ден. В повечето случаи неговите другари закъснявали и идвали чак когато той вече бил излязъл. Заварвали само дребничката му съпруга, която още спяла или пък, току-що станала, се разхождала из къщата по евино облекло. Тогава в дървената къщичка се развихряла страстна оргия с Беки и тримата „приятели” на мъжа ѝ. В малката, скромна на пръв поглед брюнетка се криела една ненаситна дяволица, чието любимо занимание било да слага рога на своя съпруг. Дали Матю не е бил природно надарен от кръста надолу, или просто жена му е била обзета от силен сексуален глад – това не е известно. Но се знае, че понякога тримата дървари оставали при Ребека цели часове, дори до пладне. Така продължавали почти през цялото време, докато тя била омъжена за Матю. От двусмислените намеци, ко-

ито отправила към Боб, Къстър и Джошуа, лесно може да се отгатне, че Беки желяела срещите ѝ с тези мъже да продължат и след смъртта на съпруга ѝ и дори да бъдат по-чести. Нещо, за което и тримата нямали нищо против. Това не означавало, че Ребека не обичала мъжа си – напротив, обичала го с цялото си сърце. Ала любовта и сексът са две различни понятия – душата иска любов, а тялото – секс...

Така си стояла Беки и решила косата си пред огледалото, а греховните мисли не излизали от главата ѝ. До момента, в който внезапното отваряне на вратата не ги прекъснало. Младата брюнетка се сепнала и изтървала гребена. Обърнала се и замръзнала от ужас.

На вратата стоял изправен нейният мъж. Нейният Матю. Целите му дрехи били в кал, а от него се носело зловоние. Зловонието на блато, смесено със страшния мирис на смъртта. Но най-ужасно и бъдещо страх било лицето му. На него имало отвратителна рана, сякаш някой бил забил брадва в главата му. Раната започвала малко над лявата вежда, пресичала носа и свършвала в дясната буза. Тогава Матю изрекъл с дрезгав глас:

– Здравей, жено – а от устата му блъвнала тиня и покапала по пода.

Беки изпищяла от ужас.

– Какво си се развикала? – намръщил се мъжът ѝ и лицето му станало още по-ужасно. – Слагай вечерята, че съм гладен.

Ребека превъзмогнала отчасти страха си, разшета-ла се набързо и напълнила една чиния с вече изстинала яхния, след което с треперещи ръце му подала хляба. Зловещият мъж грубо го измъкнал от ръцете ѝ и зачупил едри къшеи от него. Взел лъжицата и започнал да

яде, надвесен над чинията, а от раната на лицето му се процеждали капки кръв и падали в гозбата. Той обаче сякаш не ги забелязвал и продължавал да се храни. Не след дълго опразнил чинията и започнал да яде само хляба. Ребека гледала с разширени очи как изцапаните с тиня бузи на Матю се издуват от едрите зальци в устата му.

– Какво ме зяпаш? – изръмжал недружелюбно мъжът ѝ.

Хлябът свършил. Тогава страховитият дървар се тръшнал, както бил с дрехите, на леглото и започнал да хърка. Беки не можела да повярва на очите си. Страхът бил сковал тялото ѝ и тя не смеела да помръдне от стола, на който седяла. Накрая обаче се унесла в неспокоен сън.

Новият ден дошъл и зората надникнала през прозореца. Съпругата на дърваря се събудила и протегнала ръце, раздвижвайки схванатите си стави. Усмихнала се на утрото и помислила, че снощната случка е била само сън. Обаче неразтребената маса, петната от кръв и кал по леглото и зловонието из къщата говорели друго. Тихо хлипайки от страх, Беки започнала да почиства и да мисли за снощната случка. Как така нейният мъртъв съпруг е излязъл от блатото и се е върнал в дома си? Как?

Изведнъж погледът ѝ паднал в ъгъла, където Матю винаги си държал брадвата. Брадвата я нямало. Опасения изпълнили душата на изплашената жена. Дали нейният не-мъртъв съпруг ще тръгне да избива другарите си? Цял ден тя сновяла изплашена из къщата и не можела да си намери място.

Денят изтекъл бързо като вода от човешка шепа.

Светлината отстъпила място на здрача и не след дълго покрай къщата се чули тежки стъпки. Вратата се отворила със замах и срещнала с трясък стената. На прага стоял намръщен не-мъртвият Матю. Раната на лицето му била покрита с тиня, сякаш си е мил лицето в блатната вода.

– Не ме гледай, ами сложи да вечерям, жено! – сопнал се той.

Случката от предния ден се повторила. След като изял всичко, което имало за изяждане, дърварят се хвърлил на леглото с мръсните си дрехи, стиснал секирата, и веднага заспал. Ребека се свила на стола си и се помъчила да заспи, но не могла – цяла нощ гледала своя вонящ на блато съпруг, когото смъртта не искала да приеме. Очите на Беки се затворили чак призори – колкото да пропусне ставането на Матю и излизането му отново в гората. Внезапно вратата се отворила и вътре нахълтали ухилени тримата дървари, предвкусащи удоволствието от предстоящия секс.

– Слава богу, че дойдохте! – скочила от стола Беки и се хвърлила на вратовете им.

– Спокойно, спокойно – повдигнал вежди Боб. – Никога не си ни се радвала чак толкова. Какво има?

– Няма да ми повярвате – затреперил гласът ѝ. – Не знам откъде да започна...

– Хайде де, казвай – нетърпеливо я подтикнал Джошуа.

– Матю е жив.

Тримата дървари се спогледали. После изгледали скептично дребничката брюнетка пред тях.

– Беки, знам, че ти е тежко... – започнал издалеко Къстър. – Може би от мъката нещо...

– Не съм луда! – изфучала ядосана Беки.

– Никой не казва, че си луда – опитал се да я успокои Боб. – Може да си сънувала лош сън или...

Ребека поклатила енергично глава.

– Не беше сън. Де да беше! Всяка вечер идва, целият в тиня и с разкървавено лице, иска да му дам да яде, нахранва се и ляга да спи. Не мога да разбера кога излиза – сутрин винаги се будя, след като е излязъл.

– Също като преди – обадил се Къстър. – Значи казваш, е жив?

– По-точно... не е съвсем мъртъв – въздъхнала Беки.

– Хм... Не ми се вярва тая работа – недоверчиво рекъл Джошуа.

– Щом не ми вярвате, изчакайте довечера зад ей онзи кестен – казаха Беки и посочила един стар кестен на около двадесет крачки от южната страна на къщата.

– Добре, добре – нетърпеливо махнал Боб с ръка. – Но до довечера има много време. Какво ще правим дотогава?

Ребека палаво се усмихнала.

– Има какво... За какво сте били път чак дотук? Влизайте.

– Ухилили се тримата и последвали своята любезна домакиня вътре в къщата. Няма да се впускаме в подробности какво са правили вътре. Денят бързо свършил и отстъпил място на нощта – времето, когато Матю се връщал при своята невярна жена. Боб, Джошуа и Къстър вече чакали, залегнали зад големия кестен.

– Не разбирам защо се водим по акъла на тази малка глупачка – нервирал се Къстър. – Вярно, страшна е в леглото, но само заради това...

– Хайде, хайде – прекъснал го Боб. – То кога мъж не се е водил по женски акъл... Пък току-виж се разсърдила и повече няма да ни дава.

– Че като няма да ни дава, нали си имаме жени за тая работа? – изсумтял Джошуа.

– Я кажи коя ти прави по-голям кеф – Беки или жена ти? – парирал го Боб. – Хайде мълчете сега и гледайте. Току-виж наистина станало нещо.

Джошуа и Къстър се отказали да спорят и млъкнали. Само нахлупили шапките си ниско над очите и залегнали още повече в малките храсти, растящи около дървото. Мракът вече се сгъстявал и дърветата започнали да придобиват зловещи очертания. Отнейде бухал извикал силно три пъти. Тогава сякаш от самия мрак внезапно изплувал силуетът на Матю и с няколко крачки се озовал до къщата. Отворил рязко вратата и влязъл в дървената колиба пред сащисаните погледи на тримата другари.

А вътре в къщата горката Беки изтърпявала безропотно грубото отношение на не-мъртвия си съпруг.

– Слагай да ям, проклетнице, колко пъти трябва да ти повтарям? – избучал още с влизането си той и се тръснал на стола пред масата.

Ребека мълчаливо му донесла чиния с печено месо.

– А къде е хлябът? – попитал той. – Дай ми и хляб!

– Ето го на масата пред теб – посочила тя и се троснала: – Вземи си го сам!

Матю грабнал питата и заръмжал, докато си чупел къшеи:

– За нищо не те бива, никаквице. Един хляб не можеш да подадеш на мъжа си, след като цял ден е рабо-

тил и е останал без сили. Можеш само да се натискаш с ония поспаланковци – Боб, Джошуа и Къстър...

Беки затаила дъх, а очите ѝ се разширили от уплаха. Как изобщо е отгатнал тайната ѝ?

Сякаш прочел мислите ѝ, ухиленият дървар отговори:

– Мислиш, че не знам ли? Когато отидеш на онзи свят и видиш вечната битка между светлината и мрака, тогава научаваш всичко. Доста често се е случвало аз да съм в гората и да се потя с риск за живота си пред някое дърво, а ти в това време да се шибаш с ония нещастници. Каж ми – добри ли са в леглото? Може би са по-добри от мен. Вероятно затова си ги прикоткала и си се търкала в кревата с тримата едновременно. Мръсна кучка. Махам се оттук, повдига ми се само като те гледам. Хайде, извикай ги пак и ги поеми с всичките си дупки. Те са там навън, всичките. Кривят се зад стария кестен и си мислят, че не ги виждам, глупаците.

След тези смазващи думи Матю станал, взел си брадвата и излязъл. Жена му приседнала на леглото. След малко Боб, Джошуа и Къстър довтасали.

– Не мога да повярвам! Той беше там! Видях го! – не можел да се успокои Боб.

– Той знае – бавно отронила Беки. – Знае всичко. За нас... Знае какво сме правили, докато е бил в гората...

Тримата стояли безмълвни като статуи.

– Чувствам се ужасно – въздъхнала Беки. – Трябва да си поспя. Вървете си. Оставете ме.

Дърварите послушно се изнизали един след друг от къщата и тръгнаха по склона към града. Вървели и не обелвали и дума. Накрая Джошуа не издържал:

– Трябва да направим нещо. Трябва да помогнем на Беки.

– Защо пък да ѝ помагаме? – изсумтял Боб.

– Не искаш да ѝ помогнеш, защото си напълнил гащите. Страшно е един призрак да се разхожда из гората, вярно. Ама ти беше хубаво, когато я чукаше, нали?

– Не ми се прави на светец, Джошуа. И ти правеше същото с нея.

– И тримата го правехме. Задължени сме ѝ, все пак трябва да предприемем нещо...

– И какво ще предприемеш срещу един, който не иска да умре, въпреки че на лицето му има дупка от брадва, в която можеш да си пхнеш юмука? – запитал Боб.

– Може пък да има начин – обадил се неочаквано Къстър.

Боб и Джошуа се обърнали изненадани към него.

– Преди време сестра ми се ожени и не можеше да зачене. Отиде при някаква стара циганка, дето живее откъм другата страна на града. Знаете - иглолистната гора, дето е забранено да се сече. Та отиде сестра ми и циганката ѝ каза да пие някакви билки, а после и мъжът ѝ да пие от същите. Чудото стана – сестра ми забременя.

– И какво сега – някаква дърта вещица, дето забърква буламачи за плодовитост, ще знае цар срещу немъртъв дървар?! – скептично попитал Боб.

– Нищо не пречи да опитаме – казал Джошуа. – Хайде утре да отидем при циганката. Ще отидем, нали?

– Да отидем – съгласил се Къстър.

Боб въздъхнал.

– Добре, ще отидем.

На другия ден тримата другари се запътили към дома на старата циганка. Не след дълго стигнали и заварила старицата във до къщата, където тя сушала билки. Разказали й всичко от игла до конец.

– Има начин – рекла след кратък размисъл циганката. – Той иска да отсече дървото – това е било последното нещо, което е желал, преди да умре. Трябва да го погребете през деня, когато спи. Ще го издърпате от блатото и ще го заровите под дървото, което е искал да отсече. И запомнете – трябва да го заровите заедно с брадвата му. Но трябва да побързате. Ако отсече дървото, преди да сте го погребали, той няма да може да се върне в отвъдното и вечно ще скита не-мъртъв по света.

– Но ние не знаем как да го издърпаме от блатото! – възпротивил се Джошуа.

– Пък и брадвата му е винаги с него – добавил Боб.

– Посипете пръст във блатото. Трупът му ще изплува. А брадвата ще я търсите сами – отсякла старицата.

Тримата дървари се запътили към лобното място на Матю. Колкото повече навлизали в гората, толкова тихо ставало наоколо и небето се смрачавало като пред буря. Стигнали до зловонното блато и видели големия дъб. Дървото носело ужасни белези от брадва по дънера си. Самата брадва била небрежно облежната на дъба. Дотук добре. Ами тялото? Хвърлили няколко шепи пръст във водата, както ги подучила старицата. От дъното на тресавището се разнесло бълбукане и изведнъж трупът

на Матю изплувал на повърхността сред мехури бластен газ. Издърпали тялото с въжета и се заели да копаят на две - на три гроб със собствените си брадви и като риели с ръце. Изкопали дупка с дълбочина около един ярд и положили тялото на Матю вътре. Къстър хвърлил и секирата в гроба. Зарили дупката и забучили прост дървен кръст над импровизирания гроб – две пръчки, свързани накръст с парче въже. Прекръстили се мъжете, свалили шапките си и почели с едноминутно мълчание своя стар и верен другар. После прибрали секирите и въжетата и тръгнали към къщи. Само Къстър останал, изправен до гроба на Матю. Но не гроба гледал той, а дъба, който се извисявал към небето. По неговата черна кора вече нямало и дракотина – сякаш никой никога не се е опитвал да го отсече. После Къстър сложил шапката си и забързал ход, за да достигне Боб и Джошуа. Те никога вече не посетили вдовицата Беки, която останала сама до края на живота си, а духът на нейния съпруг се успокоил и престанал да я навестява.

- Хубава история – наруши мълчанието Джейкъб.
- Да, и на мен ми хареса – додаде Бари.
- Радвам се – отвърна Бил и довърши бирата си.
- Хайде да се прибираме, че момичетата сигурно вече се тревожат, а? – предложи Елиът и се надигна от високия стол. Тримата му приятели го последваха.

Джейкъб изпроводи с поглед четиримата мъже. После се захвана да подрежда под бара вече измитите и подсушени чаши.

ФАНТОМЪТ С КУКАТА

– Бау!

Ричи скочи към влизащия в палатката Том и се озъби, осветявайки с фенерче брадичката си отдолу. Лицето му беше зловещо, сякаш взето от филм на ужасите.

– А-а-а! – извика уплашено Том и тупна по дупе на земята.

– Спокойно глупчо, аз съм – изсмя се Ричи и пушна фенера на земята.

– Не ме плаши повече така – изръмжа Томи.

– Направо напълни гащите, а? – ухили се повторно Ричи и намести очилата си. – Хайде, да излезем отвън.

Двете единадесетгодишни хлапета изпълзяха като гъсеници от малката палатка, разпъната в задния двор на Ричи. Навън бе късна вечер и се чуваше песента на щурците. Лунният сърп светеше над палатката, а небето бе обсипано със звезди. Хлапетата легнаха по гръб и започнаха да наблюдават съзвездията. Разпознаваха обаче само Малката и Голямата мечка и това скоро им омръзна.

– Сега тате е в дневната с мама и празнуват с неговия счетоводител и жена му – довери Ричи. – Мене ме изпратиха тук на палатка, за да не им досаждам. Сигурно добре си прекарват.

Бащата на Ричи беше богат бизнесмен, специализиран в търговията с недвижими имоти. Имаше си собствена агенция и печелеше повече от добре. В момента празнуваха голям удар – таткото на Рич беше продал много изгодно няколко къщи в забутан квартал, а счетоводителят му бе потулил всичко пред данъчните.

– Ама и ти добре си прекарваш – възрази Томи и

отметна един кичур от челото си. – Като дойдох при теб, тук имаше сандвичи, шоколад, чипс, портокалов сок, кола...

– Да, добре че дойде. Иначе нямаше да мога да унищожа всичко сам – потупа се доволно по коремчето Ричи. – Голямо ядене падна, а?

– И голямо оригване от колата – ухили се Томи и тупна своя приятел по рамото. – Хайде да играем на Черен Петър. Нося карти.

– Хайде – съгласи се Рич.

Томас и Ричард бяха приятели от няколко години. Въпреки разликата в социалното им положение, двамата бяха неразделни. Докато богатите родители на Рич гледеха своето единствено дете, Томи живееше в малка къща с трите си сестри. Майка му беше безработна, а баща му – строителен работник. Парите вечно не достигаха в семейството и често се стигаше до караници – особено ако таткото си беше пийнал вечер. Най-голямата сестра – деветнайсетгодишната Мери - припечелваше някой друг долар като проститутка в отдалечен квартал. Това се случваше предимно нощем – през деня се шляеше със съмнителни момчета, някои дългокоси и с мотори, други с бради и каравани, или с нейните приятелки – също разхайтени и немарливи девойки. Понякога четирите ѝ дружки я подхващаха и отиваха на бар, където добре се почерпваха. После се натискаха с непознати господа в скъпите им автомобили или правеха минети на голобради хлапета зад стари складове. Средната сестра на Томи, Джина, беше на шестнайсет и работеше като сервитьорка в закусвалня. След като завърши девети клас, престана да учи и започна да помага в семейството, както може. Томи и тринай-

сетгодишната Сара ходеха на училище и не знаеха за подвизите на най-голямата си сестра, нито по какъв начин заработва пари. Всички останали от семейството знаеха, но си мълчаха.

Томи и Ричи се запознаха в квартала по простата причина, че в радиус от няколко квадратни мили, по странно стечение на обстоятелствата, бяха единствените момчета, ненавършили осемнайсет. Родителите и на двете хлапета одобриха дружбата им – родителите на Ричи, защото угаждаха за всичко на единственото си отроче, а родителите на Томи – защото не е лошо синът им да има за приятел някое богаташче. Двете деца не знаеха нищо за мотивите на родителите си, но бяха заедно във всичко, като братчета. Заедно отиваха на училище, заедно се връщаха, заедно правеха пакости и лудории. Ричи беше кльощав, с големи очила и стърчаща навсякъде руса коса, изобретателен и нахакан, винаги пръв по математика и физика и неизменно трън в очите на учителя по физкултура. Томи беше негова пълна противоположност – с права черна коса, падаща на кичури над челото му. Той беше любознателен, обичаше да чете и рисува и като цяло имаше тих и кротък характер. Участваше в кръжок по изобразително изкуство и беше любимец на учителите. Дватама взаимно си помагаша по предметите, които ги затрудняваха, учеха заедно и спореха по най-различни въпроси – от възможността да съществуват извънземни до причината, поради която са изчезнали динозаврите.

Черният Петър скоро омръзна на двете деца и Том си прибра картите. Влязоха в палатката и се заеха да довършат портокаловия сок, останал като по чудо след голямото тъпчене.

– Хей, Томи, искаш ли да ти разкажа една история? – попита го Ричи. – Много хубава, страшна и увлекателна. Разказа ми я Мерлинда вчера...

– Нямам настроение за страшни истории – боязливо отвърна Томи.

– Хайде бе, стига си треперил – махна с ръка Ричи. – Да не мислиш, че това се е случило наистина?

– И за какво се разказва? – попита Том. Любопитството му беше надвило страха.

– За един фантом. Страшен, черен фантом...

– Фантомите не са страшни – възрази Том.

– Ще видим. Значи, започвам.

Някъде в един квартал на Сан Франциско живеел самотен мъж. Казвал се Паркър Коулс. Този Паркър бил тридесет и осем годишен, бял. Работел като докер на пристанището и припечелвал, колкото да свърже двата края. Бил съвсем сам на този свят, никого си нямал – родителите му починали рано, а сестра му се омъжила в Европа и се виждала с него веднъж на няколко години. Паркър съзнавал, че вече е възрастен и има нужда от съпруга, с която да създадат семейство и да живеят заедно. Той често мечтаел за дете в звездните вечери, когато излизал на верандата с бутилка бира в ръка и гледал автомобилите, които профучавали забързани по шосето или пък бавно-бавно пъплели. Ала парите, които Паркър печелел, едвам стигали за неговото собствено изхранване и самочувствието му било много ниско. За да тръгнеш да се занимаваш с жени, пари трябва. Не се смущавал от външния си вид – грубо изсеченото му лице, яките ръце и оредяващата коса според него не били повод за притеснение. Липсата на достатъчно

средства и вродената му стеснителност обаче му пречели дори да се запознае с подходящата жена. Воден от отчаянието си, той пуснал обява във вестник за запознанства: “Тридесет и осем годишен мъж, бял, запазен, в разцвета на силите си, не пуши, пие малко, търси запознанство с цел сериозна връзка с жена между двадесет и пет и четиридесет години”. Но досега никой не отговорил на обявата му и той постепенно потъвал в униние.

Паркър работел на смени – две по осем часа: една от шест сутринта до два следобед и една от два следобед до десет вечерта. Случило се един петъчен ден да бъде втора смяна на пристанището. Тогава разтоварвали кашони с шоколадови десерти. Работният ден свършил и отговорникът извикал на докерите, че привършват за днес. Ала Паркър не бил привършил – оставали му още триста кашона и той продължавал да разтоварва.

– Ей, Коулс, привършихме! Хайде да се прибираме! – подвикнал му отговорникът.

– Не мога, Джими – обадил се в отговор докерът.
– Има още малко от тази пратка.

– Утре ще ги доразтоварим.

– Вие вървете, аз ей сега ще свърша.

Да, това било едно от многото добри качества на Паркър Коулс: никога не оставял днешната работа за утре и не понасял недовършени неща. Продължил да разтоварва бързо и методично – взимал кашона от катера, минавал по подвижния мост и го занасял в склада. Всички работници си тръгнали, останал само той, но това не го притеснявало – и друг път се задържал извън работно време да разтоварва.

Щом приключил с работата си, Паркър изтупал ръце и си поел дълбоко дъх. Понечил да си тръгне, но нео-

чаквано чул шум на автомобилен двигател зад склада. Подвоумил се, но вместо да поеме в противоположна посока към портала и да си отиде вкъщи, той тихичко се отправил към склада, за да задоволи любопитството си. Кой би могъл да идва на старото пристанище по-среднощ? А и как би се промъкнал, щом не е минал през портала – единствения вход? Сигурно през дупка в оградата, мислел си Паркър, пристъпвайки тихо покрай стената.

Докерът си подал едва-едва главата иззад склада. Пред него се ширнала малка площадка, отрупана с различни жезла и въжета. Насред площадката били спрени две черни коли – БМВ-та последен модел. Паркър Коулс затаил дъх. Какво ставало тук? Вратите на БМВ-тата се отворили и от двете коли излезли четири-ма души – по двама от всяка. От едната излезли двама негри, а от другата – двама колумбийци. Всяка страна носела по едно куфарче.

– Носите ли стоката? – попитал единият негър.

В отговор колумбиецът, който носел куфарчето, го отворил и го показал на черните. Вътре имало няколко найлонови пакета, пълни с бял прах. Наркотик.

– А вие носите ли парите? – попитал другият колумбиец.

Негърът, носещ куфарче, на свой ред го отворил и показал. То било пълно със зелени банкноти. Въпреки че не виждал оттук какви са доларите, Паркър можел да се закълне, че са с лика на Бенджамин Франклин.

– Добре тогава. – казал колумбиецът. – Да ги разменим и да се махаме оттук.

И тогава шпиониращият докер допуснал страшна грешка. Когато проточил врат, за да запомни лицата на

наркодильърите, той изгубил равновесие и паднал на земята. Четиримата мъже го съзрели и като по команда всички посегнали към вътрешните джобове на кожени-те си якета. Паркър веднага се изправил и побягнал подалеч от типовете, които недвусмислено желяели смъртта му. Наркодильърите извадили пистолети от джобовете си и се втурнали след Коулс.

Докерът тичал с всички сили, без да съзнава, че всъщност се носи към кея, към океана. Осъзнал се чак на самия кей, където едвам спрял и с мъка запазил равновесие, за да не падне във водата. А четиримата мъже вече го настигали. Тогава Паркър се обърнал към преследвачите си и вдигнал уплашено ръце с надеждата, че ще го пощадят. Ала надеждите му били напразни. Негрите и колумбийците започнали да стрелят, без да задават въпроси. Няколко куршума попаднали в тялото на Коулс и той паднал от кея във водата.

– Да се измитаме, преди да е дошъл някой – казал единият негр.

Наркодильърите се затичали към колите, седнали вътре и настъпили газта. Изнизали се през дупката на оградата тихо и безшумно, както били дошли. Пазачът при бариерата на входа обаче чул изстрелите и отишъл с куче и прожектор да провери какво става. Отначало не забелязал нищо. После дочул слаб глас, който сякаш молел за помощ. Отишъл до кея, откъдето се чували стонове. Погледнал във водата и се ококорил – Паркър Коулс с мъка се задържал на повърхността, а около него водата бавно се оцветявала в червено.

– По-о-о... мо-о-ощ... - стенел Паркър.

Пазачът скочил във водата, без да се замисля, и с много труд измъкнал тежко ранения докер на стръмния

бръг. После се затичал към кабината да позвъни на 911. Спасителният екип дошъл почти веднага и оказал първа помощ на ранения, който вече бил изпаднал в делириум и блънувал. След това го закарали в болницата с линейка.

Докторите успели да спасят живота на Паркър. Помогнало им обстоятелството, че той бил силен, жизнен човек със здрав организъм. Бил прострелян на три места – в лявото рамо, в лявото бедро и дясната предмишница. Загубил много кръв и се наложило да му прелеят. Кръвта, която му прелели, била на неизвестен затворник с психични отклонения, осъден за извършените от него убийства на смърт в газовата камера. Ала това бил факт, който никой никога не узнал.

Докерът бързо оздравял и раните му зараснали. Раните, оставени от куршумите обаче – раните в душата му – все още кървели. Паркър Коулс описал на полицейския инспектор външния вид на нападателите си, разказал му всичко от игла до конец – че били негри и колумбийци, че били въоръжени, че осъществили сделка с наркотици... Инспекторът записал показанията на пострадалия и започнал издирване, но не успял да открие извършителите на престъплението. Минали седмици, месеци, изтърколила се цяла година, откакто непознатите наркодильри простреляли Паркър. Постепенно престъплението било забравено, потънало в прашните полицейски архиви и ченгетата насочили вниманието си към актуалните инциденти.

Паркър обаче не можел да забрави за стореното. Много нощи той сънувал случката, отново и отново. Будел се облян в пот и не можел да заспи до сутринта. С изминалото време злобата в него нараствала все по-

вече и повече. Той ясно съзнавал, че е бил на косъм от смъртта и че виновните не са наказани. Гневът в душата му бил непривично чувство за добродушния човек, приближаващ четиридесетте. Ала влятата в него кръв от неизвестен затворник крещяла за отмъщение. Той не можел да знае, че течността във вените му е кръв на убиец, дарена в отчаян опит за избягване на възмездие. Станал раздразнителен, често се палел от дребни неща, понякога се потял много обилно и тогава светлините сякаш ставали по-ярки и заслепявали неговия иначе здрав разум. Накрая Паркър Коулс решил да открие тези, които се опитали да го убият, и да ги накаже. Да им стори това, което те са искали да му направят. Да ги изпрати в отвъдното с еднопосочен билет.

Веднъж, докато мълчаливо разтоварвал сандъци на пристанището, Паркър се спрял и се загледал в кука-та, която държал. Същата метална кука, с чиято помощ разтоварвал бали и сандъци вече петнайсет години. Сега обаче я гледал не като вещь и най-обикновен помощен инструмент, а със съвсем други очи. Очи, в които искрял странен блясък.

– Какво има, Паркър? – попитал го изненадан Джей Джей, негов стар приятел и колега.

Коулс се стреснал и отпуснал ръката с куката.

– А, нищо, нищо. Просто се бях замислил. И продължил мълчаливо да разтоварва.

Джей Джей не казал нищо, само изгледал стария си познайник и продължил да работи, клатейки глава. Мислел си, че още не се е свързал напълно от шока, сполетял го преди година. Не след дълго сирената оповестила края на работния ден. Паркър отново останал – нещо вече обичайно за него. Разтоварил още няколко

сандъка, колкото да спечели време всички да си тръгнат от пристанището и да остане сам. След като се убедил, че никой вече не го гледа, той с мрачна решителност огледал бляскавата кука. Да-а-а... Времето било дошло. Докерът прибрал инструмента в джоба на якето си и също напуснал пристанището. Мракът го обгърнал и нощта го приела в обятията си.

По същото време в града, в казиното “Пирамидите на Фараона” един негр се надигал от зелената маса, на която току-що загубил всичките си пари. Този негр се казвал Лутър и бил един от трафикантите, опитали се да убият Паркър. Бесен, цветнокожият напуснал казиното, където бил пропилял близо десет хиляди долара. Ядосаният Лутър вървял бързо по ярко осветените улици и мърморел сърдито под нос. Обсебен от гнева си, той не забелязал как една тъмна фигура се отделила от сенките и тихо го последвала.

Постепенно светлите булеварди отстъпили място на малки, лошо осветени криви улички. Лутър крачел енергично и не спирал да се нервирва за загубата на парите си. Загърнатата в шлифер фигура го следвала неотлъчно и бавно се приближавала към него. Изведнъж улицата свършила в три къщи, които преграждали пътя.

– Проклети задънени улици – изругал под нос негрът и понечил да се върне обратно.

Там обаче го чакал този, който го преследвал още от казиното. Бил мускулест мъж с шлифер и шапка, а лицето му било забулено в сянка. В дясната си ръка мъжът държал голяма кука.

– Фантом – хлъцнал уплашен Лутър. Като малък обичал да гледа филми на ужаса и знаел какво го чака.

Обърнал се и понечил да побегне нанякъде, но злоещият непознат го настигнал с три скока и забил куката в рамото му. Негърът изкрещял от болка. Мъжът с шлифера го ритнал в кръста и го свалил на земята. Измъкнал куката и започнал бясно да вършее с нея по тялото на жертвата, късайки парчета месо. Крясъците на агонизиращия чернокож събудили жителите на околните къщи. Светнали лампи. Фантомът изоставил стенещата жертва и напуснал с бързи крачки местопрестъплението.

Навън излезли хора, някой се сетил да позвъни на 911. Всички ахкали и тръпнели от ужас, като виждали обезобразеното тяло на улицата. Не след дълго линейката пристигнала и вдигнала Лутър – по-точно това, което било останало от него. Липсвала плът от рамената, шията, но най-вече от гърба. Въпреки усилията на лекарите, наркодилгърът починал от кръвозагуба на път за болницата.

А убиецът вече бил далеч от мястото, където вилнял с куката и откъдето потегляли полицейски коли с включени сирени. След малко мъжът махнал на едно такси, което тутакси спряло пред него. Фантомът се качил в колата.

– Накъде, господине? – учтиво попитал на завален английски шофьорът-индиец.

– Към Сантяго Лейн – отговорил му Паркър.

Колата потеглила, а докерът бръкнал в джоба си и погалил с пръст металната кука, която била цялата оплескана с кръв.

Убийството донесло ново, непознато досега усещане на Паркър. Това било чувство за огромна власт,

дълбоко удовлетворение, душевен мир и хармония. Отнемайки нечий живот, той изпитвал всичко това накуп в такава степен, че главата му се замайвала. Заедно със сладостта от отмъщението, която получавал при смъртта, Паркър разбрал кое е нещото, липсвало му досега: убийството. Вече не се интересувал от жени, от алкохол, от автомобили, не гледал телевизия и почти не разговарял с колегите си. През свободното си време острел своята кука и мислел за бъдещата си жертва – коя ще е тя, къде живее, какви са навиците ѝ и кога може да я срещне на някое закътано място, за да я изпрати в небитието.

Следващата жертва на променения докер бил другият негър, който стрелял по него в онази злополучна вечер. Този чернокож се казвал Майк и в една мъглива нощ мръзnel на пристанището, осъществявайки дребна сделка с няколко местни наркоманчета. Срещата с “клиентите” била в северния край на пристанището, а не в южния, където бил извършен опитът за покушение върху Паркър. Майк продал кокаин, марихуана и шишенце с амфетамини на три непълнолетни момчета и с доволен вид прибрал зелените банкноти. Хлапетата го оставили и се отправили забързано към някой запуснат гараж, за да се надрусат. Негърът доволно броял парите си и не забелязал облечената в шлифер фигура, която бавно и безшумно се приближавала към него.

– Всеки ден да е така и след няколко години ще се пенсионирам преждевременно – хихикал Майк. – Четири стотачки, не е никак зле човече, никак не е зле...

Човекът с шапката и кожения шлифер вече бил съвсем близо, на няколко метра от гърба на чернокожия...

– Добре е, добре е – мърморел си Майк. – Готини, хубави парички!

Внезапно остра кука се забила в ръката му и парите се разлетели, опръскани с рубинени капки. Наркопласъорът се вторачил невярващо в парчето метал, стърчащо от дланта му. Сетне закрепял от болка и ужас. Убиецът измъкнал куката и започнал безмилостно да удря Майк по лицето, вадейки очите му и разпаряйки бузите.

– Не, НЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕ!!! – изревал негърът.

Силен ритник в коляното го накарал да се строполи на земята, след което мощен удар в гърдите го прострял по гръб на паважа. Докерът-убиец забил оръжието си под ключицата на жертвата и започнал да я влачи към водата. Костта обаче не издържала тежестта на тялото и се пречупила, а полумъртвият Майк надал нечовешки крясък.

– Млъквай – казал глухо Паркър, забил куката под брадичката на чернокожия и продължил да го влачи. Сигнал до брега и с един замах потопил умиращия в солената вода. Наркопласъорът загинал от страшна смърт, изпитвайки ужасни болки.

Убиецът почистил куката в пясъка и я прибрал в джоба на шлифера си. После се изплюл през зъби във водата и се отправил бавно към дома си.

Двете ужасяващи убийства потресли много хора, а полицията започнала да дебне навсякъде, преследвайки неизвестния убиец. Страхът пуснал ледените си пипала в сърцата на гражданите, защото никой не бил сигурен дали не е набелязан за следваща жертва от фантома с куката.

А Паркър Коулс се прибрал доволно вкъщи, отворил кутийка Пепси и изпил половината на един дъх. Направил си спагети с доматиен сос, седнал пред телевизора и започнал да се храни с апетит, замисляйки следващото си убийство. Негрите вече били история - настанало време за колумбийците.

Самите колумбийци се мъчели да напуснат страната тихо и незабелязано – нещо, което изведнъж се оказало много трудно. Да, влизането в Съединените щати било лесно, но излизането им създавало проблеми. В момента стоели в колата си и се криели в един изоставен склад, където имало само прах и няколко мъждукащи лампи на тавана.

– Писна ми от тия глупости, Пабло – гневно изсъскал единият. – Готина държава е това, ама прекалено строго спазват законите и тем подобни.

– И мене страшно ме изнервя това, Роберто – съгласил се другият. – Дано по-скоро се махнем оттук, че бизнесът не чака – имаме още стока за продан.

– Знам, знам. Но ако се забавим още, ще закъснеем със срока, а руснаците не обичат да чакат, знаеш – изнервят се. Не сме влезли легално и ще трябва и нелегално да излезем оттук, защото ако ни сбрат властите, ще стане дълга и широка. Излизам навън да изпуша една цигара.

Роберто излязъл от черното БМВ и напуснал склада, надявайки се свежият нощен въздух да му подейства благотворно. Пабло останал в колата и пуснал радиото в търсене на някоя забавна песничка. Не забелязал как една тъмна фигура се отделила от сенките в склада и безшумно се понесла към колата.

Радиото безпомощно пращяло и изведнъж млъкна-

ло.

– Скапана браква – изрѣмжал Пабло и ударил с юмрук радиокасетофона. Облегнал се назад и сключил рѣце зад главата си, умувайки как по-скоро да се разкарат от границата... руснаците щели да бѣдат много недоволни, ако сделката не се осъществи, а имало и още доста дрога за обработване и пласиране – дон Ернесто винаги бързал, а гневът му бил пословичен... Отегчената прозявка на Пабло му напомнила, че и от два дни не е спал.

Мислите на колумбиеца били грубо прекъснати от парче излѣскан метал, което разбило стѣклото на колата. Това била куката на зловещия фантом – Паркър Коулс. Тя продължила своя път и се забила в устата на все още прозяващия се Пабло, пробивайки горната му челюст. Последвал напѣн на могъщите мускули и докерт-убиец издърпал с една ръка трафиканта през прозореца на колата. Пабло успял да изстене само веднѣж, преди Паркър да извади куката от устата му и да му счупи врата.

Докерт се изправил в цял ръст и презрително изгледал поредната си жертва. Шум от бързи стѣпки го накарал да се обърне. Това бил Роберто, чието внимание било привлечено от шумовете в склада. Сега той стоял със зяпнала уста, гледайки мускулестия мъж с шапка и шлифер, държащ окървавена кука в ръката си. До него лежал трупът на мъртвия Пабло, с когото допреди няколко минути си бил приказвал - Пабло, с когото се познавали от толкова много години и били израснали в едно и също село. А сега убиецът на неговия стар приятел стоял до неподвижното му тяло и ехидно се подсмиввал. Този непознат вдигнал дясната си ръка

и посочил с куката към Роберто.

– Сега е твой ред – уведомил го фантомът.

В отговор Роберто си затворил устата и бръкнал във вътрешния джоб на якето си. Извадил оттам пистолет и отпратил четиринадесет куршума в тялото на неизвестния убиец. Лицето на Паркър изразявало учудване и недоумение, когато парчетата желязо се забивали в плътта му. После рухнал по гръб до своята последна жертва и останал с отворени очи, вперени в тавана на склада.

Празният пистолет се изплъзнал от потните пръсти на Роберто и издрънчал на бетона. Колумбийският наркотрафикант се сринал на колене и останал така, зачуден защо съдбата си играе тъй гадно с живота на хората. Останал в това положение, докато пристигнали ченгетата и го отвели.

Ричи включи фенерчето и отново го насочи към брадичката си.

– Тогава вкарали Роберто в пандиза и той останал там до края на живота си. Но в тъмните кътчета на града продължава да се носи легендата за докера-фантом, който идва тихо и внезапно, за да умъртви жертвите си със своята кука. Много наркомани казват, че често са го виждали да се запътва бавно към тях, облечен целия в черно, а куката в дясната му ръка блестяла на уличните лампи... Но кой би повярвал на един надрусан наркоман? – завърши зловещия си разказ хлапето и намести очилата си.

От къщата се чу женски вик.

– Ричи, прибирай се! Стана късно!

Ричи се изправи.

– Това е мама. Сигурно гостите са си отишли вече.
Трябва да си ходя.

Том също стана и излезе от палатката.

– И аз. И без това вече трябваше да съм в леглото.
Утре нали ще минеш да ме викнеш за училище?

– Да, в осем и половина. Както винаги.

– Чао, Рич.

– Чао, Томи. И не забравяй, че фантомът дебне,
ха-ха-ха...

Зловещият смях на Ричи догони Том и го накара да забърза ход. Той не спря да се озърта уплашено, докато не се прибра у дома.

ПЛАЧЕЩАТА

Пълната луна кротко грееше над парка “Зовът на природата” в Клатърбък, южен Охайо. Меката светлина нежно се процеждаше между листата на дърветата и чертаеше причудливи сенки по земята. Месец май беше в разгара си и нощта бе пропита с аромата на цъфналите цветя. Пролетта напомняше за себе си и за неустоимата сила на природата с птичите песни и шума на листата, предвестващ топлия вятър, който тихо се спускаше над долината, за да подсказе, че горещото лято няма да закъснее.

Големият парк беше често посещавано място от жителите на Клатърбък – малък провинциален град с население от десетина хиляди души. Паркът се намиреше на около половин миля извън града и впечатляваше с огромните си стари дървета, големите тревни площи и цветните поляни. На посетителите беше позволено да се движат само пеша, а няколко градинари се грижеха за чистотата в парка и следяха храстите да са хубаво подрязани. Тук идваха млади семейства на пикник, влюбени се целуваха по пейките, стари хора бавно се придвижваха с бастуни, наслаждавайки се на природата и слънцето. Макар че беше забранено, вечер тук често идваха двойки – тийнейджъри с акне по лицата, застаряващи мъже с млади проститутки, понякога дори и хомосексуалисти. Прескачаха оградата или се промъкваха през тайни дупки в нея, за да се усамотят някъде и да правят любов. Вдлъбнатите пейки в парка, меката трева и закътаните места в храстите бяха доста удобно място за секс и там доскоро невинни момичета се разделяха с девствеността си, оставяйки кървави петна като дока-

зателство за досегашната си непорочност. Затова някои на шега наричаха парка “Зовът на изгубената девственост”. Мъжете също оставяха следи под формата на използвани презервативи, които градинарите намираха рано сутрин и, ругаейки през зъби, ги изхвърляха в кошчетата за боклук. Въпреки това паркът не губеше нищо от доброто си име, нито пък хората преставаха да идват тук, за да се порадват на живота.

Тази вечер паркът беше почти пуст. Почти. На една закътана пейка под огромен кестен седяха момче и момиче и се целуваха. Целувката беше доста гореща – ръцете на момичето бяха обвити около врата на гаджето ѝ, който с лявата си длан милваше косата ѝ, а с дясната мачкаше гърдите ѝ. Целувката на тийнейджърите стана още по-интимна – девойката мъркаше като коте, а момчето бръкна с две ръце под блузката ѝ и напипа меките полукълба. Това развали всичко. Момичето прибра езика в собствената си уста и твърдо, почти грубо отблъсна младежа от себе си.

- Престани, Мъри! Недей!
- Но, Бевърли, какво толкова е станало...
- Не искам това.
- Но нали точно затова дойдохме тук?
- Не съм готова все още. Не настоявай.

Мърел Хокинс пусна русата коса на своята любима Бевърли и прокле наум всички плашливи девствени тийнейджърки. Вече пет месеца и половина бяха гаджета с Бев, а не бе стигнал по-далеч от френски целувки. Не можеше да разбере защо момичетата така се плашат от секса – особено девствените. Не можеше да разбере и друго – как други момчета отиваха на дискотека, запознаваха се там с някое момиче и го опъваха още съ-

щата вечер. Може би влияние имаха алкохолът, силната музика и множеството танцуващи – всичко това действаше опияняващо. Отиваш на дискотека, запознаваш се с някое маце, черпиш я едно-две питиета, танцувате, малко се правиш на мъж, малко я лъжеш, завъртяваш ѝ главата и накрая я закарваш в храстите отвън, където я опознаваш вътрешно – в буквалния смисъл. Изглежда толкова лесно... И това за някакви си два-три часа. А виж тук – пет месеца и половина “ходене” с гаджето по кафета, кина и закусвални, размяна на любовни писънца и бележчици, целуване и лигавене по пейките, слушане на отегчителното ѝ бърборене за училището, приятелките ѝ и какво е правила днес, изпращане до вкъщи и прочее излишни неща. Ами така е, като се захващам с петнайсетгодишни девственички, упрекна се Мърел, който преди два месеца стана на деветнайсет. Малката Бевърли уж обеща да му направи специален подарък за рождения ден, но в последния момент се отказа и Мъри пак остана на сухо. Е, не съвсем на сухо – нали тя тогава му подари оново глупаво розово плюшено мече с избродирано голямо червено сърце на гърдите, в което пише “Обичам те”. Кога ли малката ще разбере, че подаръци, които са подходящи за нея, не са подходящи за един млад мъж...

– Искаш ли да си играем на гатанки? – плахо се обади Бевърли, нарушавайки мълчанието и изкарвайки Мъри от потока на мислите му.

- Не, не искам – решително отвърна той.
- А на филми? Или на...
- Миличка, моля те. Не искам да играем игрички.
- А какво да правим? За нищо друго не се сещам.
- Чакай да помисля.

Бевърли зачака търпеливо. За да се направи на тежкар, Мърел извади цигара и я запали. Знаеше, че малката не харесва това – цигареният пушек я дразнеше. То какво ли не я дразнеше – цигарите, твърдият алкохол, ироничната му усмивка, сгъваемият му нож, колекцията от книги на Клайв Баркър, която притежаваше... Младежът издуха облак дим нагоре и тихо каза:

- Искаш ли да ти разкажа една история?
- Каква история?
- Интересна. И страшна.
- Ти все такива обичаш – страшни и плашещи – нацупи се Бев. – И все такива книги четеш...
- А какво друго искаш да правим? – търпеливо попита Мърел.
- Ами не знам...
- Щом не се сещаш, ще ти разкажа една страшна история.

Преди години в един град на име Касъл Каунти живяла млада, красива жена. Казвала се Сара. Тя била съвсем сама на този свят, нямала си никого – родителите ѝ я изоставили в сиропиталище още при раждането ѝ и тя никога не чула нищо за тях. Израснала в сиропиталището, където живяла до осемнайсетата си година. После била принудена да напусне и да си намери работа, за да изкарва някак прехраната си. Наели я като чистачка в един ресторант на половин работен ден срещу мизерно заплащане и така тя живяла две години – едва свързвайки двата края.

Щом навършила двайсет, Сара била принудена да напусне ресторанта, за да се спаси от постоянните задявки на собственика, който недвусмислено ѝ показвал

плътските си желания към нея. Но съдбата ѝ се усмихнала – Сара случайно се запознала с млад мъж, който впоследствие се оказал любовта на живота ѝ. Той се казвал Ричард и бил социален работник – намерил ѝ работа и я приютил в дома си. Сара се влюбила в по-големия с девет години от нея мъж, който бил единственият човек, отнасял се добре към нея досега. Живееел съвсем сам в малък апартамент в идеалния център. Младото момиче сякаш било слънце, изгряло в мрачния му, самотен дом, и съжалението, което отначало Ричард изпитвал към Сара, бързо прераснало в любов. Те се оженили още на третия месец от познанството си, а единствените гости на сватбата им били младо семейство, приятели на Рич. Щастието на младата двойка обаче траяло само година – докато се родил техният син Джим. Тогава Ричард внезапно разбрал, че още не е готов да стане баща, и се махнал от града, оставяйки своята любима с дете на ръце. Мъката на Сара била огромна. Тя не можела да повярва, че мъжът на живота ѝ ще я изостави точно когато тя и малкият му син имат най-голяма нужда от него. Но младото момиче бързо се съвзело и преглътнало мъката си със стиснати зъби. Решителността, с която била готова да се бори за детето си, надхвърляла любовта ѝ към мъжа, който я измамил и се показал като най-долен страхливец.

Сара работела като шивачка в малък цех. Работата ѝ отнемала по дванадесет часа дневно. Дванадесет часа, в които се трудела безспир, за да спечели пари за изхранването на детето си, за сметките и за детегледачката, която бавела бебето, докато майката била на работа. А работата ѝ била действително тежка, тъй като онези, които си гледали съвестно работата в цеха, били

малко. Повечето се водели “стари” работнички, които в работно време пушели, пиели кафета, клюкарствали и се присмивали на младите момичета, които правели само едно-единствено нещо, но то ги дразнело – работели. Така работата се прехвърляла на няколко момичета, в това число и Сара, които се трудели и заради своите “стари” колежки. Повечето от тях закачали Сара, защото била млада, плаха и скромна, а сега и самотна майка. Нерядко се случвало дори да отблъсква непристойни предложения за интимна близост от свои собствени колежки.

Ала радостта, че е майка, прогонвала всичките ѝ грижи. Когато кърмела детето си, когато го преобличала или просто го държала на ръце, а то размахвало ръчички и смешно издувало бузките си, тогава Сара усещала, че сърцето ѝ сякаш ще литне. Тогава забравяла тревогите си и чувствала, че може да превъзмогне всичко, стига детето ѝ да е до нея.

Но съдбата готвела нов удар за младата майка. Да, странно нещо е животът – злото идва винаги тогава, когато най-малко го очакваш и си най-малко подготвен да го посрещнеш. Може би по този начин съдбата изпитва хората, за да ги закали и да ги направи годни да се борят с живота. А може би просто иска да се подиграе с тях, да им напомни, че не са вездесъщи. Кой може да знае? Веднъж малкият Джим тежко се разболял. Уплашена, Сара веднага хукнала по болници и доктори. Но различните лекари поставяли различни диагнози, изписвали различни скъпи лекарства за лечение на детето ѝ, а всъщност никой не можел да даде точно определение за болестта на бебето. Сара била вече не просто уплашена – тя била ужасена и объркана. Детето продължава-

ло да боледува въпреки грижите и леченията. И в една мъглива декемврийска утрин душата на малкия Джим напуснала тялото му, за да отиде в един по-добър свят. Сара не можела да повярва, че това се е случило. От няколко дни не си дояждала, не си доспивала, само се измъчвала от тревоги и притеснения, тичала по клиници – била капнала от умора. Смъртта на детето ѝ дошла в повече на изтерзаната ѝ душа и Сара полудяла. Този ден не отишла на работа, а се облякла в прости дрехи, повила трупчето на детето си излязла с него навън. Цял ден обикаляла безцелно навън и седяла по пейките, люлеейки мъртвото си дете. Настанало привечер и задухал пронизващ вятър, който карал дори добре облечените хора да бързат към домовете си. Но Сара не обръщала внимание на хората около себе си, които я гледали с почуда, не обръщала внимание на вятъра и студа, нито на снега, скърцащ под протритите ѝ обувки. Изморените ѝ крака я извели в гората извън града, която навявала страх с голите черни дървета, стърчащи сред белия сняг, и с грачещите гарвани, накацали по клоните. Изтерзаната жена бавно се движела из девствения сняг, препъвайки се в корени и замръзнали буци пръст, ала продължавала да върви напред. Спряла пред голям дъб и нежно положила тялото на детето си в неговите корени.

– Да го пазиш – нежно прошепнала тя. Вече била изгубила безвъзвратно разсъдък си и не била на себе си – не съзнавала нито какво върши, нито какво говори. Наместила телцето в една дупка и сложила отгоре голям камък, който дори силен мъж едва би помръднал, но Сара го вдигнала и го донесла, сякаш бил пухена възглавница. След това се запътила с препъване към малкия поток в самата среда на гората. Едно паднало

дърво между двата бряга служело за мост. Полудялата жена с мъка се придвижила по заледената кора, изправила се в цял ръст върху дънера и погледнала под себе си. Там бил потокът, който заобикалял града и където лятно време хлапетата идвали да се къпят, а татковците им – да ловят риба. Сега ледена кора покривала водата. Сара затворила очи и протегнала ръце встрани като птица, която се готви да излети. После се отпуснала и паднала в потока. Ледът се строшил и студената вода приела жертвата на тялото.

Но и на онзи свят жената не намерила покой. Самоубийството ѝ не я избавило от тъгата и болката, не премахнало мъката ѝ. Духът ѝ витаел между двата свята – този на живите и този на мъртвите. Немалко хора започнали да разправят странни неща в града – за жена в бяло, която скита нощем из гората, а плачът ѝ отеква между дърветата. Отначало никой не повярвал на разказвачите, които били предимно бездомници, пияници, наркомани и хлапета, шляещи из гората по всяко време на денонощието. Но случаите на хора, зърнали бялото привидение или дочули неговия плач, зачестили и в града нарекли призрака Плачещата от Касъл Каунти. Изминали години и тя станала част от местния фолклор.

Веднъж старият полицейски инспектор Питър Делакорт отишъл за риба в потока Крос Крийк – същият, в който Сара скочила преди тринадесет години и се самоубила. Питър тежко приседнал на рибарското столче – на петдесет и пет краката не те държат както едно време – и блажено се отпуснал, наслаждавайки се на следобедното слънце. Риболовът бил негова стара страст, но полицейската работа не оставя много свободно време за лични хобита. Предния ден инспектор Питър Дела-

корт се бил пенсиониран и сега с неподправена радост посрещнал своето пенсиониране. Вече имал достатъчно свободно време да ходи за риба със сина си, да се събира на покер с приятели или просто да смуче бира пред телевизора, гледайки някой спортен мач. Край на тежката работа и на извънредното работно време, което никои не ти плаща. Край на отегчените физиономии на колегите, край на отвратителното кафе от автомата. Край на ужасните случаи, които трябва да се разследват – убийства, изнасилвания, кражби, крупни обири и отвлечения. Край на разправиите с недоволни граждани, масовите безредици, побоищата, пожарите и какво ли не. Да, пенсионирането доста често е желана и предпочитана алтернатива. Унесен в такива мисли и стоплян от слънцето, Питър неусетно задрямал на столчето.

Когато се събудил, Делаkort се прозинал и изненадано се огледал. Слънцето било залязло и над гората се спускал здрач, а той не бил успял да хване нищо. Е, какво пък. Бившият полицаи станал, прибрал рибарските такъми и се упътил бавно към града. Под гумените му ботуши пукали съчки, докато пресичал гората. Нощта заменила здрача и мракът обгърнал дърветата като плътен черен покров, ала Пит знаел отлично пътя и продължил – все напред и напред. Докато изведнъж, сякаш от нищото, пред него се появила призрачна фигура на жена.

– Плачещата – помислил си Питър и косата му се изправила. Като полицаи nerядко чувал истории за нея и прибирал в ареста бездомници, твърдящи, че са я видели. Но едно е да слушаш, а съвсем друго е самият ти да срещнеш свръхестествено същество. Привидението направило знак на Делаkort да го последва и се плъз-

нало между дърветата. Целият настръхнал, бившият полицай оставил риболовните принадлежности и последвал призрака с неуверени крачки.

Духът на Сара се плъзгал безшумно между дърветата, а Делакорт го следвал, старейки се да не изостава. Накрая призракът спрял до огромен дъб, в чиито корени лежал голям камък. Привидението нежно погалило камъка, после се обърнало към Питър и му направило недвусмислен жест. Старото ченге се приближило със страх, клекнало и започнало да бута. С много труд и пъшкане Делакорт успял да отмести камъка встрани.

Пред очите му се разкрила шокираща гледка. В дупка в корените на дъба, досега прикривана от камъка, лежали останките на труп – труп на малко дете. Питър се обърнал изненадан към привидението. В очите на Сара плували сълзи. Тя станала, обърнала се и се изгубила сред дърветата – просто се разтопила в мрака. Питър разбрал каква е тъгата на нещастното привидение. Изправил се, намерил въдицата и останалите рибарски такъми и се отправил възможно най-бързо към града. Там вдигнал на крак поделението и довел няколко полицаи и лекари, но никой не могъл да каже чие е това бебе, въпреки че провели цяло разследване.

На следващия ден погребали останките на детето в градското гробище. Оттогава духът на Сара спрял да се появява и намерил вечен покой. Ала легендата за Плачещата от Касъл Каунти станала част от градския фолклор и досега бабите плашат вечер децата с нея, а старите пияници си я разправят на чашка.

Бевърли слушаше своя любим с отворена уста и пребледняло лице. Мърел погледна гаджето си и се

усмихна мрачно – да, беше успял да я стресне.

– Хайде да си ходим. Моля те – умолително каза Бев.

– Добре – съгласи се Мъри и стана. – Искаш ли да те прегърна?

– Не, не искам.

Момчето сви рамене и последва своята малка приятелка, която вървеше на няколко крачки пред него, кръстосала ръце пред гърдите си и треперейки от страх и студ. Мъри извади нова цигара и я запали, вдъхвайки с наслада дима. Да, малко неща могат да се сравнят с усещането, което изпитваш, щом уплашиш някого – кривичко се усмихна младежът и се загледа в апетитното задниче на Бевърли.

ВЕЧНИЯТ КАНДИДАТ-СТУДЕНТ

За Робърт лятото на 1999 г. си остана най-хубавото и весело време от живота му. Беше изтекла първата година от следването му в Колумбийския университет и сега се връщаше в родното градче Клатърбък, за да изкара лятото като един безкраен купон. Въпреки заядливите преподаватели, обемните курсови работи, тежките изпити и като цяло трудното следване не можеше да каже, че студентският живот не му харесва. Той си имаше и своите добри страни – лудите празнувания в общежитието, задяванията с колежки, обикалянето из града, кисненето по кафенетата и какво ли още не. Боби си спомняше с усмивка дори случаите, когато оставаш без пукнат цент и се налага да работиш като барман, келнер или чистач, за да се издържаш, досадното писане на реферати в библиотеката, зубренето за изпити по време на сесията и какво ли още не...

Двата автомобила летяха с бясна скорост по шосе № 41 и от тях се чуваха пиянските подвиквания на возещите се. Черният “Форд мустанг”, на чиято предна седалка седеше Робърт, караше малко пред червения “Плимут”, който все се стремеше да го изпревари. Колите се надбягваха с около деветдесет мили в час – застрашителна скорост, още повече, че шофьорите и на двете возила бяха на градус. Ревът от двигателите бе единственият звук, който нарушаваше лятната нощ. Фордът намали и зави по черен път, следван неотлъчно от плимута.

Двата автомобила спряха на пътя пред пуста поляна, сред която самотно стърчаха няколко дръвчета. Вратите на колите се отвориха от тях се изсипаха девет души –

четири момичета и пет момчета, в това число и Робърт. Смях, залитане и непристойни подмятания огласиха тихата поляна. Шофьорът на мустанга, висок изрусен младеж на име Шон, отиде при шофьора на плимута – намусено момче с обърната бейзболна шапка – и го тупна по рамото.

– Имаш още да учиш за шофирането, Мики!

– Просто извади късмет, Шон, това е – навъсено каза Мики. – Следващия път ще те мина и ще ми дишаш прахта.

– Да бе, мечтай си – ухили се Шон и последва тайфата.

Всички се запътиха към средата на поляната, където лежеше огромен плосък камък, целият почернял от паленето на огньовете. Робърт стигна първи и се зае да вади сандвичи и напитки от раницата си. Загледа се в приятелите си – четири момичета и четири момчета, всичките гаджета – дългият Шон и нисичката, тиха Дебора, Мики с неговата червенокоса Евелин, която обичаше да клюкарства, чернокожите Глен и Шерил, чиито бели зъби проблясваха в мрака, пияният като кирка Тони и русата едрогърда мажоретка Нанси, която едвам го крепеше да не падне. По лицето на Боби за миг премина тъжна сянка – всичките му приятели щастливи и с гаджета, а той сам... Но той бързо се овладя и отново върна веселото си изражение. Човек не трябва да завижда на чуждото щастие, а и от горчив опит знаеше, че понякога е по-добре да си сам. Трябваше да се радва за приятелите си, а и на ден като днешния не подобаваше да е тъжен...

– Хей, Роб, ти да не заспа? – провикна се Шон. – Ела и ни помогни да съберем дърва.

Робърт се отърси от моментното вцепенение и стана да помогне на другарите си. Като се замисли, наричаха го по най-различни начини – Роб, Роби, Боби, Робърт, Боб, а като студент му лепнаха още два – Джинфис и Черно-белия. Първият беше заради страстта му към едноименния коктейл, а вторият – заради характерния му белег по рождение (лявата му вежда беше черна като косата му, а дясната – бяла като сняг). Баща му и дядо му имаха същата особеност.

Всички събираха дърва без Тони – чорлавият футболист беше толкова пиян, че просто го оставиха да дреме на полянката. Натрупаха повечето съчки върху каменната плоча, а другите оставиха наблизо. Скоро се разгоря голям огън и всички викаха и се смееха, пиеха и ядяха, целуваха се и се опипваха. Всички без Боби, който бавно отпиваше от своето шише с уиски и гледаше пламъците като хипнотизиран. Изведнъж Шон, който не можеше да гледа най-добрия си приятел тъжен, с усилие се откопчи от Дебора и се изправи, олюлявайки се на омекналите си колене.

– Я слушайте всички! – изломоти той, размахвайки шишето с водка. Съдържанието на бутилката се поразписка наоколо. Всички спряха за момент и се загледаха в Шон. – Днес сме се събрали да купонясваме, но май сте забравили повода. А купон без повод си е жива скръб, от мен да го знаете. Поводът днес не е един, а цели три. И всички те са свързани с нашия приятел Робърт!

Всички завикаха вкупом и поздравиха Боби. Той отвърна на поздрава с усмивка и вдигнато шише. Шон размаха неопределено пръст във въздуха и продължи:

– Първият повод е завършването на Боби с отли-

чие в първи курс на Колумбийския и завръщането му в родния Клатърбък!

Виковете не стихнаха цяла минута. Само Тони видна ръка, сякаш гласуваше – с надебелял език се говореше трудно, камо ли пък да се вика. Шон въодушевено размаха шишето отново:

– Вторият повод е късането му с Джина Девъро, най-голямата кучка от випуск '98 и изобщо в цял Клатърбък!

Поздравите отново продължиха, но усмивката на Робърт този път беше малко пресилена. С Джина бяха гаджета две години и той направи грешката да се влюби в нея. След това направи втора грешка – призна ѝ любовта си. Беше забравил факта, че откакто бе навършила тринайсет, Джина непрестанно имаше гаджета и Боби беше точно четиринадесетият поред. Не можеше да знае, че огненото момиче от гимназия “Харисън” тръгна с него само защото беше капитан на отбора по баскетбол. Джина си играеше с него, подиграваше му се, изневеряваше зад гърба му, клеветеше го пред другите момичета... Преди две седмици Боби си бе дошъл в града и се отби почти веднага при своята приятелка, която се отплащаше на любовта му с презрение и подигравки. Свари я да прави минет на някакъв мъж, който можеше да ѝ бъде баща и сигурно беше женен. Робърт просто се обърна и си отиде. Джина се затича да го догони, изскачайки на улицата по сутиен и бикини, но Боби дори не се обърна. Беше му писнало от всичките ѝ издънки.

Шон усети, че градусът на настроението пада и побърза да раздуха искрата на веселбата в компанията:

– Хей-хей-хей, много се умълчахте! И да ви при-

помня последния, трети повод – той е последен по изброяване, но не и по важност – рождения ден на Боб! Честит деветнайсети рожден ден, човече!

Всички завикаха, по-силно дори и от преди. Даже Тони измуча. Всяка сянка от тъга изчезна от лицето на Робърт и той искрено се зарадва. По даден знак от Шон приятелите запяха:

*Честит рожден ден,
честит рожден ден,
честит рожден ден, скъпи Робърт,
честит рожден ден!*

Последваха бурни ръкопляскания. Шон се развика:

– Реч! Реч! Кажете нещо, Боби!

– Реч, реч! – започнаха да скандират и останалите.

Робърт вдигна ръце, за да укроти страстите. Успя. Изправи се и започна:

– Благодаря ви, приятели. Радвам се, че сме се събрали тук сега и празнуваме. Нека винаги се събираме така по всеки повод, защото човек си струва да живее само заради здравия купон!

Робърт се чукна поред с всички и пак седна. След като приятелите му поутигнаха, той подхвана:

– Понеже сме се събрали, искам да ви разкажа една история. Научих я от един съквартирант. Тя е малко страшничка, но всъщност е не толкова страшна, колкото мистична. Искате ли да я чуете?

– Да, да – завикаха вкупом Глен и Мики, а останалите закимаха. Шон се провикна:

– Давай, Боб!

– Добре.

В един град имало престижен икономически университет. Там завършили образованието си доста известни хора – политици, банкери, адвокати, дори писатели. От цялата страна се стичали млади хора, за да учат в това висше училище. Един от тях бил Джон Оливър.

На външен вид Джон не бил кой знае с какво запомнящ се човек – млад, около двадесетгодишен, подстриган и облечен старомодно. Костюмът и косата му били с почти еднакъв сив цвят, лицето му било изпито, с малки бръчици покрай очите – също сиви. От целия този човек сякаш лъхала сивота и безличие, всеки го подминавал, без изобщо да го запомни или да му обърне внимание. Ще речете – обикновен провинциален младеж, който е дошъл в града, за да кандидатства. Но Джон Оливър не бил съвсем обикновен. Защото той се опитвал да стане студент вече над петдесет години.

Годините отминавали една след друга, а сивият младеж продължавал с неуспешните си опити. Времето сякаш преминавало покрай безличния млад мъж, без да сложи отпечатъка си върху лицето или снагата му. Все така неизменно, всяко лято Джон крачел из коридорите на академията със своята изтъркана кожена чанта, която вече губела черния си цвят и ставала сива и безлична, също като собственика си. Въпреки безуспешните опити, младият мъж не се отказвал от мечтата си да стане студент, кандидатствайки неизменно с един и същ предмет – литература. Вече в продължение на петдесет и шест години Джон идвал да си подаде документите в края на юни и се явявал на изпит към средата на юли. Тогава всички кандидатстващи се събирали в осем часа

сутринта в аудиторията, определена за изпита, а побелял професор канел някой от кандидатстващите да изтегли темата за изпита. Нерядко се случвало самият Джон да изтегли билета. Независимо обаче кой теглел темата или кой въпрос се падал, Джон неизменно бил сред скъсаните. Не че не пишел нищо, напротив – изпитната му работа била ако не добра, то поне задоволителна. Да го хванат да преписва? Не, никога, Джон Оливър не бил такъв човек – той не обичал да лъже или мами. Причината за ежегодното му проваляне на всеки изпит била неизвестна, както и причината така упорито да се опитва да влезе в университета.

Така било до момента, когато най-накрая не се усъмнили в данните от документите му. Документите му били наред, всичко било съвсем точно, с изключение на рождената му дата – 27 февруари 1896 г. Нима младият мъж, който идвал да кандидатства всяко лято, бил всъщност на деветдесет и две години? Невъзможно. Чак сега, след толкова години, служителите от администрацията обърнали внимание на този странен факт. Започнало едва ли не цяло разследване – кой всъщност е Джон Оливър, това ли е истинската му рождена дата, какъв е номерът на социалната му осигуровка, къде живее, има ли застраховка и какво ли още не. Според документите това обаче действително бил Джон Фицджералд Оливър, роден на 27.02.1896 година, ветеран от двете световни войни. В университета се вдигнала голяма шумотевица и врява и като по чудо не се появили държавни служители от сигурността и разузнаването. Ректорът, беловлас професор по математика, бил почуден от слуха за странния младеж, докато не разбрал името му.

– Оливър? Джон Оливър? Не може да бъде! Изпратете го незабавно при мен!

Един чистач намерил въпросния кандидат-студент и не след дълго го изправил пред развълнувания ректор.

– Джон? Ти ли си? – невярвайки на очите си, попитал професорът.

– Артър! – извикал радостно младежът и притиснал до себе си ректора Артър Бримстоун.

Двамата се разделили и старецът продължавал да гледа с почуда своя стар боен другар, с когото се сражавали рамо до рамо преди толкова години.

– Ти сигурно си внук... или правнук на истинския Джон, и сигурно носиш неговото име? – продължавал със съмненията си професора. – Но пък приличаш толкова много на него...

– Стига, Артър! Аз съм – не криел усмивката си Оливър. – Забрави ли как лежахме залегнали един до друг в калта, около нас свиреха снаряди и куршуми, а ти псуваше всички държавници поред. Нима не помниш как си разменихме талисманите за късмет – ако единият умре, другият да занесе талисмана на съпругата му...

– Наистина си ти! Да влезем в кабинета ми. Ще ми разправиш всичко.

Влезли в кабинета на професора и седнали един до друг на кожения диван – старият професор по математика и младият мъж, разделени от толкова време, а още приятели. С малко усилие Артър почерпил госта си с пура и му налял коняк с разтреперани ръце – ех, старост, старост... Налял и на себе си и също запалил.

– Не мога да повярвам, че се виждаме. Бях забра-

вил за теб – къде отиде, какво стана с човека, с когото си прикривахме един друг гърбовете през войната – говорел старецът. – Но още ти пазя талисмана – виж!

И професорът станал, отворил едно чекмедже на бюрото и извадил сребърна верижка, на която се плюшвал странен пръстен – бяла и черна змия, захапали опашките си. На свой ред Джон бръкнал в пазвата си и измъкнал оттам златна верижка, на която висяло тигрово око, голямо колкото яйце от гълъб.

– И аз пазя твоя – рекъл Джон.

След като си разменили обратно амулетите, двамата се чукнали с коняка – “за доброто старо време”, отпили и ректорът нетърпеливо попитал:

– Разказвай! Какво си правил досега, защо все си се опитвал да станеш студент, а пък аз не съм разбрал за това...

– Спокойно, Арт, спокойно. Всичко ще ти разкажа. Едно по едно. Нали помниш, като се разделихме след войната? Никой от нас не знаеше къде отива и какво ще прави с живота си сега. Аз се отправих на юг, все на юг. Накрая се установих в Алабама, направих си ферма и там се установихме с Маргарет...

– Тя как е? – прекъсна го Артър.

Джон свел поглед.

– Почина при раждането на Джордж, втория ни син – глухо отвърна той. – Преди повече от шейсет години.

– Моите съболезнования. Не знаех...

– Няма нищо. Както и да е. Живяхме мирно и тихо, родиха ни се две момчета. Аз все ти пазах талисмана – така и забравихме да си ги разменим тогава... Предсмъртната заръка на Маргарет беше да не оставям

синовете си неуки. Не успях да я изпълня...

Джон направил пауза и изгасил пурата си в пепелника. Отпил глътка коняк, облегнал се назад и продължил:

– Не успях. Бях беден, наблизко нямаше университети – къде ти, то началните училища бяха кът. А и трябваше да работим във фермата – тя ни хранеше. Успях да ги науча криво-ляво да пишат и смятат – колкото да отчитат реколтата, която сме събрали, и толкова. Веднъж се изви буря, валеше силен дъжд, тичахме към хамбара да спасим каквото можем от посевите... – гласът на Оливър се задавил, но той продължил дрезгаво да разказва – ... изведнъж проблесна мълния, раздвои се и порази момчетата ми. Превърна ги във въглени пред очите ми...

Джон Оливър спрял за момент, за да се успокои. Артър му предложил кърпичка. Джон махнал с ръка и продължил:

– Оуен беше на тринайсет, а Джордж на девет. Първо смъртта на майка им, а сега и това... Бях полудял. Нощем излизах и бродех из гората като призрак, а понякога се напивах и беснеех из къщата. После се успокоих, взех се в ръце и продължих с работата. Минаха няколко години, запознах се с едно момиче – казваше се Илейн. Роди ми син, когото изпратиха във Виетнам и повече не го видях. Тия проклети войни... Илейн се поболя от мъка по детето ни и не след дълго почина и тя.

Джон отпил от коняка.

– Тогава реших – ще правя, ще струвам, но ще продължа обучението си. Щях да завърша повърхностното си образование, да се изуча заради синовете си. Заради Маргарет... Тогава тази идея ме обсеби и не ме оставя

и досега. Посещавах една гимназия известно време, издържах приравнителните изпити и вече имам завършено средно образование. Но така и не успях да се запиша за висше – вече съм пробвал над петдесет пъти...

– Ти ще станеш студент, помни ми думата! – разпалено го прекъснал пак възрастният ректор. – Аз ще направя всичко възможно...

– Не Артър, не. Не искам по този начин – не обичам да лъжа, да мамя, да постигам целите си благодарение на връзките ми. А и да ти кажа – вече се уморих. Тази година опитах за последно и пак не стана. Карай да върви – няма значение. Може би пък не ми е предопределено да стана висшист. Ще се върна отново във фермата и ще си работя тихо и кротко. Може и да се запозная с някое момиче и да се ожения отново – в крайна сметка животът продължава...

– Едно нещо обаче ме притеснява и ме хвърля в най-голямо недоумение – казал Артър и се взрял в очите на своя отдавнашен познат. – Как се запази така млад? Не разбирам! Как...

Вместо отговор Джон повдигнал косата от дясната част на главата си. Там личал стар белег, където не растяла коса.

– Помниш ли, като ме улучиха с куршум тук? Докторите казаха, че едва ли ще оцелея.

– Помня, как да не помня, толкова пъти те посещавах в болницата и ти носих портокали...

– Е, ако си спомняш, оперира ме един страхотен хирург и измъкна куршума от черепа ми. Виж го, и досега го нося със себе си.

При тези думи Джон бръкнал в десния си джоб и извадил сплескано парче куршум, което блестяло като

излъскано от постоянното носене и пипане.

– Мисля, че тогава е станало всичко. Проклетите германци сигурно са пробвали най-различни гадости в опитите си да направят оръжията по-смъртоносни. А може би куршумът е засегнал някоя част от мозъка, отговорна за стареенето, или пък нещо от тоя род – не знам, не ме бива много в науката. Но оттогава съм така – не съм остарял и миг след онзи момент. И не чувствам нито умора, нито загуба на памет – нищичко, здрав съм като бик, слава богу. Но се страхувам, Арт. Колко ли ще живея? Докога? От това ме е страх.

Джон Оливър и Артър Бримстоун излезли от сградата, а навън слънцето прежурило в ранния следобед. Дватама се здрависали на раздяла – стари приятели и бойни другари, но единият на двайсет, а другият на деветдесет и една години.

– Ще се видим ли отново, Джон? – попитал ректорът.

– Не знам, Арт. Вероятно по-скоро, отколкото предполагаме. А може би в някой друг, по-добър живот. Но дотогава мисля да зарежа опитите си да следвам и да си поживея. Имам пари в банката – в днешно време държавата се грижи за земевладелците. Искам да изживея живота си добре, защото не знам всъщност колко време ми остава. Знаеш ли, задръж го.

Джон извадил куршума и го сложил в ръката на професора.

– Не знам защо, по дяволите, го разнасях навсякъде с мен през всичките тези години. Глупаво суеверие навярно. Вземи го, или пък го хвърли... както искаш. Аз ще отида в най-близкия магазин за дрехи и ще се облека според модата – омръзна ми този стар костюм. Чо-

век трябва да живее в крак с времето, нали така? Е, аз ще тръгвам. Страшно се радвам, че се видяхме. Може пък да се срещнем скоро и да си поприказваме.

– Когато кажеш. Потърси ме пак в кабинета – там прекарвам най-много време.

– Сбогом, Артър.

– Сбогом, Джон.

Професорът дълго следил с поглед отдалечаващата се фигура и въздъхнал. Прибрал в джоба си сплескания куршум, когато изведнъж се сепнал и се втренил в ръцете си, които стискали парчето метал.

Дланите му били здрави и силни, без нито следа от бръчка – ръце на млад и здрав мъж, а не ръце на старик.

– Това ли беше историята? Не беше никак страшна.

Тони най-после бе успял да поизтрезнее – поне до степен, за да му е възможно да говори.

– Да, но беше хубава – нежно го сгълча любимата му Нанси.

– Определено ми хареса – съгласи се Шон. – Ама вие нещо сякаш заспахте. Я се стегнете! Купонът течее-е-е!

След този вик Шон награби куп съчки и ги хвърли в полуугасналия огън. Сухите клонки запращяха и пламъците лумнаха весело с подновена сила, а Шон не преставаше да добавя нови и нови съчки. След това се строполи до приятелката си, изтощен от усилието, а Глен и Шерил се заливаха от смях. Мики и Евелин страстно се целуваха, забравили всичко около себе си. Робърт търкулна празното шише в тревата и се взря в

огъня, чиито отблясъци играеха по лицето му и сякаш
бяха предизвикали щастливата му усмивка.

Хоро от Гарванци

© **БРАНИМИР СЪБЕВ**, автор

© **АДРИАН ЛАЗАРОВСКИ**, редактор

© **ПЕТЪР МАРИНОВ**, графичен дизайн

www.marinov-design.com

Печат - Фабер - В.Търново
Формат 60/84 1/16 Печатни Коли 18,5

ЦЕНА 5 ЛВ.